

Lén Lút Yêu Em

Contents

Lén Lút Yêu Em	1
1. Chương 1: Tai Họa	1
2. Chương 2: Xui Xẻo	5
3. Chương 3: Lễ Khai Giảng	11
4. Chương 4: Anh Thích Em	18
5. Chương 5: Là Người Thứ Ba	21
6. Chương 6: Ngọc Linh Tập Đi	30
7. Chương 7: Trả Thù / Người Ra Đi	34
8. Chương 8: Vị Hôn Phu	42
9. Chương 9: Những Toán Tính	45
10. Chương 10: Kế Hoạch Và Những Giọt Nước Mắt	57
11. Chương 11: Bị Bỏ Rơi	71
12. Chương 12: Xa Nhau	79
13. Chương 13: Bất Ngờ	86
14. Chương 14: Trở Về	93
15. Chương 15: Hóa Ra...mọi Thứ Lại Đơn Giản Như Vậy	99
16. Chương 16: Phần Kết	106

Lén Lút Yêu Em

Giới thiệu

” Không sao, miễn em bên anh là được rồi, anh sẽ chăm sóc cho em, lo lắng cho em, công em. Anh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-lut-yeu-em>

1. Chương 1: Tai Họa

Trong sân trường Mỹ Phương...khung cảnh rất náo nhiệt

Ai nấy đều đang tùm năm tùm ba trò chuyện rôm rả nhưng chỉ có duy nhất 1 cô bé là đang ngồi lặng lẽ một mình. Một cô bé nhút nhát.

Ngọc Linh là 1 cô nữ sinh cấp 3 nhưng thoát nhìn ai cũng lầm tưởng cô là 1 học sinh học lớp 6 hay lớp 7. Điều đó cũng không mấy gì là lạ bởi dáng người của cô rất nhỏ bé. Ai nhìn thoáng qua trên gương mặt của Ngọc Linh cũng đều bị cô hấp hồn đi cả. Không phải Ngọc Linh có nét đẹp kiều sa hay là nét đẹp hiền dịu gì cho lắm mà đó là nét đẹp của 1...đứa trẻ. Đôi mắt Ngọc Linh rất đẹp...vừa đen láy...mà cũng lại vừa to tròn ngây thơ như trẻ con. Gương mặt thì baby khỏi chê rồi. Cả nụ cười cũng trong sáng nhưng lại ngốc nghếch thế nào ấy. Trông cô thật dễ thương.

Nếu nét đẹp ấy được sở hữu kèm theo thân hình chuẩn đã không có gì để bàn tán rồi. Trái lại cô không có thân hình của 1...đứa con gái. Nói chính xác là cô...không có...ngực. Vậy thì nhìn cô càng giống đứa trẻ hơn ấy chứ !

Ngọc Linh nhìn mọi người xung quanh...ai nấy đều vui vẻ, duy chỉ có mình là có cảm giác lạc lõng thế nào đấy ! Trông đến là tội.

- À, bé ơi, vô kiểm anh hay chị nào vậy ?

Ngọc Linh đưa đôi mắt to tròn đầy ngạc nhiên nhìn người vừa mới hỏi mình. Hóa ra là 1 đứa con gái.

- À, mình...mình là học sinh lớp 10.

- Hả ???

Ngọc Linh có đôi chút gì đó hơi bức bối bởi lần nào ai gặp cô cũng cho cô là 1 đứa trẻ chẳng ai tin là cô đã là 1 nữ sinh lớp 10. Cô cảm thấy trong lòng có chút gì đó hơi...thiếu tự tin bởi...híc...cô ...ngực cô không có.

Cô lẳng lẳng bước đi, lòng có gì đó đôi chút buồn. Ngọc Linh là vậy đó, buồn là bước đi 1 mình, cúi gằm mặt xuống và hậu quả là...

Rầm...

Ngọc Linh té xuống đất, quần áo có phần lấm lem, cô vội xoa xoa chỗ bị đau và đứng dậy. Lúc này mới nhận ra mình vừa đụng ngã 1 người.

Người ấy không ai khác là thiếu gia nhà họ Phùng. Phùng Tấn Phong.

Lúc này, cả sân trường hầy còn đang ồn ào náo nhiệt thì giờ đây lại im lặng đến đáng sợ. Không gian im lặng đến nỗi chỉ có nghe được tiếng gió thổi và tiếng thở của mọi người. Bầu không khí bỗng chốc nặng nề.

Trong lòng ai nấy đều hiểu rõ sắp có 1 trận cuồng phong xảy ra.

Tấn Phong bây giờ rất bức bối, cậu ta đứng lên, phủi bụi trên bộ quần áo đã được quản gia ủi thẳng mà lòng rất hậm hực. Cậu ngược nhìn xem kẻ vừa đụng mình là ai. Vừa nhìn thấy Ngọc Linh, cậu ta đã bật ra một tràng cười sảng khoái. Mọi người nhìn nhau đầy ngạc nhiên và cũng có chút lo ngại. Ai nấy đều đang thắc mắc phải chăng thần kinh của Phùng thiếu gia đang có chút vấn đề.

- Bé con dám đụng anh hử ? Hay nhỉ ? Cũng may cũng chỉ là trẻ con nên anh tạm tha cho.

Ngọc Linh này giờ đứng im vì sợ hãi . Thật ra cô cũng đã có nghe qua tên tuổi của Phùng thiếu gia, hôm nay diện kiến hình như có chút không đúng như lời đồn.

À, hình như lúc này...Đến giờ cô gái ngốc Ngọc Linh mới nhận ra mình vừa bị nói là bé con. Ngọc Linh vốn đã dị ứng với từ này rồi nên khi nghe đến từ này bỗng nhiên mọi sợ hãi biến đâu mất, cô ngang nhiên lớn tiếng với Tấn Phong.

- Này, tôi là nữ sinh lớp 10 đang hoàng nhá ! Anh có thấy là tôi đang mặc đồng phục trường không Phùng Tấn Phong ? Anh có bị mù không ? Anh còn kêu tôi là bé con nữa.

Mọi người ai nấy đều trố mắt ngạc nhiên nhìn Ngọc Linh, ai nấy đều thấy đáng thương cho cô. Họ ngầm hiểu là thế nào cô cũng sẽ chịu một hậu quả gì đó khá nặng.

Thật ra thì khi nói xong câu đấy, Ngọc Linh đã mất hết can đảm rồi bởi gương mặt của Tấn Phong đang đông cứng lại. Bản tính thường ngày trở lại với cô, cô nhận ra mình đã nói không phải. Trước giờ, chưa ai dám gọi đầy đủ cả họ lẫn tên của Tấn Phong, cậu ấy ghét nhất là điều đó. Bản tính cậu vốn đã cao ngạo, gọi cả họ lẫn tên há chẳng phải người ta đang cao hơn cậu 1 bậc sao. Phong ghét điều đó lắm !

- Này, nhóc con, cho dù cô có là học sinh lớp 10 thì hãy nhìn đi !

Tấn Phong thẳng tay dùng ngón trỏ chỉ ngay vào giữa ngực của Ngọc Linh và đẩy cô đi. Cậu ta còn cười 1 nụ cười rất đáng ghét, trông chẳng có tí gì là tử tế. Ngọc Linh bị đẩy, thân hình nhỏ bé của cô loạng choạng suýt ngã.

- Nữ sinh cấp 3 ??? Ai mà tin...ngực cô bé quá ! Haha.

Mặt Tú Linh giờ đỏ như gấc chín, tình hình càng lúc càng căng thẳng. Mọi người không khỏi phập phồng lo sợ. Ai cũng thấy Ngọc Linh bản chất hiền lành và có 1 khuyết điểm khiến cô không hài lòng. Chẳng ai dám động vào nỗi buồn đó, vậy mà giờ đây Tấn Phong lại dám. Trước bản dân thiên hạ ngang nhiên làm Ngọc Linh xấu hổ. Dù cho con người có nhút nhát đến đâu nhưng khi đã bị làm cho quá xấu hổ thì cũng sẽ vùng lên mà chống trả thôi. Tức nước thì vỡ bờ mà.

- Anh...Hay lắm ! Phùng Tấn Phong. Tôi nhường anh thế là đủ. Có...có cần phải làm tôi xấu hổ thế không ?

Dù cô đang tức giận dám gọi cả họ lẫn tên của Tấn Phong lần hai nhưng trong lời nói vẫn còn có chút e sợ.

Tấn Phong này giờ đã không cố không nổi giận khi Ngọc Linh dám gọi cả tên lẫn họ anh lần đầu nhưng lần này thì anh không còn kìm chế được.

- Tôi chúa ghét ai gọi cả tên lẫn họ của tôi. Lần này thì cô chết chắc rồi đấy !

Tấn Phong với thân hình cao gần 1m8 cúi người xuống, gương mặt anh giờ đây chỉ còn cách mặt Ngọc Linh đúng 1 cm. Anh đưa mắt nhìn xuống phần chỉ đỏ thêu tên Ngọc Linh và nói thì thầm vào tai cô.

- Ngọc Linh...tôi sẽ làm cho cô sống dở chết dở.

Tấn Phong bước đi không quên cười 1 nụ cười tà ác. Mặt Ngọc Linh xanh như tàu lá, một giọt máu cũng không còn. Giờ cô mới nhận ra mình sắp gặp tai họa. Nhìn gương mặt lo sợ của Ngọc Linh ai nấy đều thấy tội nghiệp. Không lâu sau đó thì tiếng chuông báo giờ học vang lên...ai nấy đều đi về lớp.

Cũng vì hôm nay là ngày đầu tiên đi học nên Ngọc Linh cũng khá là háo hức. Mặc dù là tâm trạng không còn mấy vui vì chuyện ban sáng nhưng cô cũng cố gắng bỏ qua và tập quên đi.

Vừa bước đến cửa lớp Ngọc Linh đã thấy lớp rất náo nhiệt và ồn ào. Cô mỉm cười và bước vào. Trái với tiếng ồn ban này mà bây giờ là sự im lặng. Ai nấy đều nhìn Ngọc Linh với con mắt lạ...khiến cho cô sợ. Cô có làm nên tội gì đâu vậy mà mọi người lại nhìn cô như thế. Một số thì căm thù...số còn lại thì nhìn cô với vẻ đáng thương. Cô vốn gốc gác quê nhà nên chẳng hiểu gì cả.

Càng lúc cô càng khó chịu khi thấy mọi người nhìn mình như vậy nên cô bước xuống cuối lớp và ngồi 1 mình.

Đặt chiếc cặp sang 1 bên...cô thở dài. Cô nằm dài trên bàn trông chừng khá mệt mỏi : cô đang nghĩ đến chuyện ban sáng. Ngọc Linh không hiểu sao mình lại có đủ can đảm để dám lớn tiếng với một người quá nổi tiếng như vậy ? Cô đang tự hỏi phải chăng mình sẽ gặp tai họa. Nhưng Ngọc Linh cũng đâu có cố ý, chỉ định xin lỗi nhưng Phong lại như thế. Dám làm cô xấu hổ, lỗi này đâu phải do cô vậy nên cô cũng đâu phải sợ. Một số người xung quanh nhìn Linh với con mắt khó hiểu. Họ đều đang tự hỏi cô nghĩ gì mà gương mặt cứ thay đổi cảm xúc như vậy trông thật đáng yêu. Ai nấy đều nhìn cô đắm đuối.

Cộp...cộp...cộp...

Mọi người im lặng, Ngọc Linh ngồi thẳng lưng lên. Ai nấy đều biết cô chủ nhiệm đã vào lớp. Mọi người im thin thít. Ngọc Linh nhìn xung quanh lớp, tự nhiên thấy mình nhỏ bé sao sao ấy làm cô có chút gì đó hơi tủi thân. Những ánh mắt háo hức, những ánh mắt khác lạ của các bạn nữ cũng không khỏi lọt ra tầm mắt Ngọc Linh. Những con mắt ấy cứ như là con sói thấy miếng mồi ngon hay là lũ ong vừa tìm được bông hoa nào có nhiều mật lắm vậy ! Ngọc Linh thắc mắc lắm.

-Chào các em, cô tên là...

Giọng cô giáo thanh âm trong trẻo dễ nghe khiến cho Ngọc Linh thích thú. Cô im lặng ngồi lắng nghe bỏ mặc mọi thứ xung quanh. Cô nhắm mắt tận hưởng tiếng nói như tiếng nhạc du dương trầm bổng. Nhìn cô chẳng khác nào 1 đứa trẻ đang ngủ say với giấc mộng đẹp bởi lẽ miệng cô khẽ cười.

Có lẽ cô sẽ không rút xuống địa ngục nhanh đến vậy đâu cho đến khi cái tên Phùng Tấn Đạt được cô nhắc đến.

-Lớp mình năm nay có 1 người nổi tiếng xuất hiện đó chính là Phùng Tấn Đạt, em vào đây.

Ngọc Linh nhìn ra phía cửa, tim không khỏi đập nhanh. Phải chăng cô đang lo sợ điều gì đó ? Nhìn gương mặt lạnh như băng và thái độ có chút gì đó kiêu ngạo hống hách càng làm cho Ngọc Linh ghét Phong. Cô không hiểu tại sao hình tượng cậu ta chẳng có gì tốt đẹp vậy mà bọn con gái cứ như điên đảo thế kia. Tiếng ồn trong lớp bắt đầu xuất hiện, 1 vài bạn nữ có dấu hiệu “bất thường”

-Phong ơi, ngồi với em nè.

-Ui, anh Phong đẹp trai quá

-Nhìn gương mặt lạnh như băng kia, mê li luôn.

-Ừ, anh phải ngồi với em.

Ngọc Linh đưa ánh mắt thoáng chút bực bội nhìn xung quanh. Cô thầm thấy xấu hổ cho con gái, ai đời làm thế để mất danh dự thế này.

Trên kia, Phong đang cười thầm vì vẻ đẹp trai của mình. Tấn Phong đang tự mãn, cho rằng mình là kẻ đẹp nhất lớp, gương mặt càng tỏ ra chất lạnh lùng của một thiếu gia hơn. Bỗng nhiên, đôi mắt cậu ta đánh lại, gương mặt thoáng chút biến sắc bởi cậu ta thấy Ngọc Linh. Tấn Phong cảm thấy bực bội khi thấy người dám gọi cả tên lẫn họ của mình, chọc mình ban sáng đang xuất hiện trong lớp. Một ý nghĩ thoáng đi qua trong đầu cậu ta, Phong mỉm cười nhẹ. Nụ cười của thiếu gia nhà họ Phùng quả là có mức sát thương cao vì con gái trong lớp lần lượt ngã xuống, một vài người cũng ngất ngậy, mắt họ bỗng nhiên hóa thành trái tim.

Bên dưới, Ngọc Linh càng bực bội.

-Cô, em ngồi kế Ngọc Linh được không ?

Bao nhiêu nữ trong lớp bỗng đổ dồn ánh mắt về cô, ánh mắt ghen tị và ánh mắt bực tức. Ngọc Linh thì mở to đôi mắt đáng yêu của mình nhìn Phong, cậu ấy cười nhếch mép. Ngọc Linh giờ đã hiểu cậu ấy đang có ý đồ không tốt với mình.

Trong thâm tâm, Phong đã hoàn thành kế hoạch đầu tiên là làm tất cả nữ trong lớp ghét Ngọc Linh khiến cô không có bạn.

Ngọc Linh ở bên dưới đang nhìn cô chờ cô trả lời, cô đang thầm mong trời sẽ xui khiến cô nói không. Nhưng...

-Ừ, em thích thì xuống đây đi.

Lần này thì Ngọc Linh đã thấy được lời đe dọa ban sáng thật chẳng phải đùa. Cô thừa biết, hẳn sẽ chọc phá, dùng thủ đoạn cho cô đau khổ suốt 3 năm cấp ba.

Tấn Phong thì hả hê vui sướng, cậu ta bước xuống ngồi cạnh Ngọc Linh, nở một nụ cười thật “thân thiện”. Vừa thấy nụ cười ấy...Ngọc Linh vội lùi vào sát tường, cô cảm thấy sợ... Phong càng xích vào, cô nhắm tịt mắt. Linh mong Phong ngồi xích ra và buông tha cho cô nhưng...cậu ấy đưa gương mặt sát vào mặt cô, ai nhìn thấy cũng lầm tưởng Phong đang hôn lên má Linh. Cậu ấy cố tình làm thế mà.

-Chào...cô đã hết đường sống. Tôi sẽ làm cho cô không dám đến trường nữa.

Ngọc Linh mặt tái mét nhìn Phong, đôi mắt không hiểu sao đã rưng rưng trông tội nghiệp như 1 chú cún không có nhà. Không hiểu sao trong lòng Phong có chút gì đó thấy thương xót cho Linh.

-Xin anh tha lỗi...

Với bản tính cao ngạo, Tấn Phong đã nói ra điều gì thì nhất quyết không thu hồi và với kẻ nào đã đắc tội anh càng không buông tha. Cậu ta bật ra 1 tràng cười đầy thích thú ngay trong lớp...một tràng cười với đầy sự sáng khoái và chút gì đó tà ác.

2. Chương 2: Xui Xẻo

“Anh vốn thích chọc em rồi, cô bé ngây thơ ạ ! Anh nghĩ là sẽ khiến em khổ dài dài đấy !”

Ngày đầu tiên đến trường thực chất cũng chỉ để là làm quen, phân nhau ai làm lớp trưởng, ghi nội quy, biết tiểu sử trường, chẳng có gì là mới mẻ nên các học sinh được cho ra về sớm.

Quả thật ngày đầu đối với Ngọc Linh là chẳng có gì hay ho rồi. Với bản tính hồn nhiên, vui vẻ, Ngọc Linh đã quên hẳn đi và vui vẻ tí ta tí tởn đi lấy xe đạp đi về. Cô cũng định là sẽ đi kiếm thêm việc làm thêm ở một quán nào đó.

Nhắc đến Ngọc Linh không ai là không khỏi thấy đáng thương cho cô. Còn bé, cha mẹ cô đã bị mất trong tai nạn giao thông. Vậy là hiển nhiên cô thành trẻ mồ côi. Khá may cho Ngọc Linh là cô đã được một gia đình khá là giàu có nhận nuôi. Ông bà nhà họ Ngọc quả là rất tốt với cô, họ không sinh được con nên khi nhận nuôi cô họ chăm sóc như đứa con gái. Bất kể cô cần gì thì họ đều mua cho cô cả, không thiếu một món. Ngọc Linh thì ngoan lắm cơ nên dĩ nhiên là không đòi hỏi gì nhiều rồi, thỉnh thoảng cô chỉ nói họ dẫn cô đi chơi thôi. Ngọc Linh cứ tưởng cuộc sống mình sẽ ổn định và hạnh phúc như thế cho đến khi người mẹ nuôi của cô bị bệnh ung thư. Chẳng bao lâu mẹ cô mất, công việc kinh doanh lúc này thì xuống dốc do ông Ngọc quá đau buồn. Vậy là chẳng bao lâu gia đình nhà họ Ngọc nợ nần chồng chất. Cha cô đem bán nhà, cũng may là vừa đủ để trả nợ. Tất cả cũng chưa dừng lại ở đó. Thật không may là ông Ngọc lúc trước có xích mích trong làm ăn nên bây giờ phải bị thanh toán. Trước khi mất, ông đã giao lại 1 số tiền do ông bí mật dành dụm. Ông đã sớm biết có chuyện này xảy ra nên đã chuẩn bị. Từ đó, Ngọc Linh tiếp tục trở thành 1 người không có gia đình. Dù thế cô vẫn cứ hồn nhiên vui tươi bởi cha mẹ cô thích cô như thế.

Trở về hiện tại thì Ngọc Linh đang đạp xe đi kiếm việc làm. Trời cũng đã gần trưa rồi, trán cô thì lấm tấm mồ hôi, Ngọc Linh đầm ra hơi mệt cũng có chút lo lắng.

-A...có rồi.

Vừa băng qua 1 ngã tư thì Ngọc Linh đã thấy ngay 1 nhà hàng đang đề bản tuyển nhân viên, cô không ngần ngại chạy thật nhanh tới và đi vào. Cả ông chủ và người phục vụ đều khá ngạc nhiên khi thấy Ngọc Linh vào xin việc làm. Ai cũng nhìn cô từ đầu đến chân và không tránh khỏi nghi ngờ.

-Dạ...cho cháu xin việc ạ !

-Cháu là con nít không xin việc được đâu

-Nhưng...nhưng cháu đã 16t rồi ạ !

-16

Tất cả phục vụ và ông chủ đều nhìn cô bằng đôi mắt ngạc nhiên và không tin tưởng. Rõ ràng thân hình Ngọc Linh nhỏ nhắn thế này, nhìn cứ như một đứa học sinh lớp 6, lớp 7 sao có thể là 16t được. Ngọc Linh nhận ra ánh mắt ngờ vực bèn rút từ ví của mình chứng minh nhân dân.

Ông chủ cầm CMND và xem xét thật kĩ. Ông nhìn đi nhìn lại bức hình và người trước mặt, cuối cùng ông buộc cũng phải tin.

-Sao cháu còn đi học mà lại xin đi làm thêm nữa

-Dạ...cháu sống có 1 mình thôi. Ba mẹ cháu mất rồi !

Cứ mỗi lần nhắc tới ba mẹ là Ngọc Linh lại rưng rưng nước mắt. Vì khi cô mất ba mẹ là ở tuổi còn quá nhỏ nên chẳng nhớ một tí gì, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh ông bà Ngọc. Ông chủ thấy tội nghiệp nên đã quyết định cho Ngọc Linh đi làm.

-Thôi được, vậy thì tối nay cháu đến làm nhé. Cháu làm từ 6h -11h có được không ?

Gương mặt Ngọc Linh tươi tỉnh hẳn. Nhìn đôi mắt còn đỏ hoe nhưng trên môi đã nở nụ cười tươi tắn ai cũng thấy thương cho cô. Nhìn dáng người nhỏ nhắn vừa đi ra khỏi cửa, ông chủ mỉm cười.

Đúng 6h, Ngọc Linh có mặt ở nhà hàng, cô nhanh chóng thay đồ phục vụ và hăng hái làm việc. Lúc đầu cô khá vụng về và còn làm đổ bát súp khi đem ra cho khách, hai người khách ra phần bực bội nhưng khi thấy đôi mắt to tròn đầy hối lỗi, gương mặt nhỏ nhắn lấm tấm mồ hôi và miệng rớt rít xin lỗi ai nấy cũng tha thứ. Cũng may sau lần ấy, Ngọc Linh làm việc tốt hơn, nhiều người khách còn hài lòng về cô, ai nấy đều nói sẽ quay lại nhà hàng này nếu được cô phục vụ. Những người phục vụ khác rất vui và ngạc nhiên, ông chủ mỉm cười hài lòng.

Ngọc Linh làm việc khá vất vả nhưng trên môi cô luôn nở nụ cười. Ngày đầu sẽ rất suôn sẻ nếu như người đó không xuất hiện.

Khoảng 9h, cửa nhà hàng đột ngột mở toang, ai nấy đều nhìn ra. Không gian bỗng chốc im lặng, ai nấy đều hướng mắt nhìn ra cánh cửa. Ngọc Linh thấy lạ cũng nhìn ra, cô đứng người, làm rớt cả khay phục vụ bởi...

-Bé con...ra là cô...làm việc ở đây à ?

Kể từ khi thấy Tấn Phong bước vào thì Ngọc Linh cũng đã hiểu ra nhiều điều. Cô biết chắc hôm nay sẽ là 1 ngày không mây tốt lành, trong lòng cũng có chút hoang mang.

Tấn Phong ngồi vào bàn thượng hạng nhất trong nhà hàng, ngay sau đó là 1 chị phục vụ lớn hơn tuổi của Ngọc Linh bước ra đưa cho cậu ấy menu và chờ xem cậu ấy gọi món. Cậu ấy không hề gọi món mà yêu cầu Ngọc Linh làm phục vụ. Chủ quán ngạc nhiên nhìn cô, cô lắc đầu tỏ ý như không quen, cô quay sang đưa ánh mắt khẩn cầu trợ giúp của chị phục vụ đang ở bàn của Tấn Phong. Chị ấy thấy Ngọc Linh khá tội nghiệp nên đành nói với Tấn Phong.

-Em ấy đang phục vụ nhiều người trong nhà hàng, Phong thiếu gia thông cảm cho, tôi sẽ thay Ngọc Linh phục vụ.

Tấn Phong lập tức đứng dậy, đập tay lên bàn tỏ ý tức giận. Cả nhà hàng im phăng phắc. Ai cũng biết Tấn Phong là con của tập đoàn nhà họ Phùng nổi danh cả nước, họ không muốn mình sẽ phải gánh chịu tai họa. Chị phục vụ ban nãy đã run sợ nay chẳng còn đủ can đảm nên đành phải đến chỗ Ngọc Linh van xin.

-Em ra phục vụ đi. Chị không giúp được.

Ngọc Linh lúc này cũng lo sợ nhưng cô đành phải ra tiếp Tấn Phong.

-Thưa, Phong thiếu gia, cậu muốn dùng món gì ?

-Đem tất cả các món trong nhà hàng này ra.

-Hả ???

-Cô không muốn đem à ? Hay là để tôi gọi ông chủ ?

Tấn Phong nhìn Ngọc Linh, môi cậu ấy nở một nụ cười chẳng mấy tốt đẹp, ánh mắt cố tình châm chọc. Ngọc Linh giờ đây trán toát mồ hôi, cô cắn chặt môi vì lo sợ, môi cô suýt chút bật máu, ánh mắt nhìn ông chủ. Gương mặt ông chủ đang lo lắng. Ông sợ nhà hàng phải đóng cửa. Ngọc Linh không do dự nữa, cô đành làm theo.

-Thiếu gia chờ 1 chút.

Ngọc Linh bước đi, Phong nở 1 nụ cười thích thú.

Trông Ngọc Linh lúc này đến là tội, thân hình thì nhỏ nhắn, trán lại lấm tấm mồ hôi, gương mặt cũng trở nên mệt mỏi. Cô cứ chạy tới chạy lui bưng ra những món mới. Trong lòng cô lúc này hẳn là căm phẫn Tấn Phong lắm ! Hẳn thì ung dung cười mỉa nhìn cô. Hẳn chỉ gắp vài đĩa rồi không ăn nữa đem món mới. Cô thừa biết là hẳn đang chọc cô nhưng Ngọc Linh đâu có làm gì được.

Cứ tưởng khi đem món cuối cùng ra rồi, Ngọc Linh xem như chẳng có tai họa gì trong hôm nay nhưng rồi...Khi Ngọc Linh đem thức ăn cuối cùng đến bàn Tấn Phong thì đã có 1 việc xảy ra.

Chẳng qua là trước khi đi ngang bàn Tấn Phong, cô phải đi ngang 1 cái bàn khác và sự cố đã xảy, cô đã té. Ngay khi vừa trượt chân, cái khay đang để bát súp nóng hổi tung bay trên không ngay sau đó nó đã đổ lên tay của Ngọc Linh, đôi bàn tay trắng nhỏ xinh giờ đỏ lên. Tấn Phong vội đứng dậy đến ngay chỗ Ngọc Linh, nhanh chóng anh gọi nhà hàng mang ra một chậu nước lạnh và vài viên đá. Vì đau quá, mắt Ngọc Linh rưng rưng và nhanh chóng vài giọt nước mắt lăn dài kể đó cô vỡ òa. Tấn Phong vừa thấy Ngọc Linh như thế trong lòng bỗng thấy thương xót. Anh an ủi. Ngọc Linh khóc càng to. Tấn Phong bắt đầu bực bội nóng giận. Gương mặt anh đỏ lên, trán nhăn lại. Anh nhớ ra ban nãy những vị khách đã gạt chân Ngọc Linh.

-Ông chủ

Nghe tiếng gọi hần học và đầy giận dữ, ông chủ vội chạy ra.

-Đuổi hết những vị khách bàn này ra khỏi nhà hàng ngay.

-Nhưng...

-Nhà hàng ông muốn đóng cửa hay sao ?

-Dạ...dạ được.

Ông chủ nhanh chóng gọi bảo vệ ra đóng cửa. Tấn Phong ân cần ẵm Ngọc Linh đi.

-Tôi xin cho Ngọc Linh về sớm

-Dạ...được.

Ngọc Linh khóc nhiều quá, giờ đây khá mệt nên đã thiếp đi trong vòng tay của Tấn Phong. Tấn Phong nhìn xuống thấy gương mặt Ngọc Linh ngủ ngon, gương mặt còn long lanh vài giọt nước bỗng thấy có xúc cảm lạ trong lòng, môi cậu nở một nụ cười.

Ngọc Linh tỉnh dậy đã thấy mình ở một nơi xa lạ, cô hoang mang lo lắng, chạy ra cửa thì cánh cửa đã mở ra. Người mở cửa không ai khác chính là Tấn Phong. Lúc đó cô sợ lắm ! Gương mặt lộ rõ hoang mang, đôi mắt y như chú cún con không biết đường về. Cô vội chạy lại lên giường và ôm lấy cái chăn.

-Anh...

-Sao ???

-Sao tôi ở đây ? Mà đây là đâu ?

-Cô đang ở khách sạn, ban nãy cô ngủ thiếp đi. Tôi định đưa cô về nhưng lại không biết nhà cô vậy nên tôi đưa đến khách sạn.

-Anh...anh làm gì ...làm gì tôi rồi ?

Đôi mắt cô rưng rưng, Ngọc Linh nhìn lại quần áo trên người, quần áo này vốn chẳng phải là của cô. Trong lòng cô hoang mang tột độ. Tấn Phong nhìn bộ mặt sợ sệt sắp khóc đến nơi trong lòng cảm thấy có gì đó hả hê. Cậu ấy cảm thấy rất vui vì đã khiến cho Ngọc Linh sợ.

-Tôi dẫn cô vào khách sạn thì cô nghĩ xem tôi làm gì rồi ?

Ngọc Linh vỡ òa, vậy là cô không còn là con gái nữa sao ? Cô ngây thơ ngồi khóc nức nở, co ro một chỗ. Ai trông thấy cũng cảm động vậy mà Tấn Phong vẫn ngồi đó mỉm cười. Cậu ấy nở ra 1 nụ cười thích thú, tà ác. Một lát sau cậu ta cười to hơn. Ngọc Linh ngưng khóc ngay, nghiêng đầu, nhìn cậu ta bằng đôi mắt to tròn ngạc nhiên rất đáng yêu.

-Cô dễ bị lừa quá. Tôi chỉ đưa cô vô khách sạn, hoàn toàn không làm gì. Tôi nhờ mấy cô lễ tân đi mua giúp vài bộ quần áo và nhờ họ thay cho cô. Cô nghĩ cô đủ sức quyến rũ tôi sao ? Nhìn lại xem, cô chẳng hề có tí gì là gợi cảm. Ngọc cô thì...

Ngọc Linh bực bội lên, cô lấy tay lau nước mắt. Cô không ngờ lại bị hấn lừa, cô cứ tưởng hấn ít ra cũng có tính tốt là nói thật ai ngờ... Bây giờ hấn còn dám nói cô thế này thế nọ, lại còn nhắc đến khuyết điểm của

cô nữa. Cô đâu phải là không đáng yêu, chỉ tội là không có ngực còn mọi thứ đều hoàn hảo và dễ thương cơ mà. Cô bực tức đến đỏ cả mặt, tưởng chừng như khói lửa sắp xì ra cả hai bên tai.

-Anh...anh dám lừa tôi. Anh chính thức là kẻ thù của tôi.

Ngọc Linh nghĩ gì là làm đấy ! Cô bước ra cửa đi thẳng ra khỏi khách sạn. Những cô lễ tân thì tò mò thì thảo chuyện gì đó. Một lúc sau, Tấn Phong bước ra.

Ngọc Linh chẳng nghĩ gì nhiều, cô vội chạy về nhà. Trong thâm tâm cô, bao sự bực tức đang bị dồn nén. Cô mong mình sẽ mau tới nhà để có thể trút nỗi tức giận vào những con gấu bông.

Vừa bước vào nhà...cô đã bị một vài thanh niên bịt miệng, cô hết sức la hét vùng vẫy, cô hoang mang lo sợ. Ngọc Linh vốn nhút nhát rồi nay lại gặp tình huống này nên cô chỉ biết khóc. Trong bóng tối, cô chỉ có nghe được những tiếng cười đáng sợ.

-Tại mày mà chúng tao tí nữa toi đời. Mày cũng quan trọng với Tấn Phong lắm ! Hắn dám đuổi bọn tao ra khỏi nhà hàng.

-Mày là người yêu hắn à ? Hắn chọn bạn gái chẳng có mắt thẩm mỹ tí nào cả. Thật là...

-

Quan tâm chi tui bây. Xử nó đi.

Ngọc Linh nghe thấy thế càng sợ hãi, tinh thần hoảng loạn hơn bao giờ hết. Tay thì đã bị bọn chúng trói, miệng cũng bị bịt chặt không la được cô chỉ có thể vùng vẫy mà thôi. Cuối cùng cô thoát khỏi tay bọn chúng. Thoát thì sao ? Cô không thể mở cửa và chỉ có thể chạy trong nhà thôi. Bọn chúng có đến 2, 3 tên thì làm sao cô thoát. Bọn chúng càng lúc càng gần cô, cô nhắm mắt phó thác cho số phận.

Rầm...

Cánh cửa nhà cô mở tung, ánh sáng từ đèn đường bên ngoài chiếu vào. Cô mừng rỡ khi thấy có người đến...là Tấn Phong. Cũng vì cô lo sợ nên ngay khi thấy có người là ai đi chẳng nữa cô cũng vui mừng như thể là kẻ chết đuối vừa vớt được chiếc phao. Vì vùng vẫy quá nhiều nên giờ đây cô ngất đi không hay.

Về Tấn Phong, cậu thừa biết thế nào bọn ở nhà hàng không tha cho Ngọc Linh, anh đã đoán ra ngay khi thấy mặt bọn chúng hầm hầm tức giận đi ra khỏi quán. Anh lo lắng nên ngay khi đi ra khỏi khách sạn đã đi theo Ngọc Linh, cũng may là anh đến kịp. Ngay khi thấy quần áo Ngọc Linh xộc xệch, tóc tai bù xù, gương mặt toàn nước mắt anh đã biết cô ấy hoảng loạn đến mức nào. Anh bực bội đâm vào mặt những tên kia và nhanh chóng gọi vệ sĩ của mình xử chúng. Anh đến bên Ngọc Linh vỗ về cô, sau đó cởi trói và băng keo bịt miệng, anh nhẹ nhàng đặt Ngọc Linh nằm xuống.

Lúc ấy, Ngọc Linh hé mắt thấy Tấn Phong. Trong lòng cô bỗng dưng thấy an toàn nên tiếp tục ngủ. Tấn Phong suốt đêm đã ở bên cạnh trông chừng Ngọc Linh.

Ngọc Linh quả thực như một đứa trẻ, cả đêm cô dụi đầu vào ngực Tấn Phong, ôm anh thật chặt như ôm cái gối, cô say sưa ngủ. Gương mặt cứ như là 1 thiên thần. Cô mỉm cười an giấc đến sáng.

Đêm đó Tấn Phong không ngủ được vì bị Ngọc Linh ôm, trong lòng anh cầu nhàu. Dù Ngọc Linh có thân hình như đứa trẻ nhưng cô là con gái lẽ nào anh không có chút gì đó nổi lên trong lòng. Anh phải cố kiềm chế lắm. Anh còn tự khuyên bảo mình cô là kẻ thù của anh, tuyệt nhiên không có quan hệ, vả lại cô cũng chỉ như đồ chơi thôi. Anh tin chắc chơi lâu rồi sẽ chán Ngọc Linh và rồi bỏ rơi cô.

Trong đầu anh bỗng nảy ra nhiều ý tưởng.

Tiếng chim hót líu lo và những tia nắng chiếu vào phòng làm Ngọc Linh tỉnh giấc, cô ngồi dậy nhìn xung quanh chẳng thấy ai.

Ngọc Linh dụi mắt vươn vai và mỉm cười một mình chào ngày mới. Cô chợt nhớ về chuyện tối hôm qua. Cảm giác sợ hãi trong lòng vẫn còn cứ như mọi chuyện vừa xảy ra vài phút trước. Cô vẫn còn nhớ hình như trước khi ngất đã trông thấy Tấn Phong, người mà cô cho là kẻ thù. Nhưng lạ thật, hắn không có bên cạnh cô. Bỗng nhiên Ngọc Linh thấy buồn, cô cứ tưởng khi tỉnh dậy sẽ trông thấy hắn.

Cô nhìn sang chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn học trong phòng mình.

-6h rồi à ?

Ngọc Linh tự nhủ vẫn còn may, chắc sẽ kịp. Cô tức tốc chuẩn bị đến trường.

Vừa bước vào trường, cô đã thấy ngay Tấn Phong đang ngồi ở băng ghế nhìn ra phía cổng. Nhớ đến chuyện hôm qua hấn cứu mình, cô định mình sẽ đến chỗ hấn và cảm ơn.

-Chào Tấn Phong

-...

Cô thì rụt rè, thành ý đến cảm ơn, hấn thì chẳng thèm đáp một tiếng, gương mặt còn cổ tình ngó lơ ra chỗ khác, rõ ràng muốn chọc tức Ngọc Linh mà. Cô vẫn cố kiên nhẫn định sẽ chào hấn lần nữa bởi dù sao hấn đã cứu cô chẳng lẽ tiếng cảm ơn cũng không nói.

-Tấn Phong, tôi có chuyện muốn nói.

Lúc này, Tấn Phong mới nhìn sang Ngọc Linh, hấn đưa ánh mắt chẳng xem ai ra gì nhìn cô. Máu nóng trong người cô nổi lên, gương mặt bắt đầu ửng đỏ - dấu hiệu của tức giận. Tấn Phong thì thầm cười trong lòng khi thấy gương mặt đáng yêu và dễ thương của Ngọc Linh. Nhìn cái môi chu lên, trán thì nhăn lại và cả đôi gò má hồng hồng, bỗng nhiên trong lòng Tấn Phong trào dâng cảm xúc lạ, hấn thầm khen Ngọc Linh đáng yêu. Tấn Phong thấy Ngọc Linh có thành ý nên đã đáp lại.

-Có chuyện gì nói đi.

-Tui...tui...

Nhìn gương mặt của Ngọc Linh đang lúng túng cộng thêm lời nói ấp úng, Tấn Phong thừa biết Ngọc Linh muốn nói gì.

-Sao ấp úng như gà mắc tóc vậy ?

-À...Tui định cảm ơn.

-Hả ???

Tấn Phong rõ ràng là nghe thấy 2 chữ “ cảm ơn” từ khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của Ngọc Linh nhưng vẫn muốn cô nói lại bởi 2 chữ “cảm ơn” Ngọc Linh vừa thốt ra nghe sao mà đầy thành ý và dễ thương. Ngọc Linh thì đang bực bội trong lòng, cô đang kìm chế tức giận mặc dù đầu cô sắp nổ tung vì không chịu được thái độ của Tấn Phong nữa rồi. Cô cố gắng, lặp lại từ “cảm ơn”

-Cảm ơn Tấn Phong

Tấn Phong trong lòng vô cùng thích thú khi được lần nữa nghe tiếng “cảm ơn” đầy chân tình, vả lại cuối câu cô còn gọi hấn bằng Tấn Phong. Cậu rất thích khi được cô gọi như thế. Tấn Phong giờ mới để ý đây là lần đầu tiên Ngọc Linh gọi tên mình ngọt ngào đến thế. Tấn Phong không thể nào không thấy hạnh phúc khi nghe thấy thế. Bất giác, hấn nở 1 nụ cười trên môi. Một nụ cười đẹp không tỏ chút gì là kiêu ngạo, một nụ cười đầy dịu dàng và tỏa sáng. Ngọc Linh đơ người đứng ngẩn nụ cười ấy. Cô thầm nghĩ nụ cười đó còn sáng hơn ánh mặt trời. Bỗng nhiên cô thấy có gì rất ấm áp ở trái tim mình. Môi cô cũng cong lên tạo thành 1 nụ cười rất dễ thương. Lần này thì đến lượt Tấn Phong ngạc nhiên. Cậu ấy đâu ngờ rằng nụ cười của Ngọc Linh lại đẹp đến vậy. Một nụ cười mà Tấn Phong cho rằng đẹp nhất, trong sáng nhất nhưng cũng ngọt ngào và đáng yêu vô cùng. Trong lòng cậu ấy bỗng thấy hạnh phúc như đang chảy trong từng mạch máu.

Tùng...tùng...tùng

Tiếng trống báo giờ vào học phá tan thế giới của cả hai. Ngọc Linh ngượng ngùng vội chạy vào lớp. Tấn Phong đứng dậy nhìn vào dáng người nhỏ bé của Ngọc Linh, môi của cậu lần nữa lại mỉm cười.

Các tiết học cũng trôi qua trong không khí đối với Ngọc Linh là nặng nề. Suốt tiết Tấn Phong kiêu ngạo cứ ngủ. Ngay cả giáo viên thấy cũng chẳng dám gọi cậu ta dậy như thế sợ cậu ta sẽ nổi trận lôi đình và còn đòi hiệu trưởng đuổi họ ra khỏi trường không cho dạy nữa. Thế mới biết Tấn Phong có quyền lực thế nào.

Mặc dù là Tấn Phong có vẻ ngoài đẹp trai, mỗi bước đi của cậu toát ra 1 vầng hào quang chói lóa và tính cách lạnh lùng mê hoặc bao cô gái nhưng họ vẫn không dám đụng đến bởi lẽ vì tính cách tà ác của Phong. Đã có lần có một cô gái là hot girl toàn trường đến gần cậu, liếc mắt đưa tình và còn cầm lấy tay Tấn Phong làm những hành động cứ như là tình nhân. Hậu quả là ngay hôm sau chẳng ai còn biết tin gì về cô gái ấy nữa. Không phải những cô gái không được đến gần Tấn Phong là không yêu cậu, trái lại là yêu 1 cách cuồng nhiệt là đằng khác. Tấn Phong là 1 người thông minh chẳng lẽ cậu không biết ? Cậu biết, biết rất rõ nhưng vẫn mặc kệ họ. Họ chỉ yêu tiền và bề ngoài của Phong thôi !

Ngọc Linh thì rõ ràng không như những đứa con gái khác. Cô ghét Tấn Phong. Cô vốn dĩ đã trong sáng như tờ giấy trắng không tì vết, tính cách thì trẻ con. Bản thân cô thì ngốc nghếch và ngây thơ đáng yêu vô cùng. Cô chẳng giống những cô gái hiện nay. Tấn Phong có ấn tượng khá tốt về Ngọc Linh. Chính vì tính cách Ngọc Linh như thế nên Phong càng thích trêu đùa cô hơn.

Ngọc Linh không hề biết đôi lúc cô cần bút suy nghĩ về bài toán khó, đôi mắt khê đậm chiều, đôi môi nhỏ xinh lúc nào cũng chu lên tỏ ý bực bội lại khiến cho Tấn Phong thích thú. Trông cô lúc ấy dễ thương lắm cơ. Nhìn vào gương mặt ấy cậu đôi lúc cũng bật cười. Ngọc Linh không hề biết hình ảnh ấy đã được chụp lại bằng đôi mắt của Tấn Phong và được lưu lại trong trái tim của cậu rồi.

Ra về hôm nay, Ngọc Linh vẫn định đi lấy xe đạp thì bỗng có 1 cô gái gương mặt hớt hải, tóc tai bù xù chạy đến. Trên mặt cô ấy vẫn còn những vệt nước mắt giống như cô ấy vừa mới lau.

-Bạn...bạn giúp mình đi. Đàn...đàn chị...họ đã bắt bạn thân mình xử rồi.

Tính cách “hành hiệp trượng nghĩa” của Ngọc Linh nổi dậy, cô chạy theo. Ngọc Linh là thế đó, thấy ai gặp nạn là cứu ngay không suy nghĩ nhiều.

Đi theo cô bạn, Ngọc Linh bước vào nhà kho. Từ ngoài, Ngọc Linh đã nghe được tiếng la hét, cô chắc chắn là bạn thân của cô gái ấy. Lúc này cô mới biết run sợ là gì. Bỗng nhiên trái tim nhỏ trong lồng ngực Ngọc Linh đập nhanh, mi mắt giật giật. Phải chăng Ngọc Linh sắp gặp chuyện ? Ngọc Linh vẫn mặc vì trong kia đang có người bị hành hạ. Mặc dù gương mặt cô đang dần sang trắng bệch và sự lo sợ thể hiện trên gương mặt cô vẫn quyết tâm đi vào.

-Xin...xin mấy chị tha cho bạn của cô bạn này đi.

Giọng Ngọc Linh run lên.

Một cô gái với vóc dáng khá đẹp, gương mặt sắc sảo, trang điểm phấn son lòe loẹt cất tiếng.

-Tha gì...đây là bạn bọn tao mà

Ngọc Linh giờ mới vỡ lẽ mình bị lừa bởi cô bạn bạn này đi cùng. Cô bạn đó giờ cười tươi rói hòa vào đám người kia, người bạn đang la hét bạn này cũng đứng dậy. Cô sợ hãi định chạy đi thì bị giữ lại.

-Haha...chạy đi đâu.

Cô bất động đứng im, bây giờ cô sợ đến mức chẳng còn có thể cử động nữa.

-Mày không thoát đâu. Hôm nay tụi tao sẽ xử mày vì tội dám ve vãn đến gần hoàng tử Tấn Phong của bọn tao.

Nghe tên Tấn Phong là cô biết chẳng tốt đẹp gì rồi. Mà thật ra cô có phải là loại gái yêu hấn cho lắm mà đến gần Tấn Phong. Chung quy chỉ là kẻ thù gặp mặt nhau để rồi tức giận **** nhau thôi. Cô cố gắng trấn an mình bình tĩnh và đáp trả.

-Tôi...tôi không ve vãn cậu ấy. Tôi là...là...kẻ thù của cậu ấy.

Tiếng cười của đàn chị vang lên càng làm cho Ngọc Linh sợ hãi.

-Haha...nói thế là ta tin à. Tụi bâyđánh nó

Ngọc Linh nhỏ nhảnh đáng yêu giờ đây bị lôi đi đến 1 góc nhà kho. Gương mặt cô giờ đây đã chuyển sang trắng bệch rồi, nước mắt lẫn thành những giọt dài trên đôi gò má của cô. Bọn đàn chị thì cứ đánh cô mãi

không thôi, họ cứ đánh túi bụi vào mặt, vào khắp người cô. Ngọc Linh ôm đầu chịu đau. Cô không ngừng la hét bảo họ dừng. Không hiểu sao trong thâm tâm Ngọc Linh lúc ấy lại hét lên tên Tấn Phong.

Lúc này Tấn Phong còn đang ở sân trường. Bỗng nhiên bên tai anh văng vẳng tiếng ngọt ngào của Ngọc Linh gọi tên mình sau đó là tiếng hét đầy sợ hãi của cô. Cũng vì thế trong lòng Tấn Phong đâm ra lo sợ. Không hiểu sao lúc đó chân anh lại chạy đi khắp nơi tìm cô. Cuối cùng anh chạy đến nhà kho. Khi nghe tiếng hét của Ngọc Linh, lòng anh bỗng dưng quặn thắt lại, đau đớn vô cùng, gương mặt cũng trở nên động cứng, anh chạy nhanh vào nhà kho. Cảnh tượng trước mắt Tấn Phong là một cô gái bé nhỏ đáng thương đang bị những người khác đánh. Trái tim anh bỗng dưng như có ai đóng đang nắm chặt lại đau vô cùng. Anh vội la lên.

-Dừng tay.

Gương mặt của bọn đàn chị thoáng sợ hãi. Họ thấy hoàng tử Tấn Phong.

-Ai cho các cô đánh người.

-Tại...tại nó ve vãn anh.

Tấn Phong đến gần Ngọc Linh, nhẹ nhàng bế cô trên tay. Nhìn những vết bầm và xước trên thân hình cô, Tấn Phong không khỏi đau lòng. Ngọc Linh thì vẫn còn sợ hãi hoang mang, tinh thần bất loạn. Tấn Phong nhìn lên gương mặt Ngọc Linh, thấy cô co ro nhưng ôm anh thật chặt vì sợ trong lòng anh trào lên lửa giận không gì dập tắt được. Anh quyết khiến cho bọn họ sẽ không còn đất sống trên đất nước này nữa.

-Ngọc Linh là người tôi không cho các người đụng đến. Cô ấy là kẻ thù của tôi, chỉ duy nhất tôi mới có quyền muốn làm gì cô ấy.

Nghe tiếng nói tràn ngập giận dữ của Tấn Phong, ai nấy trong bọn họ lo sợ. Ngọc Linh trong vòng tay của Tấn Phong dần thiếp đi, cô vẫn gắng gượng nói 1 câu.

-Tấn Phong, anh là kẻ thù mang đến xui xẻo cho tôi.

3. Chương 3: Lễ Khai Giảng

“ Thấy em run run đứng một mình trên sân khấu như thế anh không nỡ. Thôi thì anh sẽ giúp em nhé, bé con !”

Tỉnh dậy trong tình trạng khắp người đau nhức, Ngọc Linh khẽ khấn mặt. Xung quanh cô giờ đây chỉ toàn là 1 màu trắng toát và một mùi đặc trưng của bệnh viện. Cô nhìn lên đồng hồ. Chiếc kim giây vẫn nhanh nhẹn hoạt động, kim phút phút đã chỉ ngay số 8, còn kim giờ chỉ ngay số 12. Đã 8h rồi ư ? Bỗng nhiên cô thấy đói. Cũng đúng thôi từ lúc ngất đi đến giờ Ngọc Linh đã ăn gì đâu nào. Cô định sẽ khỏi bệnh viện. Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở, đó là Tấn Phong. Cậu ấy hình như mang theo thức ăn.

-Này, tỉnh rồi hả bé con ?

Lại là tiếng “bé con”. Ngọc Linh ghét hẳn gọi mình bằng bé con vì trông cô lúc đó sẽ nhỏ nhắn lắm ! cô thích tí nào đâu. Tấn Phong thừa biết điều này nên cứ gọi cô bằng “bé con”. Cô trông dễ thương như 1 đứa bé chẳng lẽ gọi bé con không được. Ngọc Linh thì chu miệng bực bội. Tấn Phong cũng biết luôn cả điều này, mỗi lần tức giận thì cô cứ luôn miệng chu miệng và thái độ bực bội vô cùng. Đây là cử chỉ trên gương mặt của Ngọc Linh mà Tấn Phong thích nhất, nhìn y như là đứa trẻ con giận dỗi vì không nhận được kẹo. Trong lòng Tấn Phong, cậu ta càng lúc càng muốn trêu chọc Ngọc Linh.

-Không thích anh gọi tôi bằng bé con đâu.

-Sao lại không ?

-Vì lúc đó tôi cứ nghĩ mình là đứa trẻ

-Cô vốn như thế mà

Ngọc Linh nghe thế bực bội quay lưng lại với Tấn Phong, cô bực bội không thèm ngó tới cậu ấy. Tấn Phong mỉm cười vì bản tính trẻ con của cô. Anh chưa bao giờ thấy ai lại giống con nít đến thế.

Anh chợt nhớ ra con nít rất thích ăn. Nếu bây giờ anh nói anh có đồ ăn trong tay thì sao ta.

-Ôi, tô phở ngon thật, không biết có ai ăn không ?

Tấn Phong vờ không nhìn qua Ngọc Linh nhưng giọng anh hỏi rất to có ý như trêu chọc. Ngọc Linh thì hoàn toàn ngây thơ không để tâm đến hàm ý trong giọng nói. Bụng cô thì đang réo lên đòi ăn, cô chẳng lẽ lại hành hạ bản thân nhưng nếu lúc này cô quay qua chẳng lẽ là hết giận. Thật khó xử.

Ngọc Linh từng chút một xoay người, Tấn Phong thấy thế mỉm cười. Cô thì giờ đây không ý thức được hành động của mình, cô cứ dăm chiêu suy nghĩ có nên ăn hay không nhưng cuối cùng cô cũng quyết định ăn. Cô ngại ngần nói giọng nhỏ xíu, gương mặt trông hiền như chú thỏ trắng nhỏ cúi đầu quay sang hỏi.

-Anh...tôi đói.

Tấn Phong đang cười thích thú trong bụng, anh rõ ràng nghe giọng Ngọc Linh nhưng vẫn lơ đãng.

-Sao không ai nói gì thế nhỉ ? Chắc mình sẽ ăn thôi.

Ngọc Linh bực bội cuối cùng cô cũng không chịu nổi nữa, cô dùng hết sức của mình và nói to.

-Cho tôi ăn đi. Tôi đói.

Câu “Tôi đói” cuối cùng cô bắt đầu xiu giọng xuống nghe rõ buồn cười, Tấn Phong liền cười nhưng sợ Ngọc Linh phát hiện nên đã chuyển sang ho nhẹ.

-Thôi, cho cô ăn đây !

Ngọc Linh nghe Tấn Phong inh ỏi, cô vui mừng như đứa trẻ được ba mẹ dẫn đi chơi. Hai mắt cô to tròn lấp lánh sáng rỡ, đôi môi nhỏ xinh nở nụ cười tươi tắn. Cô liền thoảng nhảy xuống giường đến chỗ Tấn Phong. Ngọc Linh bản tính cũng có chút vụng về nên khi nhảy xuống giường suýt chút cô vấp phải cái chần trên giường vấp ngã. Tấn Phong ngồi dậy không nhịn được nữa cười thật to. Ngọc Linh biết là hấn đang chế nhạo mình nên bực bội hỏi.

-Sao anh cười ?

-Không có gì. Cô ăn đi.

Ngọc Linh vui vẻ nhận chiếc hộp nhựa đựng phở mà ăn. Nhìn cách ăn ngấu nghiến do bị đói trông cô thật dễ thương. Cô ăn thật nhanh, Tấn Phong chăm chú nhìn cô. Vì ăn nhanh quá nên cô bị sặc. Cậu lo lắng vỗ nhẹ lưng cho Ngọc Linh. Thấy đôi mắt đỏ hoe, gương mặt cũng đỏ ửng do lúc sặc nên ho vài tiếng, cậu vội lấy cốc nước đưa cho Ngọc Linh, cô uống ngay, thức ăn bị chặn ở cổ cũng trôi xuống dạ dày.

Ngọc Linh đưa đôi mắt đầy thành ý cảm ơn nhìn Tấn Phong và cô tiếp tục ăn tiếp. Tấn Phong lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm. Giờ đây cậu mới để ý Ngọc Linh cứ như đứa trẻ, rõ ràng cần người thân chăm sóc. Cũng may lúc cô sặc có anh ngó nhờ không có biết làm thế nào. Trong lòng anh những cảm xúc anh không biết gọi tên bỗng dưng trào dâng. Hình như đã có chút thay đổi.

Ngọc Linh vẫn vô tư ăn, thỉnh thoảng nhờ Tấn Phong đưa li nước và mỉm cười cảm ơn. Hình như cô cũng quên rằng Tấn Phong là kẻ thù của mình. Cậu càng lúc thấy nhận xét của mình về Ngọc Linh là đúng. Là đứa trẻ thì có khi nào nhớ là mình giận ai đó đâu. Chỉ giận một chút rồi lại cười ngay. Ngọc Linh càng ngày càng khiến cho Tấn Phong cảm thấy ấm áp.

Ngày hôm sau, Ngọc Linh đi học bình thường. Vừa bước vào cổng, Ngọc Linh đã thấy có vài người đang quỳ gối hai bên cúi đầu khi cô đi ngang. Cô bối rối chẳng biết làm thế nào nữa. Ngọc Linh không hiểu tại sao họ làm vậy với cô. Cô cứ ngẩn ngơ, lúng túng đứng một chỗ. Thấy bộ dạng chẳng biết làm gì của Ngọc Linh, Tấn Phong bước ra cử.

-Họ xin lỗi cô đấy. Đây là những người hôm qua đánh cô.

Ngọc Linh nhớ lại những người ấy, cô thấy lửa giận trong lòng đang trào lên dữ dội không gì dập tắt được. Cô định sẽ làm chuyện gì đó với họ nhưng nhìn lại thấy họ người cũng thương tích nên cô nói với Tấn Phong.

-Tha cho họ đi. Họ đang bị thương mà.

Ngọc Linh dùng đôi mắt cún con và gương mặt dễ thương nhìn Tấn Phong. Lẽ nào Tấn Phong không có máu người...cậu đành tha cho họ.

-Thôi, Ngọc Linh tha cho rồi thì các người đi đi. Từ nay về sau không được đụng đến Ngọc Linh nữa. Các người còn đụng đến thì hậu quả sẽ còn gấp vạn lần thế này nữa.

-Cám ơn Phong thiếu gia.

Họ nghe xong đứng dậy đi hết. Mọi người xung quanh sân trường im phăng phắc lo sợ. Trong lòng họ đã có thêm một thứ để lo sợ và phải tuân theo. Họ không được làm Ngọc Linh giận. Ngọc Linh hiện tại thì đang nhìn Tấn Phong với ánh mắt thâm tình, cô nhìn hấn rất rất rất trù mến bởi lần này hấn lại cứu cô. Trong lòng Ngọc Linh có nhiều lời muốn nói để cảm tạ.

Tấn Phong nhìn sang Ngọc Linh thấy cô nhìn mình đầy trù mến lòng hấn lại trào dâng những cảm xúc không tên. Ngọc Linh quả thật có ngoại hình không hoàn hảo nhưng tính tình của cô lại khiến cho người khác cảm thấy vui vẻ và áp áp, cảm giác cuộc sống xung quanh mình đẹp hơn. Tấn Phong đã có cuộc sống không mấy tốt đẹp rồi nay lại được gặp Ngọc Linh, trái tim hấn dần có chút thay đổi. Hình như giữa hai người đang có một sợi dây kết nối với nhau. Sợi dây ấy dù xuất hiện rồi nhưng vẫn còn mập mờ chưa rõ là thuộc về loại nữa.

Thấy Ngọc Linh vẫn cứ nhìn mình mãi, hấn hiểu hình như Ngọc Linh đang hiểu lầm, hấn phải nói một lời gì đó. Tấn Phong cũng muốn mình đánh thức lại bản thân không nên thích Ngọc Linh, Ngọc Linh không phải là loại con gái hấn thích vả lại cũng là kẻ thù, làm sao kẻ thù mà lại có gì đó với nhau được.

-Này, tôi và cô là kẻ thù. Tôi cứu cô chỉ vì muốn mình tự tay làm hại kẻ thù thôi, cô hiểu chứ ?

Câu nói của Tấn Phong làm cô thức tỉnh, quả thật hình như cô đã bị u mê bởi những hành động tử tế gần đây của Tấn Phong mất rồi. Không được, cô phải thức tỉnh.

-Tôi hiểu.

Tùng...tùng...tùng...

Tiếng trống báo hiệu giờ vào lớp cũng vang lên. Ngọc Linh thất thểu đi vào lớp. Thật ra trong lòng cô đang rất buồn. Cô vốn đã có chút cảm tình với Tấn Phong bởi những cử chỉ tốt của cậu ta. Cảm tình của cô là muốn Tấn Phong làm bạn nhưng rồi cậu ấy lại muốn hai người làm kẻ thù. Cô đành chiều theo tâm ý của hấn.

Nhìn bóng dáng buồn bã của Ngọc Linh, lòng Tấn Phong bỗng thấy có gì đó nhói nơi lồng ngực. Chẳng lẽ quyết định của cậu là sai, sai thật sao ? Trong lòng cậu giờ đây có chút hối hận, phải chăng cậu cũng đã có chút cảm tình với Ngọc Linh mất rồi ?

Vừa vào lớp thì cô chủ nhiệm bước vào.

-Cô thông báo với các em là ngày 5 – 9 là lễ khai giảng, mỗi lớp phải có 1 tiết mục đóng góp cho chương trình hôm đó. Lớp mình ai tình nguyện ?

Nghe đến chuyện văn nghệ, cả lớp không ai thích cả ngoại trừ Tấn Phong. Mọi cậu đang cong lên nở ra một nụ cười tà ác, hình như cậu vừa nghĩ ra điều gì. Nhanh chóng Tấn Phong giơ tay xin phát biểu ý kiến.

-Tấn Phong định tham gia văn nghệ à ?

Ngọc Linh quay sang nhìn Tấn Phong, lòng cô bỗng thấp thỏm. Gương mặt của cậu đang có gì đó khoái chí lắm. Chỉ cần nhìn cử chỉ đó, Ngọc Linh cũng đủ hiểu sắp có chuyện không may xảy ra đến với mình.

-Dạ không phải. Em muốn bạn Ngọc Linh tham gia.

Ai nấy đều nhìn sang Ngọc Linh, họ thầm thở phào vì đã có người hứng đạn thay. Ngọc Linh thì chết sững, cô vội bật dậy đưa ánh mắt cầu cứu nhìn cô và liếc sang Tấn Phong giận dữ.

-Thưa cô, em...em

-Em tham gia đi, cô nghĩ cả lớp cũng muốn em tham gia. Đúng không cả lớp ?

Mọi người ai nấy vỗ tay thay lời nói, giờ đây Ngọc Linh còn biết làm gì hơn, cô đành chấp nhận. Nhưng Ngọc Linh cũng không muốn chỉ mình mình phải bị thế này, nhất định phải để cả người hại cô nữa.

-Cô, em muốn bạn Tấn Phong tham gia cùng.

Cô nở nụ cười mà mãnh nhìn Tấn Phong. Lần đầu tiên Tấn Phong thấy nụ cười không mấy chi là tốt đẹp trên môi Ngọc Linh. Phải chăng ở gần Tấn Phong lâu ngày cô cũng đã có chút kinh nghiệm. Tấn Phong bắt đầu có phần lo sợ. Cậu vội đứng lên.

-Thưa cô em không muốn tham gia ạ. Cô cũng biết em là người thế nào rồi đấy.

Cô chủ nhiệm sợ sệt vội nói.

-Chỉ Ngọc Linh tham gia là đủ rồi.

Cả Tấn Phong và Ngọc Linh ngồi xuống. Phong thì cười một nụ cười đầy vui thích trên môi trong khi Ngọc Linh thì lại bí xị mặt mày, bực bội. Không biết ngày khai giảng rồi sẽ thế nào nữa ? Phải chăng nó sẽ trở nên vô cùng hoang vắng và để lại ấn tượng hay nó sẽ theo hướng ngược lại ?

Để chuẩn bị cho tiết mục văn nghệ đó, Ngọc Linh rất đau đầu. Cô quyết định là mình sẽ hát. Cô không biết mình hát có hay không nhưng cô chẳng còn cách nào khác bởi chỉ có hát là đơn giản nhất. Nhắc đến hát cô còn đau khổ hơn nữa bởi cô chẳng biết là mình sẽ chọn bài hát nào nữa. Cô nghĩ thôi thì mình thử sáng tác một bài rồi hát. Dù sao nếu mình tự sáng tác cũng dễ thuộc lời hơn.

Ngọc Linh hiện đang ở nhà, giờ này cũng 8h tối rồi, cô bắt tay ngay vào việc sáng tác. Cô làm việc rất chăm, cô đi mượn cây đàn guitar của anh hàng xóm và tối đó cặm cụi sáng tác đến 12h đêm.

Sáng hôm sau, cô đã đem theo bài hát vào lớp và lẩm nhẩm tập hát để thuộc. Tấn Phong hôm nay hơi bực bội vì Ngọc Linh...không quan tâm hắn. Ngọc Linh thì chỉ lo ê a hát, đầu lắc lư theo nhịp. Cô say mê hát và tập luyện không thèm nói hay thậm chí là liếc mắt 1 chút nhìn Tấn Phong. Dù cậu cố gắng thế nào cũng không làm cô nhìn mình. Cậu trêu chọc Ngọc Linh, Ngọc Linh cũng mặc, cậu cố tình ngủ nhưng Ngọc Linh cũng không thèm nhìn như mọi hôm. Lòng cậu bỗng buồn lắm, có cảm giác gì đó trống trải. Dù Ngọc Linh đang bên cạnh nhưng cậu chẳng thể nghe được giọng nói dễ thương, ngọt ngào của Ngọc Linh. Cậu...nhớ...Ngọc Linh. Nghe cũng buồn cười. Kẻ thù mà lại nhớ kẻ thù. Hình như Tấn Phong đã quen có Ngọc Linh nhìn cậu, đôi khi là bực bội. Cậu thầm mong Ngọc Linh nhìn mình, nhìn một chút thôi cũng được.

Tấn Phong ơi là Tấn Phong, hình như cậu đã bắt đầu có dấu hiệu thích Ngọc Linh rồi.

Mọi người hôm nay chẳng ai dám đụng đến Tấn Phong bởi lẽ mặt cậu thì hầm hầm tức giận, nhìn thấy là biết cậu đang không có chút nào vui vẻ rồi thử hỏi có ai dám hó hé đến gần không cơ chứ. Tấn Phong thầm trách mình tại sao lại để cử Ngọc Linh tham gia. Trong đầu cậu đang tìm cách làm thế nào để có thể nói chuyện với Ngọc Linh. Nhìn bộ dạng lúc này của Tấn Phong không ai còn thấy cậu kiêu ngạo nữa mà trông cậu cũng giống như những người con trai đang tìm cách làm thế nào đến gần người con gái yêu thương. Nếu ai nhìn thấy trái tim và hiểu thấu hết suy nghĩ của Tấn Phong, mọi người sẽ kết luận 1 câu đơn giản. Tấn Phong đã bắt đầu chớm nở tình yêu với Ngọc Linh. Ngọc Linh hiện tại vẫn ngây thơ ngốc nghếch không hay Tấn Phong nhớ nhung mình. Ngọc Linh bản tính vốn mãi cũng như trẻ con thôi.

Tấn Phong bỗng rạng rỡ, cậu đã nghĩ ra cách để gần Ngọc Linh.

-Này, bé con đi theo tôi. Tôi dẫn cô đi mua quần áo.

Ngọc Linh vẫn không màng đến, ngồi tiếp tục hát. Tấn Phong lúc này bực bội thật sự, lời hắn nói vậy mà Ngọc Linh cũng không nghe cứ như là đang làm lơ hắn vậy.

-Ngọc Linh, có nghe không ? Tôi dẫn cô đi mua quần áo.

Lúc này Ngọc Linh mới ý thức có người gọi mình nên mới cất tiếng trả lời.

-Anh vừa gọi tôi cái gì ?

Nhìn gương mặt ngây thơ của Ngọc Linh, Tấn Phong rõ ràng không tìm được tức giận nhưng lần này vì Tấn Phong đang nhớ kẻ thù của mình nên...anh đành nhân nhượng.

-Tôi muốn rủ cô đi mua quần áo ?

-Tại sao lại đi mua.

-Cô phải mua quần áo để diễn cho lễ khai giảng chứ và lại tôi đề cử cô thì phải làm cho cô nhìn sao cũng xinh một chút.

Ngọc Linh giờ mới nhớ đến trang phục. Nếu không nhờ Tấn Phong nhắc nhở cô cũng không nhớ tới. Cô nhanh chóng đồng ý.

-Ừ, đi thì đi.

Ngọc Linh vội xách cặp đi theo.

Chiếc xe hơi của Tấn Phong dừng lại trước một cửa hàng khá sang trọng, Ngọc Linh bước xuống mà không khỏi há hốc mồm vì ngạc nhiên. Trong vô thức, cô đi theo Tấn Phong. Vào trong Ngọc Linh càng ngạc nhiên vì ở đây toàn là những bộ đồ đẹp, những bộ đồ mà cô chỉ vô tình thấy được trên tạp chí thời trang. Cô cứ chạy nhảy hết chỗ này đến chỗ kia để xem. Tấn Phong hài lòng, nhìn hình dáng đáng yêu của Ngọc Linh đôi môi anh mỉm cười. Hình như Tấn Phong không nhận ra dạo này anh cười rất nhiều, những nụ cười rất đẹp bởi trong đó là tràn ngập niềm vui, hạnh phúc và cả sự ấm áp mà Ngọc Linh đã lan tỏa đến. Anh cũng không nhận ra con tim mình đang hé mở từng chút một chờ Ngọc Linh bước vào.

-Phong thiếu gia...anh chọn gì.

Tấn Phong thoát ngay ra khỏi thế giới của mình nhanh chóng đáp trả nhân viên bán hàng.

-Chọn cho cô gái kia 1 chiếc đầm phù hợp để hát trên sân khấu.

Những người nhân viên bán hàng nhanh chóng làm việc, họ chọn biết bao nhiêu bộ đồ nhưng chẳng có bộ nào mà Tấn Phong thấy phù hợp với Ngọc Linh cả. Anh đành đích thân ra tay. Anh dạo khắp cửa hàng ngắm nhìn những chiếc đầm sang trọng. Đôi mắt anh bỗng dừng lại ở một chiếc đầm hồng rất đáng yêu. Tấn Phong liền mừng rỡ đến cạnh Ngọc Linh đang mặc nó trên người, trông cô đẹp như một cô công chúa từ chuyện cổ tích bước ra, một cô công chúa ngây thơ trong sáng và thánh thiện như thiên thần. Đôi môi anh lại mỉm cười lần nữa.

-Này, lấy bộ này cho cô ấy mặc thử.

Ngọc Linh này giờ chỉ biết làm theo lời Tấn Phong. Vừa mặc chiếc váy bước ra, Tấn Phong ngơ ngác nhìn. Ngọc Linh giờ đây đẹp lắm, không có gì có thể tả được. Nhìn gương mặt ngây thơ đầy trẻ con của Ngọc Linh, Tấn Phong thấy rất hoàn hảo và phù hợp với chiếc váy.

-Lấy bộ này.

Ngọc Linh nhìn vào chiếc váy, cô thích lắm nhưng giá tiền thì...

-Thôi, tôi không mua.

-Tại sao ? Cô không thích hả ?

-Không phải

-Tôi hiểu. Tôi tặng cô, cô phải nhận. Cô nhớ mặc nó cho buổi diễn không thì cô sẽ không yên thân đâu, hiểu không ?

Ngọc Linh nghe lời đe dọa của Tấn Phong cô lo sợ liền ngoan ngoãn nghe lời. Vậy là hiện tại mọi thứ đã hoàn tất. Tất cả chỉ còn chờ đến ngày lễ khai giảng. Buổi lễ này sẽ có nhiều điều thú vị đây.

Cuối cùng cũng tới lễ khai giảng, mọi thứ đến giờ phút này đã tạm coi là xong xuôi rồi.

Từ 5 giờ sáng Ngọc Linh đã đến trường. Nghe cũng thật buồn cười, ai đòi lại đến 5h sáng cơ chứ. Ngọc Linh đến sớm như vậy là do có nguyên do. Chẳng qua là cô lo lắng, ngủ không ngon lắm. Cô sợ hôm nay mình sẽ làm hỏng nhiều thứ, không chuẩn bị kịp lên sân khấu hay là quên lời khi hát. Ngọc Linh rõ là ngốc nghếch, cô là người sáng tác bài hát, cô cũng đã học nó rất kĩ rồi vậy mà vẫn còn sợ.

Thật ra ngoài Ngọc Linh ra, vẫn còn có 1 người không ăn ngon ngủ yên. Không ai khác là Tấn Phong. Cậu cũng vì lo lắng mà thức dậy từ 5h sáng và cũng đến trường.

Thật ra là Tấn Phong lo từ mấy bữa trước rồi. Cậu nhìn Ngọc Linh thấy cô lúc nào cũng như trẻ con sợ làm hỏng chuyện và đặc biệt là hát quên lời nên từ sớm cậu đến định xem có thứ gì được thì chuẩn bị trước giúp cô.

Ai ngờ đâu khi Tấn Phong tới đã thấy Ngọc Linh rồi, anh thấy cô đang ngồi tập hát. Nhìn thái độ lo lắng của Ngọc Linh anh không khỏi bị ảnh hưởng. Mấy bữa trước, dù là anh có hơi bực vì Ngọc Linh dám làm lơ nhưng anh vẫn chăm chú nhìn cô. Tấn Phong biết cô đã học thuộc kĩ lắm rồi nhưng quá lạ thật, hôm nay cô đang ngồi hát nhưng sao cứ hát 1 chút là lại nhìn vào tờ giấy, trán cô thì đổ mồ hôi. Chẳng lẽ...

-Này...đến sớm nhỉ. Cô học thuộc bài hát rồi chứ, đừng làm mất thể diện tôi đấy nhá !!!

-Tôi...tôi...tôi không nhớ.

Tấn Phong phát hoảng, anh há hốc mồm đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn cô trong khi cô đang buồn rầu ủ rũ.

-Cô đùa à, tôi nhớ mấy hôm trước cô đã nhầm kĩ lắm rồi mà

-Ừ, thì là vậy nhưng không hiểu sao tôi đã quên hết

-Từ từ thôi, cô đừng sợ gì hết. Ngồi học lại đi chắc lát là thuộc lại thôi

Tấn Phong cũng đang lo lắng không kém Ngọc Linh nhưng vẫn phải cố gắng bình tĩnh trấn an cô. Trong lòng Ngọc Linh hiện tại đang mất bình tĩnh lắm, cô lo là cô đã quên bài hát mà mình sáng tác thật rồi.

Tấn Phong nhìn bộ dạng Ngọc Linh lúc này trong lòng bỗng thấy thương cô vô cùng, anh đang nghĩ chắc Ngọc Linh đang sợ lên sân khấu.

-À, cô đi thay đồ rồi làm tóc đi.

Ngọc Linh vì lo quá nên quên mất mình phải thay đồ, cô nhanh chóng chạy đi thay quần áo. Nhìn dáng người của Ngọc Linh, Tấn Phong càng lúc càng không yên tâm về buổi trình diễn.

Ngọc Linh tập hát rồi lo chuẩn bị thì cũng đã đến giờ diễn, sân trường lúc này đã khá đông rồi. Mọi người có lẽ đã đến đủ. Nhìn những gương mặt vui vẻ không lo âu của các bạn, Ngọc Linh ước gì mình đang là họ. Cô thầm trách tên Tấn Phong đáng ghét đã để cử mình để giờ đây mình phải khốn khổ thế này.

Tấn Phong lúc này bước vào thấy Ngọc Linh đang ngồi trên ghế, gương mặt cô hình như đang bực bội ai đó, 2 bàn tay nhỏ xinh của cô đang nắm lại thành nắm đấm. Tấn Phong bỗng dưng ra lo lắng, anh dần đoán ra Ngọc Linh đang giận mình, anh vội quay lưng bước đi thì Ngọc Linh lên tiếng.

-Tôi ghét anh, tại anh mà hôm nay tôi lo lắng.

Tấn Phong nghe giọng nói có chút căm phẫn đang nói với mình anh bỗng thấy mình có tội. Phải chăng nếu hôm đó anh không đề cử Ngọc Linh tham gia thì hôm nay cô đã vui vẻ như bình thường rồi ? Anh thấy có lỗi nên đành xin lỗi.

-Xin lỗi, cô ráng đi.

Tấn Phong chợt nhận ra mình vừa nói lời không nên. Anh bình thường kiêu ngạo chẳng tốt lành nay lại nhận lỗi đi xin lỗi chẳng phải anh đang làm mất hình tượng vốn có hay sao. Lúc đó, anh vội chạy ra ngoài ngồi cùng với mọi người.

Ngọc Linh thì giờ đây ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng Tấn Phong chạy. Cô ngạc nhiên quá thể vì đây là lần đầu Tấn Phong xin lỗi cô, cơn bực bội trong lòng cô giảm quá nửa. Dù sao cậu ấy đã xin lỗi thôi thì cô phải làm tốt công việc hôm nay thôi.

Tiết mục văn nghệ cũng nhanh chóng được bắt đầu. Rất nhiều lớp đã biểu diễn tiết mục văn nghệ của mình, ai nấy đều được sự cổ vũ của mấy bạn khác, cô càng lúc càng hoang mang hơn. Một vài bạn cũng chọn hát giống cô, giọng họ thật sự rất hay và đầy truyền cảm, cô bỗng nhiên thấy buồn vì nghĩ mình sẽ không hát hay như họ.

-Và xin giới thiệu sau đây là màn trình diễn của Ngọc Linh với bài hát do cô tự sáng tác Hạnh phúc anh và em

Ngọc Linh nghe đến mình trình diễn cô thấy lo lắng vô cùng. Từng bước chân cô bước lên sân khấu bỗng chốc thấy sao nặng nề.

Khi ra đến sân khấu cô bắt đầu lo lắng, chân cảm giác cũng đang run rẩy, gương mặt dần dần trắng bệch. Tấn Phong ngồi bên dưới nhìn cô cũng lo lắng không kém. Nhạc đã vang lên nhưng cô vẫn đứng nghếch ra đấy. Thật ra đầu óc Ngọc Linh đang hoàn toàn không nhớ 1 chữ trong bài hát. Khán giả đang bắt đầu xì xầm. Tấn Phong bèn chạy vào phía sau sân khấu hỏi thăm

-Ngọc Linh có đưa cho anh lời bài hát không ?

-Con bé ấy không có đưa nhưng tôi thấy nó làm rơi mảnh giấy này.

Tấn Phong cầm ngay mảnh giấy và biết ngay đây là lời bài hát. Anh liền có 1 quyết định táo bạo là hát với Ngọc Linh. Anh nhanh chóng thay đồ và cầm micro lên hát. Anh đến bên Ngọc Linh trong ánh mắt ngạc nhiên của cô và toàn thể mọi người có mặt ở đó.

Tấn Phong yêu cầu bật lại bài nhạc. Anh đứng nắm tay Ngọc Linh để có thể truyền chút gì đó can đảm cho cô. Tấn Phong thật ra không thuộc cho lắm bởi anh chỉ nghe Ngọc Linh hát vài lần và nhìn lời 1 lần thôi. Anh cũng đang lo lắng.

Nhưng rồi mọi việc cũng tốt đẹp khi Tấn Phong bắt đầu bài hát

Ngày mai đến...ngày mai đến...đem ánh dương đến bên em

Để làm em thấy ấm áp thêm

Tấn Phong chỉ vừa hát hai câu ấy xong thì bỗng nhiên Ngọc Linh cảm thấy tự tin bỗng trở về...cô bình tĩnh hơn.

Nhờ có anh đi cùng em

Nhờ có anh bên em

Làm cuộc sống em thêm đẹp lên

Sau đoạn hát của Ngọc Linh, Tấn Phong cùng Ngọc Linh hát đến hết bài. Ánh mắt chất chứa đầy yêu thương của hai người nhìn nhau. Những động tác hai người làm cũng trở nên hòa hợp đến lạ. Phải chăng lúc ấy trái tim Ngọc Linh và Tấn Phong đã cùng chung nhịp đập ? Trong mạch máu của cả hai lúc đó phải chăng là cùng đang có 1 dòng máu mang tên hạnh phúc truyền đi khắp cơ thể ? Tất cả mọi người dưới sân khấu đều bị cuốn theo bài hát, họ như đắm chìm trong mối tình hạnh phúc.

Và hạnh phúc đã đến đây, đã làm đôi ta bên nhau

Mong sao mỗi ngày là niềm vui

Chỉ cần anh bên em

Chỉ cần em bên anh

Thì chúng ta đã không cần gì nữa rồi

ĐK : Hạnh phúc sao quá ngọt ngào

Chuyện tình ta sao quá nên thơ

Chỉ cần như vậy thôi

Chỉ cần như vậy thôi

Thì chúng ta đã là hạnh phúc nhất trần gian.

Tấn Phong và Ngọc Linh hát cùng nhau, không gian xung quanh không hiểu sao bỗng chốc ai nấy đều cảm giác đẹp hơn. Bất kì ai nhìn lên sân khấu và cùng nhau thưởng thức bài hát cũng bị chìm đắm theo. Cứ như thể 2 người đang yêu nhau, xung quanh họ giờ đây chỉ tràn đầy màu hồng của tình yêu và hạnh phúc. Giọng hát Tấn Phong quả thực là rất hay, một giọng hát vừa nhẹ nhàng nhưng lại chứa chan tình cảm. Ngọc Linh cũng không kém cạnh, ai nấy đều thán ca ngợi chất giọng trong trẻo và ngọt ngào của Ngọc Linh. Khi hát bài hát này phải chăng 2 người đang yêu nhau ???

Ngọc Linh và Tấn Phong ơi, cả hai hình như đang dần mở lòng chờ nhau bước vào mắt rồi.

4. Chương 4: Anh Thích Em

“Hình như anh thích em rồi đấy...con bé không hoàn hảo ả. Có chút gì đó nhớ nhưng khi không gặp em, có chút bất an khi không thấy em. Phải chăng anh đã thật sự thích em rồi. Mà cũng chẳng sao em nhỉ ? Chỉ là thích chứ không phải yêu đâu mà.”

Cuối bữa diễn hôm đó, Ngọc Linh cảm thấy rất thoải mái, tâm tình cũng trở nên tốt hơn hẳn. Mọi áp lực lên sân khấu giờ đã không còn nữa, Ngọc Linh vui vẻ nở một nụ cười. Tấn Phong cũng thế, anh hoàn toàn không ngờ được rằng màn cứu tiết mục diễn của Ngọc Linh lại tốt đến vậy. Thật ra cả anh và Ngọc Linh đã có 1 phút suýt...đau tim. Lúc hai người vừa hát xong, mọi người không thèm vỗ tay. Cả Tấn Phong và Ngọc Linh đều nghĩ có lẽ họ hát không hay, Ngọc Linh buồn rầu định đi vào, bỏ mặc Tấn Phong ngỡ ngàng trên sân khấu. Nhưng một lúc sau đã có 1 người vỗ tay và sau đó là tất cả mọi người. Ngọc Linh mừng lắm, cô vui mừng đến mức khóc ngay trên sân khấu. Tấn Phong liền cốc nhẹ vào đầu cô và bảo rằng ngốc nghếch. Trong thâm tâm anh lúc ấy thật ra anh rất muốn ôm lấy Ngọc Linh xoay mấy vòng rồi hét lên sung sướng nhưng anh không làm thế vì không muốn...mất hình tượng của mình.

Thật ra mọi người không vỗ tay ngay lúc ấy không phải do 2 người hát không hay mà chính xác là 2 người hát quá hay. Tấn Phong và Ngọc Linh cùng nhau hát, giọng hát đã hòa hợp tạo nên 1 thiên đường tình yêu tràn ngập hạnh phúc. Mọi người vì quá chìm đắm nên quên cả vỗ tay.

-Này, cảm ơn anh nha !

Ngọc Linh cười hi hi ngốc nghếch như trẻ con nhìn Tấn Phong và cảm ơn đầy thành ý. Tấn Phong bị nụ cười đó làm 1 phen suýt hóa đá bởi độ dễ thương quá lớn cũng may anh kịp thức tỉnh bản thân.

-Có gì mà cảm ơn. Nhờ có tôi nên cô không mất thể diện đấy biết chưa.

Hình như ở gần Ngọc Linh lâu ngày nên Tấn Phong đã bị cô tiêm nhiễm cho đức tính trẻ con thì phải bởi giờ đây anh đang nói với chất giọng kể công giống y như một đứa trẻ. Lời nói anh nói với Ngọc Linh bây giờ không còn đầy trách mắng hay châm chọc như lúc trước mà trở nên có chút ngọt ngào hơn. Hình như Ngọc Linh đã nhận ra sự khác lạ trong lời nói, khác lạ ấy theo cô thấy đang là tốt hơn, cô vui lắm !

-Hihi, biết rồi. Anh giỏi chứ gì.

Ngọc Linh cười ngốc nghếch rồi lại khen Tấn Phong một câu. Cô nhận ra hình như anh đang bắt đầu có tính trẻ con rồi.

Sau đêm diễn tốt đẹp đó, Tấn Phong quyết định dẫn Ngọc Linh đi chơi 1 bữa. Anh ngại ngần đến chỗ Ngọc Linh mời cô đi. Tấn Phong trong thâm tâm có chút lo lắng sợ vì những chuyện cũ mà chút thù hằn với anh.

-À, cô có muốn đi chơi không ?

-Đi chơi á

Ngọc Linh thì nào có nhớ gì đâu, chỉ nghe đến đi chơi là mắt cô đã sáng lên rồi, trong lòng cứ vui mãi không thôi, niềm vui ấy còn tràn ngập và thể hiện đến cả ra bên ngoài, mỗi lúc ấy cũng cười.

-Ừ, đi chơi. Hôm nay cô diễn tốt nên tôi muốn mời cô đi.

-Được rồi, có gì anh qua nhà đón tôi.

Ngọc Linh lúc đó vui đến mức vừa đi về vừa tung tăng nhún nhảy, trước khi ra khỏi cổng cô còn quay đầu lại ra hiệu chữ V rồi mới bước đi. Tấn Phong thì cũng khá quen với tính cách ấy rồi nhưng thấy cô đang vui nên anh cũng bị niềm vui đó ảnh hưởng, mỗi lúc lại nở 1 nụ cười.

Từ chiều, Tấn Phong đã chuẩn bị tươm tất sang nhà Ngọc Linh, anh ấn chuông chờ Ngọc Linh ra, trong lòng anh lúc ấy đang rất háo hức. Ngọc Linh thì đang thay đồ nên mặc nhiên là cô không nghe thấy. Vậy nên Tấn Phong đứng ngoài cửa chờ hơn 15'. Anh vô cùng bức bối cứ đi đi lại lại trước cửa, miệng khẽ lầm bầm mắng Ngọc Linh.

-Cô hay lắm ! Dám để tôi chờ.

Vì Tấn Phong cứ đi lại trước cửa nên những người đi đường đi ngang đều nhìn anh nghi hoặc nghĩ anh là kẻ trộm. Trông bộ dạng Tấn Phong lúc ấy đến là khổ và nhìn còn đáng thương nữa chứ !

Anh quyết định nhấn chuông lần hai. May thay Ngọc Linh vừa chuẩn bị xong cô chạy ra mở cửa. Tấn Phong trong lòng rất hậm hực định toan tính sẽ mắng Ngọc Linh cho thỏa nỗi giận nhưng rồi anh không còn cơ hội thốt nên lời bởi Ngọc Linh bây giờ rất xinh.

Cô mặc trên mình 1 chiếc áo hơi dài có đôi phần giống chiếc áo đầm. Đặc biệt là có thêm 1 chiếc thắt lưng nữa. Mặc kèm với cái áo ấy là quần jean lửng, nhìn cô trông bụi hơn bình thường. Đến mái tóc Ngọc Linh buộc cao gọn gàng về bên tay phải. Ngọc Linh chỉ thoa 1 chút son bóng trên môi nhưng trông cô vẫn rất đáng yêu khiến cho Tấn Phong hóa đá. Mọi ngôn từ anh định mắng Ngọc Linh vì công anh chờ đợi này giờ đã bay biến đâu mất. Cơn giận ngàn ngày ban nãy trong lòng anh bỗng chốc đã tan đi hết rồi.

Tấn Phong vội lấy lại phong độ.

-Đi chơi nhanh đi, cô để tôi chờ lâu rồi đấy.

Ngọc Linh vui vẻ vào trong nhà lấy đôi giày búp bê mang đi ra, trông cô giờ chẳng khác gì con búp bê, xinh ỏi là xinh.

Hôm nay, Tấn Phong chở Ngọc Linh đi bằng chiếc xe gắn máy, ngồi phía sau Ngọc Linh khoái chí lắm, cô cứ cười thật tươi và ê a hát. Tấn Phong ngồi trước nhìn qua kính chiếu hậu anh thấy vậy trên môi cũng mỉm cười.

Tấn Phong hôm nay chở Ngọc Linh đi công viên. Anh vội vàng đi gửi xe và nắm tay Ngọc Linh dẫn vào. Anh nắm tay là hoàn toàn có chủ ý vì sợ Ngọc Linh đi lạc, tính Ngọc Linh hay nhảy nhót thì ai cũng biết rồi vì thế vấn đề đi đi lạc là hoàn toàn không tránh khỏi. Ngọc Linh thì vô tư, chẳng hiểu dụng ý của Tấn Phong cô cứ kéo anh đi xem hết cái này đến cái kia làm cho gương mặt Tấn Phong phải nhăn vì mệt.

Cuối cùng Tấn Phong không chịu nổi nữa nên anh đành ngồi xuống băng ghế, anh kéo Ngọc Linh bảo cô cùng ngồi. Ngọc Linh thì không thích ngồi yên vậy nên cô đã buông tay Tấn Phong đứng lên. Tấn Phong liền nảy ra ý tưởng và anh hành động. Anh đưa chân ra, Ngọc Linh không thấy vậy là cô bước đi vấp phải chân anh và bị té. Tấn Phong lúc này mới thấy hành động mình làm là sai, Ngọc Linh té thế nào cũng bị trầy đầu gối, vậy là anh đưa tay nắm tay Ngọc Linh kéo về phía mình.

Gương mặt Ngọc Linh lúc ấy thoáng cái đã ở trước mặt Tấn Phong còn cách mặt Tấn Phong dưới 5 cm. Tim anh lúc này đập thật nhanh, trong lòng anh có những cảm xúc lạ. Tim Ngọc Linh cũng được dịp nhảy thật nhanh theo một điệu nhạc nào đó. Hai người lần này lại lần nữa có rung động với nhau rồi.

Một lúc sau, Ngọc Linh ý thức được nên cô vội đẩy Tấn Phong khiến cho anh ngã nhào về phía sau. Băng ghế này vốn không có chỗ để tựa mà. Ngọc Linh được dịp cười vui vẻ.

Buổi đi chơi đó, Tấn Phong cứ nhớ mãi. Dĩ nhiên là Tấn Phong làm sao quên được khoảnh khắc mà nhịp tim không do mình làm chủ được cơ chứ. Anh cũng đang dần dần nhận ra mình có chút thích Ngọc Linh,

gương mặt anh giờ đây đắm chiêu suy nghĩ.

Tấn Phong đang cố biện hộ với bản thân là do tim mình bị...bệnh. Quả là lý do nực cười, thử hỏi anh đang khỏe mạnh chẳng có bất kì dấu hiệu bệnh nào trước đó vậy mà bảo tim mình bệnh ai mà tin cho được.

Tấn Phong đã ngồi hàng tiếng ở nhà sau buổi đi chơi để suy nghĩ những vấn đề đó. Thật là...Tấn Phong bắt đầu ngốc nghếch. Đúng như người ta nói dù cho bình thường người ta có thể thông minh như bác học nhưng trong tình yêu thì vẫn là kẻ ngốc nghếch thôi.

Tấn Phong thì trần trọc vậy Ngọc Linh thì như thế nào ? Dĩ nhiên là giờ này cô đang an giấc nồng trên chiếc giường êm ấm trong nhà. Cô có lẽ mãi mãi và mãi mãi về sau vẫn chỉ là 1 đứa con nít thôi.

Hôm sau, 2 người vẫn đi học bình thường. Nhưng Tấn Phong bắt đầu tránh gặp Ngọc Linh. Hình như anh bắt đầu nghĩ bệnh của mình là do tiếp xúc với Ngọc Linh nhiều, bị cô làm cho tức giận nên mới thế.

Ngọc Linh thì bắt đầu thấy chán. Vì có lần Tấn Phong hù dọa cả trường nên giờ chẳng ai dám chơi với cô ngoại trừ Tấn Phong mà giờ Tấn Phong cứ hay lảng tránh nên cô rất buồn. Ngọc Linh quyết định cô sẽ đến trò chuyện với Tấn Phong.

Ra chơi, Tấn Phong ngồi ở băng ghế đá nơi mà ít ai để ý. Ngọc Linh chạy đi hỏi nhiều người lắm nên mới tìm ra anh. Lúc biết được chỗ của anh, cô vờ núp sau lưng anh sau đó là nghiêng đầu ra phía trước, đưa đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh không chớp. Tấn Phong bị Ngọc Linh dọa làm giật mình. Đáng ra bình thường anh phải bực bội lắm khi thấy thế nhưng lần này anh lại vô cùng vui, tìm anh lại...Tấn Phong đưa tay lên trái tim.

-Này, sao vậy ? Anh bị đau ở đâu à ? Đạo này tránh mặt tôi nữa, buồn chết đi được í.

Tấn Phong xích qua một bên khi thấy Ngọc Linh vừa nói vừa ngồi bên cạnh.

-Này, chúng ta là kẻ thù. Kẻ thù chẳng bao giờ mà chơi với nhau nữa.

Ngọc Linh nghe Tấn Phong nói nên sức nhớ nhưng giờ đây trong lòng cô không còn thấy quan trọng chuyện đó bởi Tấn Phong đã từng tốt với cô. Cô xem anh là bạn.

-Không quan tâm, tôi thích anh là bạn cơ. Vậy nha !

Ngọc Linh đưa đôi mắt thân thiện nhìn anh và thêm 1 nụ cười dễ thương mong được anh nhận làm bạn. Tim Tấn Phong vốn đã không bình thường khi gần Ngọc Linh nay lại bị nụ cười của cô bồi thêm nữa, tim anh càng lúc càng loạn nhịp. Anh lúng túng đứng lên. Nhìn điệu bộ của anh cứ giống như là anh đang muốn trốn chạy hay sao ấy.

-Tôi không thích.

Tấn Phong chạy đi để Ngọc Linh ở lại, cô ngơ ngác, buồn rầu trông tội nghiệp. Tấn Phong chạy 1 hơi sau đó anh dừng lại. Tim anh vẫn còn đập nhưng không phải do mệt mà là do anh...thích Ngọc Linh.

Anh nhớ lại mọi thứ từ ngày đầu Ngọc Linh cho đến giờ, anh nhận ra hình như từng chút một anh xích lại gần Ngọc Linh. Khi mọi thứ giờ đã rõ ràng, anh định chạy lại chỗ Ngọc Linh thì ...cô đang ngồi với 1 đứa con trai khác. Cô đang nói chuyện rất vui vẻ. Ngọc Linh thấy Tấn Phong đã quay lại cô đứng dậy tươi cười với anh và giới thiệu người con trai đang nói chuyện cho anh biết.

-Hi, đây là Gia Huy nè Tấn Phong, cậu ấy là bạn lúc nhỏ của mình.

Tấn Phong nhìn vào gương mặt Gia Huy, anh nhận ra đây chính là người con trai hôm bữa trong lễ khai giảng đã vỗ tay đầu tiên.

Nhìn vào đôi mắt Gia Huy, anh bỗng thấy bất an.

Buổi đi chơi đó, Tấn Phong cứ nhớ mãi. Dĩ nhiên là Tấn Phong làm sao quên được khoảnh khắc mà nhịp tim không do mình làm chủ được cơ chứ. Anh cũng đang dần dần nhận ra mình có chút thích Ngọc Linh, gương mặt anh giờ đây đắm chiêu suy nghĩ.

Tấn Phong đang cố biện hộ với bản thân là do tim mình bị...bệnh. Quả là lý do nực cười, thử hỏi anh đang khỏe mạnh chẳng có bất kì dấu hiệu bệnh nào trước đó vậy mà bảo tim mình bệnh ai mà tin cho được.

Tấn Phong đã ngồi hàng tiếng ở nhà sau buổi đi chơi để suy nghĩ những vấn đề đó. Thật là...Tấn Phong bắt đầu ngốc nghếch. Đúng như người ta nói dù cho bình thường người ta có thể thông minh như bác học nhưng trong tình yêu thì vẫn là kẻ ngốc nghếch thôi.

Tấn Phong thì trần trọc vậy Ngọc Linh thì như thế nào ? Dĩ nhiên là giờ này cô đang an giấc nồng trên chiếc giường êm ấm trong nhà. Cô có lẽ mãi mãi và mãi mãi về sau vẫn chỉ là 1 đứa con nít thôi.

Hôm sau, 2 người vẫn đi học bình thường. Nhưng Tấn Phong bắt đầu tránh gặp Ngọc Linh. Hình như anh bắt đầu nghĩ bệnh của mình là do tiếp xúc với Ngọc Linh nhiều, bị cô làm cho tức giận nên mới thế.

Ngọc Linh thì bắt đầu thấy chán. Vì có lần Tấn Phong hù dọa cả trường nên giờ chẳng ai dám chơi với cô ngoại trừ Tấn Phong mà giờ Tấn Phong cứ hay lảng tránh nên cô rất buồn. Ngọc Linh quyết định cô sẽ đến trò chuyện với Tấn Phong.

Ra chơi, Tấn Phong ngồi ở băng ghế đá nơi mà ít ai để ý. Ngọc Linh chạy đi hỏi nhiều người lắm nên mới tìm ra anh. Lúc biết được chỗ của anh, cô vờ núp sau lưng anh sau đó là nghiêng đầu ra phía trước, đưa đôi mắt to tròn long lanh nhìn anh không chớp. Tấn Phong bị Ngọc Linh dọa làm giật mình. Đáng ra bình thường anh phải bực bội lắm khi thấy thế nhưng lần này anh lại vô cùng vui, tìm anh lại...Tấn Phong đưa tay lên trái tim.

-Này, sao vậy ? Anh bị đau ở đâu à ? Đạo này tránh mặt tôi nữa, buồn chết đi được í.

Tấn Phong xích qua một bên khi thấy Ngọc Linh vừa nói vừa ngồi bên cạnh.

-Này, chúng ta là kẻ thù. Kẻ thù chẳng bao giờ mà chơi với nhau nữa.

Ngọc Linh nghe Tấn Phong nói nên sức nhớ nhưng giờ đây trong lòng cô không còn thấy quan trọng chuyện đó bởi Tấn Phong đã từng tốt với cô. Cô xem anh là bạn.

-Không quan tâm, tôi thích anh là bạn cơ. Vậy nha !

Ngọc Linh đưa đôi mắt thân thiện nhìn anh và thêm 1 nụ cười dễ thương mong được anh nhận làm bạn. Tim Tấn Phong vốn đã không bình thường khi gần Ngọc Linh nay lại bị nụ cười của cô bồi thêm nữa, tim anh càng lúc càng loạn nhịp. Anh lúng túng đứng lên. Nhìn điệu bộ của anh cứ giống như là anh đang muốn trốn chạy hay sao ấy.

-Tôi không thích.

Tấn Phong chạy đi để Ngọc Linh ở lại, cô ngơ ngác, buồn rầu trông tội nghiệp. Tấn Phong chạy 1 hơi sau đó anh dừng lại. Tim anh vẫn còn đập nhưng không phải do mệt mà là do anh...thích Ngọc Linh.

Anh nhớ lại mọi thứ từ ngày đầu Ngọc Linh cho đến giờ, anh nhận ra hình như từng chút một anh xích lại gần Ngọc Linh. Khi mọi thứ giờ đã rõ ràng, anh định chạy lại chỗ Ngọc Linh thì ...cô đang ngồi với 1 đứa con trai khác. Cô đang nói chuyện rất vui vẻ. Ngọc Linh thấy Tấn Phong đã quay lại cô đứng dậy tươi cười với anh và giới thiệu người con trai đang nói chuyện cho anh biết.

-Hi, đây là Gia Huy nè Tấn Phong, cậu ấy là bạn lúc nhỏ của mình.

Tấn Phong nhìn vào gương mặt Gia Huy, anh nhận ra đây chính là người con trai hôm bữa trong lễ khai giảng đã vỗ tay đầu tiên.

Nhìn vào đôi mắt Gia Huy, anh bỗng thấy bất an.

5. Chương 5: Là Người Thứ Ba

“Anh rất muốn được em quan tâm, ríu rít bên cạnh như chú chim nhỏ mỗi ngày nhưng...em giờ lại quan tâm người khác. Em có biết hẳn là người rất xấu không ? Anh không thể nào tiếp cận em được nữa, bé con ạ ! Anh...nhớ em lắm !!!”

Kể từ ngày Ngọc Linh biết Gia Huy được chuyển về gần khu nhà cô sống, cô rất vui. Thử hỏi ai gặp lại bạn thuở bé cùng ôn lại kỉ niệm sao mà chẳng vui cho được. Suốt ngày, Ngọc Linh chỉ quẩn quít bên Gia Huy, vui cười, trò chuyện cùng anh và cả đùa giỡn nữa.

Tấn Phong thì đáng thương vô cùng. Anh cứ tưởng rằng Ngọc Linh vẫn sẽ bên cạnh anh, vẫn là 1 đứa trẻ mang lại niềm vui mỗi ngày đến cho anh nhưng xem chừng lại không được nữa rồi. Vì thế, Tấn Phong bỗng đâm ra phiền muộn âu sầu, ăn cũng chẳng còn thấy ngon nữa và hằng đêm anh luôn thao thức không ngủ được.

Tấn Phong cứ ngỡ ngày hôm đó, khi anh quay lại gặp Ngọc Linh, tình hình hai người sẽ tốt hơn nhưng ngờ đâu Gia Huy xuất hiện. Ừ thì cứ cho là Gia Huy xuất hiện đi nhưng Ngọc Linh vẫn hợp với Tấn Phong hơn chứ. Anh đã giúp Ngọc Linh nhiều rồi mà, anh cũng không đem ít tiếng cười đến cho cô mặc dù thỉnh thoảng anh vẫn hay trêu chọc cô. Anh vốn tưởng Gia Huy là kẻ thứ 3 trong cuộc sống hai người nhưng bây giờ nhìn lại thì dù không muốn nhưng anh vẫn phải nói anh là kẻ thứ ba. Khi Tấn Phong nhận ra điều này, anh càng trở nên phiền muộn hơn, gương mặt đã không còn vui vẻ và đầy sức sống như trước.

Ngọc Linh thì nào có hay điều này, cô vẫn cứ vô tư bên cạnh Gia Huy.

Hôm nay Tấn Phong đến trường như mọi hôm bằng chiếc xe hơi riêng của gia đình. Vừa bước vào cổng sân trường Mỹ Phương anh đã thấy Ngọc Linh bên cạnh Gia Huy như mọi khi, trái tim anh bỗng dưng thấy nhói, nhói đến mức khiến anh muốn bật khóc nhưng lại khóc không ra nước mắt.

Tấn Phong quyết định anh sẽ đến trò chuyện với Ngọc Linh rồi dần dần kéo cô bỏ mặc Gia Huy.

-Này, hôm nay cô vui quá nhỉ ?

-Tất nhiên, tôi gặp được Gia Huy mà. Gia Huy rất là dễ thương và đáng yêu, lúc nào cũng vui vẻ trò chuyện với tôi.

Ngọc Linh khen ngợi Gia Huy chẳng khác nào cô đang lấy con dao đâm vào tim Tấn Phong, đã đau nay lại càng đau.

-Dạo này tôi cũng tốt với cô chứ bộ, quên tôi rồi hả ?

Tấn Phong cố gắng lấp liếm nỗi đau đang dần thể hiện rõ trên gương mặt mà ra giọng trẻ con, đòi Ngọc Linh quan tâm mình.

-Ừ, thì anh tốt với tôi. Khi nào rảnh tôi đi chơi với anh nha.

Ngọc Linh dỗi dành Tấn Phong rồi tiếp tục quay sang trò chuyện với Gia Huy. Không biết có phải là Tấn Phong nhìn nhầm hay không nhưng hình như môi cậu ấy vừa nở ra nụ cười nửa miệng gian ác. Anh vội chớp mắt nhìn lại thì thấy Gia Huy đang cười thân thiện với mình. Tấn Phong vội trấn an mình là do mình nhìn nhầm.

Tấn Phong vẫn đang ngồi cạnh Ngọc Linh nhưng Ngọc Linh mặc nhiên quay sang Gia Huy mà tiếp tục trò chuyện chẳng mấy may quan tâm anh, nói chính xác hơn là cô đang bỏ mặc anh. Càng nhìn hai người trò chuyện, thỉnh thoảng cười đùa, tâm trạng anh mỗi lúc một tệ. Tấn Phong lẳng lặng đi vào lớp.

Tùng...tùng...tùng...

Tiếng trống bắt đầu giờ vào học, Tấn Phong vui vẻ khi nghe thấy bởi anh sẽ được gặp Ngọc Linh nhưng Gia Huy lại không.

Lớp học bắt đầu đông đủ có trật tự.

Cộp...cộp...cộp...

Tiếng bước chân cô chủ nhiệm bước vào khiến cả lớp vô cùng ngạc nhiên. Chẳng phải hôm nay tiết đầu là tiết Toán do thầy dạy hay sao ? Tại sao cô lại vào lớp ? Ai nấy đều xì xầm hỏi nhau.

-Các em trật tự...hôm nay có 1 bạn chuyển qua lớp ta học.

Tấn Phong mặt cứng đờ, anh không tài nào thốt nên lời được bởi người chuyển vào lớp chính là Gia Huy. Tấn Phong bỗng nhiên thấy lo vô cùng, anh bắt đầu có cảm giác Ngọc Linh sẽ rời xa mình mà đến bên Gia Huy.

Trái với Tấn Phong, Ngọc Linh cười vui vẻ, cô vô cùng sung sướng khi thấy Gia Huy. Trong lòng cô giờ đây, Gia Huy quan trọng hơn Tấn Phong rất nhiều, cô cho rằng Gia Huy tốt hơn Tấn Phong. Cậu ấy lúc nào

cũng sẵn sàng trò chuyện với cô, luôn bên cạnh cô, ôn hòa vui tươi với cô và dĩ nhiên không làm cô khó chịu bực mình như Tấn Phong. Ngọc Linh cho rằng Gia Huy là người tốt nhất trên thế giới và cô hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối vào Gia Huy.

Tấn Phong nhìn sang gương mặt vui vẻ của cô, anh liền cười, một nụ cười buồn. Bây giờ thì anh chẳng còn vị trí gì trong lòng Ngọc Linh nữa. Tấn Phong bắt đầu ngẫm nghĩ thế.

Anh giờ đây không còn tâm trí quan tâm việc gì nữa nên đã để 2 tay lên bàn úp mặt xuống.

Thầy Toán giờ đây cũng bước vào và dạy tiết đầu tiên. Tiết đầu tiên, Tấn Phong đã bỏ mặc. Ngọc Linh thấy lạ khi thấy Tấn Phong như vậy. Cô cũng từng nghĩ là anh đang ngủ nhưng bình thường anh ngủ thì cũng nằm lên bàn quay mặt sang cô đằng này anh lại không cho ai nhìn mặt mình. Cô cũng nhận ra hình như lúc sáng cậu ấy có gì đó không vui cho lắm. Ngọc Linh có cảm giác hơi lo lắng cho Tấn Phong, cô vội quay sang lay cậu ấy.

-Này...dậy đi

Ngọc Linh lay mãi Tấn Phong cũng không tỉnh dậy, cô liền kéo cậu ấy, đưa tay sờ lên trán. Tấn Phong đang bị sốt. Cô liền xin thầy dẫn Tấn Phong lên phòng y tế.

-Thầy ơi, Tấn Phong bị sốt rồi, em có thể đưa bạn ấy đi lên phòng không ạ ?

-Được, em đi đi.

Với dáng người nhỏ nhắn, Ngọc Linh khó nhọc đưa Tấn Phong đi.

Tấn Phong ốm hoàn toàn là chuyện sớm muộn. Anh dạo anh ăn lại ít thậm chí bỏ bữa. Đặc biệt là anh lại ngủ không ngon, tâm trạng thì chẳng vui và còn có phần sa sút. Tâm tình anh thật sự mà nói đã trở nên tồi tệ do tâm bệnh mà ra.

Điêu Tấn Phong vào phòng, Ngọc Linh đã xin cô cho viên thuốc hạ sốt và điếu Tấn Phong ngồi dậy, cho anh uống. Sau khi uống xong, Ngọc Linh nhẹ nhàng đỡ anh nằm xuống.

Tấn Phong đang sốt cao, anh không ý thức được mình và đã nói ra những điều mà anh đã giấu trong lòng.

-Ngọc Linh, cô đừng ...đừng chơi với Gia Huy nữa.

Ngọc Linh trở mặt nhìn Tấn Phong, cô tưởng anh đã tỉnh nhưng anh vẫn nhắm mắt.

-Này, anh tỉnh rồi à ?

Tấn Phong vẫn nói mơ.

-Tôi...tôi không thích...thấy cô chơi với hắn. Hay là cô bỏ mặc hắn đi. Tôi...tôi nhớ cô lắm, bé con !!!

Bất ngờ, Tấn Phong đưa tay lên. Ngọc Linh nắm lấy định đặt xuống thì bị anh kéo xuống, tai cô áp vào ngực trái nơi trái tim Tấn Phong đang đập trong lồng ngực. Dù anh đang mê man vì sốt nhưng có lẽ anh nhận ra được Ngọc Linh đang gần mình nên tim anh đập rất nhanh, liên hồi trong lồng ngực.

Ngọc Linh lúc ấy nghe được rõ ràng, cô bối rối vội chạy ra khỏi phòng.

Lúc ấy, 1 người khác đi vào phòng. Cô trực phòng thì đã ra từ lâu rồi nên trong phòng còn 2 người. Lúc này,

Tấn Phong tỉnh dậy.

-Anh...anh vào đây làm gì ?

-Tôi vào gặp anh.

Tấn Phong ngạc nhiên khi mở mắt ra là thấy ngay Gia Huy, anh ngồi bật dậy.

-Anh thích Ngọc Linh đúng không ?

-À, ừ. Tôi thích cô ấy.

-Anh cứ thích đi nhưng anh sẽ không được gần cô ấy đâu vì cô ấy đang mến tôi hơn anh.

Gia Huy cười trên môi, nụ cười khiến Tấn Phong đâm ra thấy bất an.

-Rồi cô ấy cũng về với tôi. Bé con là của tôi, là kẻ thù của tôi chỉ duy nhất tôi được đụng vào.

Gia Huy không nhịn được cười khi nghe Tấn Phong nói 1 câu đầy tính sở hữu.

-Anh tưởng tôi thích cô ấy thật à. Nếu anh tưởng thế thì lầm rồi. Tôi về gặp cô ấy là để trả thù. Năm xưa cha mẹ tôi chết, tôi thành kẻ mồ côi chính là do cha mẹ cô ấy làm. Quả thật lúc nhỏ, 2 chúng tôi rất thân với nhau, suốt ngày vui đùa cùng nhau. Cha mẹ của 2 bên vì thế mà cũng rất hay qua lại. Nhưng mọi chuyện không tốt đẹp như thế mãi. Do bạn bè rủ rê, cha mẹ tôi đã đi hút ma túy và còn bán ma túy cho các con nghiện. Cha mẹ cô ấy biết được đã khuyên ngăn. Có lẽ anh cũng biết, ma túy hại con người thế nào rồi đấy ! Cha mẹ tôi không dứt ra được nên càng lúc càng lún sâu. Cha mẹ cô ấy đã báo cảnh sát. Vì không muốn ngồi tù nên cha mẹ tôi đã tự vẫn bỏ mặc lại tôi trên cõi đời.

Gia Huy cười to, nụ cười sâu thẳm và bi thương. Tấn Phong càng lúc càng sợ Gia Huy, nhìn gương mặt hiền lành của anh nhưng thâm tâm lại ác độc muốn báo thù.

-Anh chắc chưa được biết về cái chết của cha mẹ ruột cô ấy đâu nhỉ ? Cha mẹ Ngọc Linh chết là do tôi muốn người để tông ba mẹ cô ấy. Bề ngoài người ta chỉ xem đó là một vụ tai nạn giao thông nhưng thực chất là cố tình. Tôi đã dùng số tiền cha mẹ bán ma túy để làm việc đó. Tôi quyết để cả gia đình cô ấy phải chết, tôi phải trả thù.

Vừa nghe Gia Huy nói, Tấn Phong vừa chăm chú nhìn Gia Huy, trong đôi mắt của Gia Huy hiện giờ chỉ toàn là hận thù và những mưu kế đã sắp đặt chỉ chờ thực hiện. Tấn Phong bỗng đâm ra lo cho Ngọc Linh, đúng lúc Ngọc Linh bước vào.

-Ừa, Huy, cậu cũng ở đây ư ?

Gia Huy liền đổi thái độ nhanh như chớp trước Tấn Phong.

-Ừ, mình hơi lo cho Phong, hình như cậu ấy còn mệt, để cậu ấy nghỉ đi. Chúng ta lên lớp.

Gia Huy nắm tay Ngọc Linh bước đi, trước khi đi cậu ấy còn quay lại nhìn Tấn Phong với con mắt và nụ cười độc ác.

Tấn Phong buồn bã, anh sợ Ngọc Linh sẽ gặp nguy hiểm.

Tấn Phong giờ đây đã hiểu rõ con người của Gia Huy, hẳn quả là 1 con người thâm độc, thù dai và quyết tâm phải trả thù bằng được. Nhìn gương mặt hằn gĩa vờ thân thiện trò chuyện với Ngọc Linh, càng lúc Tấn Phong càng bức tức vì không có cách vạch rõ bộ mặt thật của hắn. Quả thật Gia Huy quá đê tiện. Điều này không còn gì có thể bàn cãi được rồi.

Hôm qua Tấn Phong còn sốt thì hôm nay cậu ấy đã khỏe. Điều dĩ nhiên là Tấn Phong phải khỏe bởi cậu muốn bảo vệ Ngọc Linh, người con gái mà hắn thích.

Giờ ra chơi Tấn Phong vội chạy đi kiểm Ngọc Linh thì đã thấy cô đang vui vẻ bên Gia Huy rồi. Không biết Gia Huy đã nói gì với Ngọc Linh mà cô bỗng nhảy cẫng lên, vỗ tay thích thú. Gương mặt Ngọc Linh nhìn từ xa, Tấn Phong cũng thấy được đôi mắt to tròn long lanh cứ như đang reo vui cùng cô, đôi môi đang cười thật tươi vì thích thú. Nhìn thấy Ngọc Linh tràn đầy sức sống bên một người không phải là anh, Tấn Phong thấy buồn. Hình như gần đây anh không còn làm cho Ngọc Linh vui được như thế nữa, cô cũng không suốt ngày bên cạnh anh vui tươi nữa rồi. Lòng Tấn Phong đau lắm, đau đến mức anh cũng loạng choạng muốn té ngã.

Khoảng hơn 1' sau anh mới bình tâm trở lại được và chạy đến chỗ Ngọc Linh.

-Này, cô làm gì mà như cún con nhảy nhót thế hả ?

Ngọc Linh vô tư qua mặt sang Tấn Phong. Lâu rồi mới mặt đối mặt gần Ngọc Linh, đôi mắt anh ánh lên nét buồn rầu nhìn Ngọc Linh, nụ cười định chào hỏi Ngọc Linh cũng theo đó mà trở nên không tươi như trước.

-Gia Huy hứa là dẫn tôi đi chơi đó, vui ghê luôn.

Tấn Phong càng lúc càng bị Ngọc Linh làm cho tâm tình tồi tệ hơn. Tại sao lần trước anh dẫn cô đi mà thái độ của cô lại không vui như lần này ? Tại sao vậy ? Tấn Phong cứ như thế, nhìn Ngọc Linh không chớp mắt, hàng vạn câu hỏi lướt qua đầu anh.

-Này, có phải là anh đang ghen tị với tôi không ?

Tấn Phong sực tỉnh nhìn gương mặt cứ như là tự hào như là thách đố anh càng làm anh khó chịu.

-Tôi làm gì mà phải ghen tị với cô chứ !

-Ừ, coi như anh không ghen đi ha. Vậy có muốn đi cùng không ?

Giọng của Ngọc Linh rõ ràng là không tin Tấn Phong không ghen tị, cô cố ý hỏi thêm. Ngọc Linh không biết là ngốc thật hay giả nữa, những câu nói của cô cứ như vui lắm, cứ như hạnh phúc lắm khi được đi với Gia Huy. Trong lòng Tấn Phong đang đau tột cùng.

-Tôi không thêm đi. Hắn thì có gì là thú vị mà cô cứ bám riết không buông thế hử ? Cô thích hắn hay là yêu hắn rồi. Con gái mà bám dai như đĩa thế thì chẳng có loại đàn ông nào là thích đâu.

Tấn Phong bực mình, dùng những lời lẽ thật tồi tệ để nói với Ngọc Linh. Anh không ngờ là cô ngốc quá thế, ngốc đến mức bị hắn lừa mà cũng chẳng biết.

Cô lặng lẽ nhìn Tấn Phong và rồi cô khóc. Những giọt nước mắt cứ lặng lẽ rơi trên đôi gò má và tí tách rớt xuống nền đất. Không gian bỗng nhiên tĩnh lặng, từng chiếc lá không còn lay động nữa. Phải chăng vạn vật xung quanh đang thấy cảm thương cho cô nàng ngốc nghếch bị lừa ? Phải chăng vạn vật đang khê thâm rơi lệ như chính lòng của Tấn Phong ?

Ngọc Linh ngốc nghếch vẫn không ngừng khóc. Cô không hề nghĩ Tấn Phong lại nói cô là loại người như thế. Cô chỉ đơn thuần là muốn vui chơi với Gia Huy bởi hắn tốt hơn thôi.

Gia Huy ở ngoài chứng kiến, hắn mỉm cười thích thú vì mọi thứ càng lúc càng thuận lợi với mình. Gia Huy tiếp tục đứng dậy đóng cho xong màn kịch hay. Hắn nhanh chóng đứng trước mặt Ngọc Linh, đấm 1 phát vào mặt Tấn Phong.

Tấn Phong vì thương tâm khi thấy Ngọc Linh khóc nên không để ý và té ngã. Trên khóe môi anh bắt đầu có máu. Gia Huy mỉm cười tà ác nhìn Tấn Phong và đóng kịch.

-Cậu...tại sao lại nói thế với Ngọc Linh, cô ấy chỉ đơn thuần là chơi với tôi thôi. Cậu thật quá đáng đó.

Nói xong, Gia Huy quay lại ôm Ngọc Linh, cậu ấy vỗ về an ủi, Ngọc Linh được dịp khóc to hơn. Tấn Phong đau lòng, lấy tay lau vết máu nơi khóe miệng, lặng lẽ đứng dậy. Ngọc Linh nhìn theo dáng đi của anh, sau màn mưa nước mắt, cô thấy được dáng đi buồn bã của Tấn Phong.

Chiều hôm đó, Ngọc Linh và Gia Huy đi chơi, Tấn Phong không an lòng nên đã lén đứng chờ ở cổng công viên và âm thầm đi theo bảo vệ. Nhìn nụ cười không chút phiền muộn khi Ngọc Linh đi vòng xoay ngựa gỗ, anh thấy lòng nhen nhóm một chút ấm áp. Tấn Phong thầm khen Gia Huy.

-Gia Huy, cậu ác độc lắm ! Nhưng có 1 điều tôi luôn hài lòng về cậu chính là khả năng làm cho Ngọc Linh cười.

Nhìn từ xa, Tấn Phong thấy được vóc dáng chạy nhảy tung tăng như trẻ con của Ngọc Linh, mấy lần cô suýt vấp té may mà có Gia Huy. Tấn Phong thầm lắc đầu và mỉm cười.

Tấn Phong thầm hài lòng khi thấy có vấn đề gì trong ngày hôm nay. Ngọc Linh hoàn toàn bình thường, không sút mẻ.

Gia Huy, Ngọc Linh quyết định sẽ về bằng xe buýt, cô quyết định đến trạm xe để chờ. Ngọc Linh thì ai cũng biết rồi đấy, cô nào thích ngồi yên vậy là cô quyết định kéo Gia Huy đứng dậy. Trong lòng Gia Huy, 1 kế hoạch được vạch ra. Anh ngấm ngấm đưa tay định đẩy Ngọc Linh ra ngoài đường, bàn tay đang chậm từng bước 1 sẽ làm việc tội ác, Ngọc Linh vẫn cứ vui tươi hồn nhiên. Tấn Phong từ xa thấy vậy toan chạy ra la lớn.

-Ngọc Linh à, coi...

Câu nói chưa kịp hoàn thành thì 1 đám trẻ con cũng đi từ công viên ủa ra xô đẩy Gia Huy, Gia Huy bị đẩy lên phía trước, bàn tay cũng vì thế mà lao lên đẩy Ngọc Linh ra. Cô vô cùng bàng hoàng và hốt hoảng không biết chuyện gì thì một chiếc xe lao đến rất nhanh, Ngọc Linh sững người, nước mắt rơi tí tách, trong đầu cô thoáng hiện ra hình ảnh Tấn Phong.

Tấn Phong sững người, tim anh đau đớn đến mức gần như không còn cảm giác gì nữa, gương mặt cũng trở nên đỏ dần không còn chút máu. Tấn Phong hét hải chạy đến, xô đẩy hết mọi người ra đến bên Ngọc Linh. Gia Huy sững người, anh không ngờ Ngọc Linh lại có thể nằm im nhắm mắt trước mặt anh.

Tấn Phong giờ đây hận Gia Huy đến tận xương tận tủy, anh quyết tâm sẽ khiến Gia Huy trả giá. Tấn Phong nhanh chóng ẵm Ngọc Linh bắt taxi đến bệnh viện, anh kê đầu của Ngọc Linh nằm trên chân mình. Nhìn gương mặt Ngọc Linh mỗi lúc một trắng bệnh, máu mỗi lúc chảy ra nhiều hơn, Tấn Phong đau lắm ! Trái tim của Tấn Phong cũng đang dần dần rỉ máu vì Ngọc Linh. Nước mắt Tấn Phong cứ nhẹ nhàng từng giọt rơi trên gương mặt Ngọc Linh. Giọng Tấn Phong bỗng chốc cũng nghẹn ngào, anh nói với cô những câu động viên mong là cô sẽ nghe thấy.

-Này, bé con, cô nhất định phải sống. Cô nhất định phải tỉnh. Chúng ta là kẻ thù cơ mà, là kẻ thù có đúng không ? Đã là kẻ thù thì phải quyết chiến đấu đến giây phút cuối cuối chứ. Cô có biết là...tôi rất nhớ cô không.

Bác tài xé nhìn qua gương thấy Tấn Phong đầm đìa nước mắt, ông cũng đau lòng. Bác tài chỉ còn cách là lái xe thật nhanh để giúp cho người con gái mà Tấn Phong yêu thương mau chóng tỉnh dậy.

Ngọc Linh vẫn mê man bất tỉnh...lúc này cô đang mơ.

Ngọc Linh thấy trước mắt mình là một khoảng không rất tối, tối đến mức cô đưa tay lên ngang mặt cũng chẳng thấy được. Cô vô cùng sợ hãi, cô rất sợ. Lúc đó bỗng nhiên trước mắt cô có 1 ánh sáng, ánh sáng ở trước mặt càng lúc càng rọi đến nơi cô. Ngọc Linh tò mò, định bước đến bỗng có người gọi.

-Ngọc Linh, cô không được bước đến đó.

Ngọc Linh quay lại thì ra là Tấn Phong, không hiểu sao trong lòng Ngọc Linh rất vui mừng, cô vội quay lại chạy đến ôm Tấn Phong, cô dụi đầu vào lòng anh. Tấn Phong vỗ về, ôm cô trong vòng tay ấm áp.

-Tôi cấm cô bước đến đó. Cô mà bước đến là tôi nghỉ chơi với cô luôn, biết không hả ? Bé con này, ngoan nhé, đừng đến đó nhé ! Bé con ơi, tôi nhớ em lắm biết không ? Quay về đây đi, nghe lời tôi nhé !

Ngọc Linh nước mắt đầm đìa ôm Tấn Phong. Cô ôm chưa được bao lâu thì anh đã đẩy cô ra, anh biến mất trong khoảng tối. Ngọc Linh khóc, cô sợ hãi vô cùng. Bỗng nhiên sau lưng cô lại có tiếng gọi rất quen thuộc, rất dịu dàng, rất thân thương.

-Ngọc Linh

Ngọc Linh quay đầu lại, là Gia Huy, là người cô rất mực tin tưởng và vui vẻ khi ở bên. Cô vội chạy đến nắm lấy đôi tay của Gia Huy. Gia Huy mỉm cười nhìn cô.

-Này, Ngọc Linh, cậu theo mình nhé ! Được không ? Đi về bên phía ánh sáng này. Có phải là ánh sáng cho cậu cảm giác an toàn hơn không ? Đúng không ? Vậy theo mình đi, chúng ta sẽ cùng nhau hạnh phúc và bên nhau chơi đùa mãi mãi.

Ngọc Linh theo sự dẫn dắt của Gia Huy qua bên phần ánh sáng. Thần trí của cô không còn tỉnh táo nữa, cô cứ nhìn Gia Huy, đi theo anh qua cánh cửa ánh sáng.

Lúc này ở thực tại, Ngọc Linh đang được cấp cứu, các bác sĩ lo lắng. Trên chiếc máy đo nhịp tim, 1 đường dài thẳng tắp và tiếng tí tách chói tai. Các bác sĩ quyết định lấy máy xóc điện mong cô lấy lại được nhịp tim. Bên ngoài phòng cấp cứu, Tấn Phong lo lắng, anh đưa tay chấp lại khẩn nguyện thượng đế mong cô được sống.

-Con chỉ mong cô ấy được sống, dù là sau này có thể con không được gần cô ấy con cũng vui lòng. Chỉ mong là cô ấy được hạnh phúc. Thượng đế, con xin người bởi con đã thích cô ấy mất rồi.

Tấn Phong thành khẩn cầu nguyện, anh sợ Ngọc Linh sẽ rời bỏ anh. Trái tim anh đã nhờ có Ngọc Linh mà trở nên ấm áp, nhờ cô mà anh cũng vui vẻ hơn, anh không muốn Ngọc Linh biến mất.

Tấn Phong trong giây phút này cũng có chút bức tức, anh quát mắng Ngọc Linh vì mỗi lần anh quát mắng Ngọc Linh sẽ đáp trả. Anh mong lần này cũng thế, Ngọc Linh sẽ tỉnh dậy và mắng anh. Tiếng Tấn Phong vang vọng khắp hành lang bệnh viện.

-Ngọc Linh, cô tỉnh ngay, thứ như cô ngực cũng chẳng có. Đồ con nít, tỉnh ngay cho tôi nhờ không là tôi giận cô. Nhanh lên, tỉnh ngay. Kẻ thù phải sống dai để trả thù cho nhau chứ.

Trong giấc mơ, Ngọc Linh bỗng nghe tiếng Tấn Phong, cô vội buông tay Gia Huy và quay đầu lại, là Tấn Phong. Anh đang tức giận nhìn cô, rất bức bối nhìn cô nhưng anh lại dang rộng vòng tay chờ cô. Ngọc Linh có thể cảm nhận được sâu trong ánh mắt đang tức giận nhìn cô là sự ấm áp, là sự lo lắng và cả quan tâm.

-Về đi Ngọc Linh, tôi biết là mình hay trêu chọc cô nhưng cô vẫn luôn vui vẻ khi bên tôi mà. Về đi nhé ! Bé con, cô không về là tôi giận thật đấy.

Trước mắt Ngọc Linh là một Tấn Phong khác nhưng Tấn Phong này là người luôn hiện trong trái tim và tâm trí của cô. Cô cũng tin anh và niềm tin này lớn hơn khi tin Gia Huy.

Ngọc Linh đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì Tấn Phong lùi dần. Ngọc Linh sợ lắm, cô sợ Tấn Phong đi, cô vội chạy đến nắm tay anh, ôm anh thật chặt, đi theo anh bước ra khỏi cửa ánh sáng và đi đến bóng tối.

Trong phòng cấp cứu, tim của Ngọc Linh đã bắt đầu đập. Tất cả y bác sĩ đều mỉm cười vui mừng vì vừa cứu được một mạng sống.

Sau khi ca cấp cứu thành công, bác sĩ bước ra. Tấn Phong vội chạy nhanh nắm chặt tay bác sĩ, gương mặt lo lắng.

-Bác sĩ, cô ấy sao rồi ?

-Ca cấp cứu rất thành công nhưng...hiện tại cô ấy vẫn mê man vì não chấn động hơi mạnh. Nhưng anh đừng lo, cô ấy không mất trí nhớ đâu nhưng có điều...cô ấy có thể sẽ không đi lại được.

Tấn Phong buông tay, thững thờ như người mất hồn. Anh cũng vui lắm ! Anh rất vui bởi Ngọc Linh còn sống nhưng mà cô ấy sẽ không còn là chú chim nhỏ biết chạy, biết nhảy trước mặt anh nữa. Anh sợ Ngọc Linh sẽ buồn, sẽ không muốn sống khi biết tin này.

Chiếc giường nơi Ngọc Linh đang nằm vội đẩy ra chuyển cô đến phòng chăm sóc đặc biệt. Tấn Phong trong vô thức bước theo. Lúc này, Gia Huy xuất hiện. Nãy giờ anh rất lo lắng cho Ngọc Linh, anh sợ Ngọc Linh chết. Qua vài ngày bên cô, anh đã vô cùng hạnh phúc. Nhìn đôi mắt long lanh khi cô nhìn anh, nhìn nụ cười đáng yêu của cô anh cũng có chút động lòng.

Tấn Phong thấy Gia Huy đã hằm hằm nổi giận không kìm chế được vội đánh Gia Huy 1 quả đấm, Gia Huy ngã ngay trên sàn. Tấn Phong mặt đỏ bừng vì tức, gân máu cũng nổi lên trên trán.

-Anh, tại anh mà cô ấy đang mê man. Tại anh mà Ngọc Linh không đi lại được nữa. Ngọc Linh mà không tỉnh được tôi sẽ giết anh.

Gia Huy không tin được lời Tấn Phong nói, anh đứng dậy nắm cổ áo Tấn Phong.

-Anh nói gì ?

-Anh còn không nghe rõ nữa hả ?

Gia Huy giờ đã hoàn toàn tin tưởng, anh buông tay, ngồi xuống nền đất. Vết bầm trên mặt do Tấn Phong đánh hây còn đau nhưng có lẽ nó không sánh được với nỗi đau trong tim mình. Anh trách bản thân là lỗi do anh cả.

Tấn Phong bỏ mặc Gia Huy, anh vội đi đến phòng chăm sóc đặc biệt lo cho Ngọc Linh.

Tấn Phong lặng lẽ vào phòng Ngọc Linh, anh đến gần và ngồi bên cạnh cô. Trông cô giờ đây rất đáng thương, phần trán bị băng lại, khắp người thì bị thương. Đặc biệt anh nhìn lên gương mặt của Ngọc Linh, đôi mắt cô vẫn đang nhắm nghiền lại, hàng lông mi vừa đen lại dài và cong vút.

Không hiểu sao nước mắt của Tấn Phong lúc ấy lại lăn dài. Phải chăng anh đang xót thương cho Ngọc Linh ? Cho những nỗi đau cô đang gánh chịu ? Tìm anh giờ đây nhói đến mức muốn thổ cũng khó. Anh vô cùng đau đớn và hối hận vì đã không đi cùng cô, ngay bên cạnh cô lúc cô gặp tai nạn. Phải chăng lúc ấy nếu anh đang bên cạnh thì anh đã ngăn được âm mưu đen tối kia rồi. Càng nghĩ anh càng hận bản thân. Anh đưa đôi tay khê sờ lên gò má mịn màng của Ngọc Linh. Sau đó Tấn Phong cầm tay cô lên áp lên gò má mình.

Trong lòng Tấn Phong lúc đó, anh rất nhớ Ngọc Linh, anh mong là cô tỉnh, tỉnh thật nhanh để còn thấy được nụ cười ấm áp của cô, thấy được sự trong sáng hồn nhiên trong tâm hồn cô mang đến cho anh. Anh rất nhớ Ngọc Linh, nhớ da diết lắm ! Chỉ cần Ngọc Linh tỉnh lại dù anh phải đánh đổi mạng sống hay cả việc sau này không gặp Ngọc Linh nữa, anh cũng bằng lòng.

Đang suy nghĩ, anh bỗng nhiên thấy từ khóe mắt Ngọc Linh có giọt nước mắt lăn dài, ruột gan anh bỗng nhiên cũng quặn thắt khi thấy vậy.

-Gia Huy, Gia Huy ơi...hic...

Nghe Ngọc Linh gọi Gia Huy, lòng anh đau như cắt chỉ muốn bấm hấn ra thành trăm mảnh. Tại sao ngay lúc này, ngay khi hấn đã hại cô đến mức không còn có thể đi lại vậy mà vẫn gọi tên hấn. Chẳng lẽ vị trí của anh không quan trọng. Ừ, thì anh hay trêu chọc cô nhưng cũng đâu làm hại cô vậy tại sao cô không thử gọi tên anh mà gọi tên hấn. Trong lòng Tấn Phong giờ đây đau đớn khôn cùng, một nỗi đau có sự bon chen của ghen tị.

Anh đứng dậy, cười đau khổ, đưa đôi mắt yêu thương nhìn Ngọc Linh lần cuối rồi lặng lẽ ra ngoài.

Tấn Phong vừa bước ra đã thấy Gia Huy, anh rất tức giận khi thấy hấn, hấn đã hại Ngọc Linh vậy mà còn dám đến đây, không biết còn dám giở trò gì nữa nhưng... Ngọc Linh hình như thích hấn, thích Gia Huy đến mức bỏ mặc anh, chẳng thèm nhớ hay gọi tên anh vậy thì anh nên để cô và người cô yêu thương bên cạnh nhau chứ nhỉ ? Tấn Phong chỉ còn biết làm thế và lặng thầm bảo vệ Ngọc Linh, đưa con gái có tâm hồn trong sáng như một đứa trẻ.

-Tôi cảnh cáo anh, anh dám hại Ngọc Linh lần nữa thì biết tay tôi. Lần này tại anh mà cô ấy phải nằm viện sao anh còn đến đây. Anh đến đây để xem cô ấy sống hay chết thế nào à ?

Tấn Phong quát mắng Gia Huy, anh ghét đứa con trai này, người khiến cho Ngọc Linh mê man và cũng là người duy nhất làm cho Ngọc Linh vui vẻ.

Gia Huy đứng lặng im nghe Tấn Phong la mắng mình trong bệnh viện, giờ đây anh còn tâm trạng nào nữa để mà phản bác lại chỉ biết lắng nghe thôi. Nhưng dù sao, Gia Huy muốn vào thăm Ngọc Linh cũng phải hỏi Tấn Phong bởi anh là người hiện tại đang chăm sóc và bảo vệ Ngọc Linh.

-Tôi...tôi có thể vào thăm cô ấy được không.

-Tùy anh

Tấn Phong trả lời một cách không biểu cảm và lạnh lùng, anh quay người bước đi. Gia Huy nhìn anh ngạc nhiên bởi anh không tin là Tấn Phong lại cho anh vào dễ như vậy. Mà dù sao chuyện đó cũng chẳng quan trọng, bây giờ việc cần làm là vào xem Ngọc Linh thế nào ?

Gia Huy nhẹ nhàng vào phòng Ngọc Linh, anh đến ngồi cạnh cô. Nhìn hậu quả của việc anh gây ra cho cô, lòng anh đau như cắt. Thật ra lúc anh đưa tay định xô Ngọc Linh, gần sắp đạt được mục đích thì tay anh đã ngừng lại. Anh bỗng không muốn trả thù nữa nhưng...vì bọn trẻ con đã xô đẩy anh, đôi tay chưa kịp rút lại đã tiếp tục hành động tội ác của chủ nhân nó. Vậy là anh đã đẩy Ngọc Linh đi.

Cái khoảnh khắc thấy Ngọc Linh nằm bất động bên vũng máu, tim anh lúc đó đã ngừng đập, ngừng đập vì đau, ngừng đập vì quá sợ hãi. Anh thấy mình có lỗi với Ngọc Linh. Nếu lúc đó anh không đưa tay lên thì phải chăng Ngọc Linh đã không gặp nguy rồi. Anh hận mình, anh hận mình ghê lắm !

Anh nhìn Ngọc Linh mà không khỏi không thấy thương xót cho cô. Bỗng nhiên anh thấy cô mỉm cười.

-Tấn...Tấn Phong...xin lỗi vì...vì bỏ mặc anh.

Gia Huy đau xót trong lòng, rất đau. Anh đang nghĩ phải chăng Ngọc Linh đang nằm mơ gặp Tấn Phong, cười vui vẻ xin lỗi để anh tha thứ ? Gia Huy cảm giác hình như chỉ cần Ngọc Linh cười tươi và nhìn hắn thì hắn sẽ vui vẻ tha lỗi.

-Tấn Phong...tôi...tôi nhớ anh. Anh...có thể trêu chọc tôi như mọi ngày...có được không ?

Gia Huy càng nghe càng thấy đau đớn không gì tả được. Hình như Ngọc Linh...từng chút một cũng thích Tấn Phong. Anh phải làm gì đây ? Gia Huy phải làm gì ? Anh lặng thầm ra khỏi phòng và đi tìm lại những thứ anh quên lãng từ lâu.

Đã 3 ngày kể từ khi Ngọc Linh gặp tai nạn, cô ấy vẫn chưa tỉnh. Tấn Phong vẫn đều đặn vào thăm và chăm sóc, anh không muốn lúc Ngọc Linh tỉnh dậy người đầu tiên cô nhìn thấy là Gia Huy, anh muốn là anh.

Vì suốt ngày anh chỉ lo cho Ngọc Linh mà chẳng chịu chăm chút 1 tí nào cho bản thân nên sức khỏe đã sa sút. Chỉ 3 ngày mà anh trông gầy hơn, đôi mắt thì có phần thâm quầng vì ngủ không ngon giấc, sức sống trên gương mặt như bị rút cạn. Giờ đây chẳng ai còn thấy 1 Phong thiếu gia đẹp trai, kiêu ngạo mà chỉ là 1 người với sức khỏe đã bị kiệt quệ.

Tấn Phong hôm nay cũng vậy, anh chậm rãi lấy khăn ẩm lau mặt cho Ngọc Linh.

Đột nhiên, ngón tay Ngọc Linh khẽ cử động, mi mắt cũng chút chuyển động, anh mừng lắm ! Anh rất mừng là đang khác. Anh vội nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn với những nhón tay suôn dài áp lên gò má của mình.

-Tấn...Phong

Ngọc Linh mở mắt và nhìn thấy anh, cô gọi tên anh đan xen chút thương yêu và dịu dàng. Tấn Phong rất vui, anh rất thích, anh có thể nghe thấy giọng nói với thanh âm dễ nghe, trong trẻo mà ngọt ngào. Giọng nói mà anh đã rất nhớ.

-Nhóc con, vậy là cô tỉnh rồi !

Anh cười thật hạnh phúc nhìn cô, giọng nói cũng đầy sự vui mừng và thương yêu. Ngọc Linh rất vui. Cô rất hạnh phúc khi thấy Tấn Phong.

Ngọc Linh thấy toàn thân mệt mỏi vì đã không chạy nhảy, đi chơi trong 3 ngày, cô định bước xuống giường nhưng...chân cô không cử động. Cô lo sợ...cô cứ tưởng do chân mình nằm lâu bị tê nên cố lần nữa, cô...không...không cử động được. Tấn Phong đã biết trước điều này. Anh chăm chú nhìn Ngọc Linh, đau lòng.

Ngọc Linh thì bắt đầu khóc, níu tay áo Tấn Phong và ôm anh.

-Hic...sao...sao tôi đi không được. Tôi...tôi bị gì rồi ? Tôi...sợ quá. Anh...anh có giúp...hic...tôi được không ?

Anh ôm Ngọc Linh, vỗ về an ủi cô.

-Không sao đâu mà. Cô ở đây để tôi gọi bác sĩ.

Anh hốt hải chạy đi kiếm bác sĩ và bỏ mặc Ngọc Linh.

Lúc anh và bác sĩ quay lại đã thấy có Gia Huy bên cạnh. Hắn đang nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, nắm tay an ủi. Trong lòng Tấn Phong nhen nhóm lửa giận và... ghen. Anh rất bức nhưng vẫn cố kìm nén.

Bác sĩ khám qua cho Ngọc Linh một lát và kéo Tấn Phong ra ngoài.

-Khoan, bác sĩ ở lại đi, tôi cũng muốn nghe.

Giọng Ngọc Linh đầy chắc nịch, có chút run sợ thốt lên.

-Thôi được. Thật ra chân cô giờ không đi được nữa rồi.

Ngọc Linh đã chuẩn bị tâm lý để nghe nhưng cô vẫn rất đau, rất buồn khi thực sự chính tai nghe được, cô òa khóc nức nở.

-Vậy có cách nào không bác sĩ ?

-Cô ấy sẽ đi lại được thôi nếu cô ấy chịu khó tập luyện.

Tấn Phong khẽ vui mừng, vậy là Ngọc Linh vẫn còn cơ hội.

Gia Huy thì lúc này đang an ủi Ngọc Linh.

-Đó, cậu thấy chưa. Còn cách mà, cậu sẽ đi được thôi. Chịu khó tập đi nha.

-Nhưng cực lắm, tớ sợ tớ sẽ nhục chí.

Tấn Phong nhìn Ngọc Linh là anh đủ biết cô không chịu đựng nổi rồi, anh chỉ còn cách trêu tức cô.

-Bé con không thích đi chơi hả ? Mai mốt tôi sẽ đi chơi 1 mình không dẫn cô theo đâu. À, mà mỗi lần tôi trêu cô thì cô cũng sẽ không chạy theo đánh tôi được, đúng không ? Thích quá !

Tấn Phong nói giọng rất đáng ghét, Ngọc Linh vừa nghe đã tức lên.

-Tôi sẽ tập, sau này tôi đánh anh đến chết thì thôi.

Gia Huy này giờ quan sát, anh thấy được trong sự trêu tức của Tấn Phong có sự khuyên bảo dịu dàng, giọng nói đầy thương yêu. Cả ánh mắt của Tấn Phong cũng trở nên ảm áp đến lạ. Gia Huy đã biết...Tấn Phong thật sự thích Ngọc Linh. Anh bắt đầu thấy lo ình.

6. Chương 6: Ngọc Linh Tập Đi

“Bé con, anh sẽ giúp em, giúp em có được một nụ cười tươi và giúp em trở về là chính em. Bé con nè, em phải cố gắng nhé ! Anh sẽ luôn bên em đấy! Bởi thế nếu có mệt mỗi hãy tựa vào vai anh nè, anh sẽ cho em nghị lực để bước tiếp”

Tình hình sức khỏe của Ngọc Linh đã có phần tốt hơn trước bởi cô được cả 2 người con trai chăm sóc. Nào là Gia Huy dẫn cô đi tắm nắng để tốt cho sức khỏe, nào là Tấn Phong mua thức ăn cho cô. Hai người cứ vào thăm cô suốt và trông cô như đứa trẻ khiến cho những y tá không khỏi phì cười khi nhìn cô. Ngọc Linh không hề biết là trong nụ cười của các chị y tá đang có sự ganh tị. Thử hỏi 1 cô bé nhìn bề ngoài chẳng có gì đáng chú ý mà lại được 2 chàng chăm sóc chứ ? Một người dịu dàng, dễ thương luôn hỏi han cô bé. Một người thì kiêu ngạo, tuy hay trêu chọc nhưng trong đó là sự lo lắng rất chu đáo. Hai người tốt như vậy mà chỉ quan tâm 1 mình cô bé nhìn thấy ai cũng ghen mà ngưỡng mộ.

Ngọc Linh thì chỉ cười suốt thôi.

-Này...cô không đi tập à ?

-Ồ, tôi đi.

Nghe Tấn Phong hỏi, Ngọc Linh mới nhớ mình phải đi tập. Vậy là cô nhờ Gia Huy dẫn đi, Tấn Phong thì cũng lẳng lặng đi đầu đó chẳng ai rõ nữa.

Ngọc Linh rất là dễ thương, cô chịu khó nghe lời bác sĩ đi từng bước một. Dù mới tập đi nhưng cô đã rất cố gắng. Trong thâm tâm, Ngọc Linh muốn mình có thể đi lại được, có thể chạy và nhảy vui chơi ở những nơi mình thích. Cô sợ mình sẽ là gánh nặng của ai đó nên cô càng cố gắng nhiều hơn.

Nhìn mồ hôi đầm đìa trên gương mặt và ướt cả lưng áo, ai nấy đều nhìn cô đầy ngưỡng mộ. Trông cô đầy nghị lực và ý chí. Đáng người nhỏ bé của cô cứ bước đi chậm chạp từng chút một, đôi mắt kiên định không thôi làm ai nấy không thể nào rời mắt khỏi.

Thật ra này giờ...cô rất mệt, dù là ý chí của Ngọc Linh có mạnh mẽ nhưng mà việc tập đi thế này mệt lắm và lại khó nữa. Thật là...tội cho cô.

Cô từng chút một đuối sức và ngồi bệt xuống không chịu tập nữa, đôi mắt rưng rưng...

Gia Huy này giờ quan sát, anh đã biết cô khá mệt nhưng không ngờ bây giờ cô còn muốn bỏ cuộc nữa. Anh thấy thương cho cô. Anh rất muốn cô tập tiếp nhưng sợ cô mệt nên...

-Ngọc Linh, cậu mệt rồi sao ? Thôi nghỉ đi...chúng ta đừng tập nữa.

Tấn Phong bất ngờ xuất hiện, anh bực bội khi nghe câu nói ấy. Anh không ngờ Gia Huy lại khuyên Ngọc Linh như thế...anh càng không ngờ bé con của anh lại sớm từ bỏ ý định. Anh không muốn chút nào. Anh biết nếu Ngọc Linh từ bỏ thì cô sẽ không bao giờ cười tươi như xưa bởi cô không còn vui chơi chạy nhảy nữa, cô sẽ xem mình là gánh nặng, cô sẽ mệt mỏi. Anh quyết không cho điều này xảy ra.

-Ôi trời, bé con lười rồi. Vậy là mãi mãi không đi được nữa, vậy thì mai mốt ta sẽ đi chơi một mình bé con ha. Ta sẽ chạy nhảy tung tăng, ăn những thứ ta thích.

Tấn Phong cố làm dáng vẻ đáng ghét nhất để khích tướng Ngọc Linh. Và...nó có tác dụng. Ngọc Linh đứng dậy cố bước đi. Tấn Phong đứng đó nhìn cô không khỏi xót xa, anh định ngăn lại nhưng rồi thôi bởi vì dù sao anh cũng muốn Ngọc Linh sau này đi lại bên anh.

Cuối cùng cô đã hoàn thành xong, mọi người xung quanh vỗ tay tán thưởng. Cô thì vừa khóc vừa cười nhìn trông ngốc nghếch nhìn lại vô cùng dễ thương.

Gia Huy đứng bên cạnh thần thờ với bao suy nghĩ. Anh không ngờ câu nói của Tấn Phong lại tác động mạnh đến Ngọc Linh như thế. Anh thật sự không thể không thừa nhận Tấn Phong đang giúp Ngọc Linh. Gia Huy thầm ngưỡng mộ Tấn Phong.

Tấn Phong thì vui không tả nổi, anh vội chạy đến với Ngọc Linh, môi anh cười...một nụ cười thật là tươi. Anh đưa khăn và chai nước mà ban nãy mua cho Ngọc Linh, rồi dìu cô vào băng ghế. Ngọc Linh thì trong lòng vui lắm, cô ôm chầm lấy Tấn Phong vì vui mừng. Tấn Phong khá ngạc nhiên nhưng sau đó anh cũng ôm cô.

Hai người đã thực sự từng bước một đi đến trái tim của nhau. Tấn Phong và Ngọc Linh đã chầm rãi bước đi vào thế giới của nhau mà không hay biết. Mọi thứ giờ đây đã sang một trang mới.

Bệnh viện giờ này cũng bắt đầu thưa thớt dần bởi đang gần tới giờ không cho thăm nuôi, ai nấy đều tranh thủ nói vài lời trước khi tạm biệt thân nhân.

Gia Huy giờ đang ở trong phòng bệnh của Ngọc Linh lặng lẽ ngắm cô ngủ. Anh rất thích, thích nhìn Ngọc Linh. Anh có thể cảm nhận được niềm vui và ấm áp mà Ngọc Linh đã lan tỏa đến, trái tim nhân hậu của cô có thể làm cho anh cười dù cuộc sống đã trải qua nhiều đau khổ.

Trong lòng Gia Huy, Ngọc Linh đã dần có 1 vị trí quan trọng. Một vị trí mà khiến cho anh có nhiều suy nghĩ. Đó không đơn thuần là chỗ dành cho người anh yêu thương mà còn là cho kẻ thù của anh. Gia Huy rất đau khổ, anh tự hỏi mình có nên tiếp tục yêu Ngọc Linh mà bỏ qua hận thù hay là phải trả thù mặc kệ thứ tình cảm kia ?

Gia Huy vốn dĩ cũng đáng thương. Anh đã trải qua những biến cố mất cha và mẹ từ nhỏ bởi thế nên anh không thể nào nhận đủ những tình thương. Trái tim non nớt của đứa trẻ dần bị thời gian làm cho sắt đá và đầy oán hận. Từ lâu anh đã không hiểu tình yêu là gì nữa, anh cũng không còn vui tươi như trước. Trái tim anh đã chịu quá nhiều tổn thương bởi thế anh cần 1 người con gái, 1 người thật sự khiến cho con tim anh ấm áp, khiến cho anh cảm thấy cuộc sống này đẹp và có ý nghĩa hơn.

Ngọc Linh là 1 cô gái mà lúc nhỏ Gia Huy rất thích chơi cùng. Lúc nhỏ, cô cũng dễ thương và đáng yêu như bây giờ. Cô luôn làm cho anh mỉm cười và chẳng thể nào giận cô cả. Tuy là cô hay nũng nịu đôi khi là không nhẽo đến mức khó chịu nhưng anh vẫn cố gắng làm cho cô vui. Để rồi vì mối thâm thù mà anh đã lãng quên, giờ đây gặp lại trái tim anh mới có cơ hội trở về như xưa.

Anh vẫn luôn nhớ mãi nụ cười đã khiến cho anh thuở còn bé rung động và mãi đến giờ vẫn thế. Nụ cười ấy vẫn không thay đổi : trong sáng và hồn nhiên. Anh cũng sợ mình sẽ làm tổn thương đến cô nhưng nếu anh không trả thù thì chỉ sợ cha mẹ không yên lòng bởi năm xưa cha mẹ đã để lại thư bảo anh nhất quyết phải giết cả nhà Ngọc Linh.

Anh rất đau đớn. Giữa chữ hiếu và chữ tình anh không biết làm sao nữa.

Và từ cơn đau trong trái tim của anh từng chút một lan tỏa đến mắt khiến cho những giọt nước ấm áp trong suốt từ từ rơi trên đôi gò má. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán Ngọc Linh và lặng lẽ rời khỏi.

Tấn Phong đã đứng bên ngoài từ lâu và anh đã hiểu mọi chuyện. Anh hoàn toàn biết được Gia Huy rất thương Ngọc Linh. Anh có thể cảm nhận được thứ tình cảm mà Gia Huy dành cho người con gái anh thích đó là tình yêu – một thứ tình cảm còn hơn chữ thích trong anh. Tấn Phong tuy là kiêu ngạo, đôi khi có lẽ chẳng hiểu gì nhưng trong chuyện này anh hoàn toàn hiểu bởi Gia Huy cùng hoàn cảnh với anh...thiếu tình cảm của cha mẹ. Có lẽ Gia Huy đã chịu nhiều đau khổ và cậu ấy cần tình yêu hơn anh nhưng anh lại không chấp nhận nhường Ngọc Linh cho hắn bởi anh biết trong tình yêu của Gia Huy còn có chút hận thù giữa hai nhà.

Tấn Phong cảm thấy trong lòng cũng có chút cảm thông và xót thương cho Gia Huy. Không hiểu sao lúc này anh lại muốn ôm chầm lấy Gia Huy mà an ủi con người tội nghiệp đó.

Nụ hôn ban nãy Tấn Phong nhìn thấy, anh quả thực rất rất đau lòng. Dù biết đó chỉ là 1 nụ hôn đầy yêu thương và có chút đau khổ khi không được nói lên tình cảm dành cho Ngọc Linh của Gia Huy nhưng anh vẫn thấy không thích. Anh không muốn người con gái khiến anh biết yêu thương lại bị kẻ khác thích và còn có nguy cơ không trở về bên anh. Tấn Phong quyết định anh sẽ cố gắng để có được trái tim của Ngọc Linh.

Trải qua một quá trình tập luyện đầy gian lao cực khổ, Ngọc Linh đã không biết khóc bao nhiêu lần và đổ biết bao nhiêu mồ hôi để lại được như hôm nay.

Có thể nói hôm nay Ngọc Linh đã hoàn toàn hồi phục, bữa hôm nay cũng chính là bữa cuối.

Tấn Phong ngồi bên ngoài nhìn Ngọc Linh, anh rất vui vì hôm nay cô đã trở về như xưa đi lại được bình thường. Trên môi anh không ngừng nở nụ cười mãn nguyện.

Ngọc Linh cố gắng từng bước một, cô không ngừng bặm môi vì vẫn còn chút khó khăn trong điều khiển. Môi cô cũng sưng chút là bật máu. Và...cuối cùng Ngọc Linh đã đi lại được.

-A....đi lại được rồi.

Cô không ngừng cười thật tươi vì vui mừng và trong sự vui mừng đó còn có cả giọt nước mắt hạnh phúc của cô. Hạnh phúc vì mình đã có thể như xưa, làm những gì mình thật sự thích.

Gia Huy đứng bên ngoài rất vui mừng, anh chạy đến cách Ngọc Linh vài bước và giang vòng tay rộng chờ cô đến. Nhưng cô lại chạy đến ôm Tấn Phong, ôm anh đầy hạnh phúc.

Gia Huy cảm thấy lòng mình buồn ghê gớm lắm, anh cứ tưởng sự dịu dàng chăm sóc của anh đã có thể làm cho Ngọc Linh cảm động vậy mà cô vẫn không chút quan tâm và chạy đến ôm người khác. Lúc đó, anh thần thờ đứng đó, đôi mắt ánh lên những tia buồn vô hạn.

Ngọc Linh và Tấn Phong lúc này thật sự đang rất vui. Tấn Phong không ngờ bé con của anh giờ đã đi lại được, đi được 1 cách bình thường mà chẳng sao nữa, lòng anh rất hạnh phúc. Có thể nói niềm vui trong lòng Tấn Phong không có gì sánh kịp. Dù cho anh có thấy một số tiền lớn trước mắt, Tấn Phong cũng chẳng thèm màng tới nữa là.

Ngọc Linh thì hiện tại rất vui, cô nhảy nhót, ôm Tấn Phong. Ngay từ giây phút cô đã biết mình đi được, cô đã muốn chia sẻ niềm vui này cho Tấn Phong. Ngọc Linh đôi lúc cũng tự hỏi bản thân mình là tại sao cô chỉ muốn gặp Tấn Phong nhiều hơn, muốn thấy anh cười và hạnh phúc. Ngọc Linh vẫn còn nhớ rõ giây phút đầu tiên cô gặp anh. Đó là giây phút cả 2 bắt đầu quen và trở thành kẻ thù. Trong đôi mắt anh lúc ấy hoàn toàn không có tí gì là niềm vui cả. Cô hoàn toàn thấy được đôi mắt anh sâu lắm. Một đôi mắt mà tựa như lòng đại dương, một đôi mắt mà khi nhìn vào cô chẳng biết anh đang nghĩ gì. Cô rất buồn khi nhìn vào đôi mắt anh khi đó bởi lẽ trong đó có sự cô đơn và nỗi buồn vô hạn. Cô đã thấy rất tội nghiệp cho anh lúc đó nhưng rồi vì tính đáng ghét của anh mà cô trở nên ghét anh.

Giờ đây, cô thấy trong đôi mắt ấy đã không như xưa nữa. Dù là trong đó có thể vẫn còn sự cô đơn và những nỗi niềm che dấu không ai biết nhưng có 1 điều có cảm nhận được anh đang hạnh phúc. Đôi mắt anh đã dần có thêm chút gì đó ấm áp khi nhìn cô và cả sự dịu dàng mà anh muốn đối xử với cô.

Ngọc Linh đang cười vui, cô bỗng thấy Gia Huy đang thần thờ. Nãy giờ vì vui quá cô quên mất anh. Cô chạy đến nắm tay anh tỏ ý vui mừng.

-Cám ơn cậu đã chăm sóc tớ nhé !

Bàn tay Ngọc Linh chạm đến tay anh như có những luồng điện lạ truyền đến làm anh thức tỉnh.

-À, ừ.

Ngọc Linh cười tươi nhìn anh.

Gia Huy từ lâu đã muốn nếu Ngọc Linh đi lại được thì anh quyết sẽ dẫn cô đi công viên.

-Ngọc Linh có muốn đi chơi công viên không ?

-Đi, mình thích lắm !

Ngọc Linh cười đến híp cả mắt nhìn Gia Huy, anh vui lắm. Anh định dẫn cô đi thì Tấn Phong bước đến.

-Bé con biết đi rồi cơ đấy ! Cô có muốn đi ra ngoài khuôn viên bệnh viện chơi không ?

-Nhưng...tôi đã nói là đi với Gia Huy.

Tấn Phong vụt tắt ngay nụ cười trên môi, anh quay người bước đi. Ngọc Linh thấy thế thì không nỡ, cô liền quay ra từ chối Gia Huy.

-Thôi, bữa khác đi nhé !

Ngọc Linh bỏ mặc cảm xúc của Gia Huy và chạy đến Tấn Phong, cùng anh đi. Anh vừa nhìn thấy Ngọc Linh thì đã mỉm cười vui vẻ, còn chủ động nắm tay cô chạy đi. Vì Ngọc Linh mới tập đi nên chưa chạy được. Cô chạy vài bước đi đã vấp ngã. Tấn Phong thấy lo vội bế cô đi.

Phía sau, Gia Huy đứng đấy nhìn 2 người. Lòng anh nhanh chóng bị nỗi buồn và cả niềm đau xâm chiếm lấy.

Ra tới ngoài khuôn viên, Tấn Phong đặt Ngọc Linh ngồi xuống băng ghế và ngồi cạnh cô.

-Tốt quá nhỉ ? Cô đi được rồi cơ đấy !

-Tất nhiên tôi phải đi được rồi. À, tôi còn nhớ anh nói là anh trêu tôi nhưng vì tôi đi không được nên tôi sẽ không đánh anh được đúng không ?

Ngọc Linh đưa đôi mắt lém lỉnh nhìn Tấn Phong, cô nở một nụ cười rất ư là độc ác nhìn anh. Tấn Phong ái ngại toan chạy thì đã bị cô nắm lấy tay giữ lại và bị cô đánh 1 trận. Ngọc Linh thì sức yếu, đánh anh chẳng đau chút nào nhưng Tấn Phong vẫn vờ là mình đau và la lên oai oái khiến cho cô bật cười khe khẽ vì thích.

-Thôi được rồi. À, bé con tôi gọi cô bằng em được không ? Tôi xưng anh.

-Sao lại thế ? Tôi không thích.

-Tôi lớn hơn cô mà, cô không thấy tôi cao hơn cô sao ?

-Ồ...

-Vậy nhé ! Em gái...

Tấn Phong cười to trêu chọc cô khiến cho Ngọc Linh nổi giận quay sang 1 bên, vòng tay trước ngực.

-Thôi, em đừng giận anh trai ha. Em gái ngoan, hôm nay trời xanh rất đẹp, mây cũng đẹp nữa kìa, anh cho em gái tựa đầu vào vai anh mà ngắm trời đấy !

Ngọc Linh nghe nói trời đẹp cô đã thích lắm rồi, cô vội ngồi xích lại gần Tấn Phong và tựa đầu vào vai anh ngắm trời.

Hai người giờ đây trông cứ như đôi uyên ương vậy, ai nấy nhìn đều cảm thấy lòng trào dâng một niềm hạnh phúc.

Gió thổi nhẹ nhàng trong không gian, Ngọc Linh dần dần nhắm mắt vì buồn ngủ, cô ngủ thiếp trên vai anh. Tấn Phong mỉm cười nhìn cô, anh vòng tay qua vai cô nhìn cô hạnh phúc.

-Ngọc Linh à, anh yêu em rồi, em có biết không ?

Ngọc Linh không biết có nghe hay không nhưng môi cô đã mỉm cười.

Từ xa, Gia Huy nhìn 2 người, lòng ghen tức nổi lên, anh quyết định sẽ không để cho cả 2 được yên. Mối thâm thù anh nhất quyết sẽ trả.

7. Chương 7: Trả Thù / Người Ra Đi

“Bé con...em tội nghiệp quá bé con à ? Cả 2 chúng ta đều bị bắt cóc. Anh biết làm thế nào đây ? Anh chỉ mong sẽ cứu được em thoát ra còn anh thì có bị sao cũng được. Nhìn em khóc anh rất đau lòng đó, có biết không ?”

Một năm học cuối cùng cũng trôi qua thật nhanh chóng. Đã có khá nhiều chuyện xảy ra nhưng đến giờ coi như là vẫn tạm ổn. Ngọc Linh giờ đây đã thực sự hoàn toàn đi lại chạy nhảy bình thường có điều trở trời 1 chút chân cô vẫn hơi đau nhức.

Mùa khai trường bắt đầu trong khí trời se lạnh và tràn ngập háo hức phấn khởi. Mọi thứ cứ như thể bắt đầu lại từ đầu. Một tuần học đã trôi qua.

Ngọc Linh dạo này vẫn thế, vẫn trẻ con, chẳng trưởng thành lên được chút nào và vẫn quần quýt bên Gia Huy. Đôi lần, Tấn Phong định nói ra hết tất cả mọi chuyện cho Ngọc Linh nhưng sợ cô lại không tin. Gia Huy đã nói cho anh hết tất cả thâm thù rồi thì hẳn chắc chắn đã có kế hoạch tỉ mỉ và lòng tin tuyệt đối của Ngọc Linh. Hẳn nhất thiết là sẽ không sợ Ngọc Linh không tin hẳn. Quả là 1 con người có phần nham hiểm.

Giờ ra chơi, Ngọc Linh ngồi giữa Tấn Phong và Gia Huy. Cô rất là vui vẻ và đầy hạnh phúc. Bên cạnh cô hiện là 2 người rất quan tâm chăm sóc thử hỏi sao không vui cho được. Thỉnh thoảng có 1 vài cô gái có đi ngang và xầm xì to nhỏ.

-Này, mày thấy cái con bé ngồi kế Phong thiếu gia và Gia Huy không ?

-Ừ, thì sao ?

-Tao thấy nó vờ ngây thơ đó mày ơi. Nó định lợi dụng hai người đó thôi. Nhìn nó tao chẳng ưa nổi.

-Thiệt hả mày. Con đó nhìn mặt hiền vậy thế mà lại tráo trở thế nhỉ ?

Tấn Phong rất bức bối khi vô tình những lời nói đó lọt vào tai anh. Anh nhanh chóng lườm mắt và ánh lên tia nhìn giết người. Bọn họ lảng đi mất.

Gia Huy lúc này vẫn trò chuyện với Ngọc Linh

-À, Ngọc Linh, cậu luôn tin tưởng tớ chứ ?

-Sao lại hỏi lạ thế Huy ?

-Trả lời đi mà.

-Tất nhiên là tin rồi, tin tuyệt đối luôn. Cậu rất tốt với tớ mà, làm sao cậu gạt được tớ chứ ? Đúng không ? Dù ai nói thế nào về cậu tớ vẫn tin cậu.

Tấn Phong nghe câu trả lời xong anh càng tin quyết định mình không nói kế hoạch cho Ngọc Linh biết là đúng, anh sợ cô nói là anh nói xấu Gia Huy, cô sẽ xa lánh và giận anh. Tấn Phong giờ đây thực không biết làm cách nào cho bé con của anh tin anh nữa.

Gia Huy cũng có chút đau đớn khi nghe Ngọc Linh trả lời. Anh vẫn mong cô sẽ nói không. Thấy được niềm tin của Ngọc Linh dành mình, anh có chút không nhẫn tâm hại cô nhưng 1 bên chữ hiếu 1 bên chữ tình, anh làm sao mà bắt hiểu cho được. Gương mặt anh bỗng thoáng chút biến sắc, đôi mắt anh trở nên đau khổ.

Cuối giờ, Tấn Phong, Ngọc Linh đi về. Anh quyết định sẽ đi về chung để đảm bảo an toàn cho cô.

Không hiểu sao hôm nay anh thấy trong lòng có gì đó không tốt cho lắm ! Tim thì cứ đập rất nhanh theo kiểu lo sợ mà lo sợ về cái gì thì anh không rõ. Mí mắt anh cũng giật rất lạ. Anh có linh cảm hôm nay là một ngày không tốt lành cho lắm.

Anh nắm tay rất chặt và dẫn Ngọc Linh về, anh sợ bé con của anh chạy mất. Ngọc Linh thấy rất lạ không hiểu sao hôm nay Tấn Phong không giống bình thường. Đôi mắt anh cứ nhìn đi nhìn lại, tay còn nắm chặt tay cô, nắm chặt đến mức hằn rõ dấu 5 ngón tay của anh nữa. Ngọc Linh chịu không được nữa, giận dữ gạt tay Tấn Phong ra.

-Đau quá, anh nắm tay tôi gì mà chặt vậy. Tôi không có phải là con nít.

Tấn Phong vẫn mặc kệ Ngọc Linh đẩy tay mình ra mà dùng sức nắm chặt hơn. Tay Ngọc Linh là tay con gái nên cần nhẹ nhàng vậy mà Tấn Phong lại ... Cô đau quá đến mức bật khóc nước mắt trào ra.

-Hic...đau ...đau quá đi...

Ngọc Linh đưa cổ tay bị hằn dấu ngón tay của Tấn Phong cho anh xem, cô không ngừng xuýt xoa.

-Đỏ rồi...đau quá...anh...hic...anh làm gì vậy ?

Tấn Phong rất bối rối, anh đã sợ gặp chuyện gì nên cảnh giác cao vậy mà giờ anh phải dẹp cái cảnh giác của mình để dỗ dành Ngọc Linh. Anh lấy tay Ngọc Linh thổi nhẹ và ôm cô vào lòng.

-Xin lỗi...xin lỗi bé con. Tôi chỉ sợ cô đi lạc.

Bỗng nhiên, 1 chiếc xe hơi 7 chỗ tiến đến dừng cạnh Tấn Phong. Anh chưa hết bàng hoàng thì đã bị 3 hay 4 tên gì đó bịt mắt từ trên xe nhảy xuống. Một chiếc khăn tay trắng nhanh chóng up vào mặt Tấn Phong và Ngọc Linh.

Tấn Phong nhìn quanh đường mong có người giúp vậy mà chẳng thấy 1 ai cả. Anh nhìn sang Ngọc Linh, cô đang vùng vẫy nhưng dần dần cô nhắm mắt ngất lịm. Anh vẫn cố gắng chống chọi, chống chọi hết mức có thể.

-Này, thằng này vùng vẫy dữ quá ! Mày lấy cái khăn khác nhanh nhanh đổ thêm thuốc mê cho tao.

Tấn Phong rất lo, anh đang dần cảm giác thấy mắt mình nặng trĩu sắp không mở nổi nữa.

Từ đằng xa...anh thấy mập mờ...không rõ ràng hình bóng 1 người...đang cười...nụ cười không thân thiện.

Tấn Phong mở mắt ra, anh cảm thấy đầu mình hơi đau một chút. Anh cố gắng mở thật to đôi mắt nhìn xung quanh xem mình đang ở đâu.

Bóng đèn tròn chao đảo phía trên vì gió khá mạnh làm cho căn phòng sáng mập mờ, nhìn không rõ ràng. Anh còn cảm nhận được một mùi ẩm mốc khó chịu ở xung quanh nữa. Tấn Phong cố gắng lắm anh mới nhìn được xung quanh 1 chút. Anh cảm giác đây là một nơi xa lạ. Anh toan định đứng dậy bước đi thì mới phát hiện mình bị trói. Nhìn sợi dây thừng quấn quanh người và ở chân, anh biết mình khó lòng mà thoát ra được.

Tấn Phong lại nhìn xung quanh tìm thứ gì đó để mở trói thì phát hiện ra có 1 người cũng đang bị trói. Anh giật mình...Ngọc Linh.

Anh từ từ nhớ lại mọi chuyện trước đó. Giờ Tấn Phong mới nhận ra là cả anh và Ngọc Linh đã bị bắt cóc. Chắc chắn là kế hoạch đã được sắp đặt bởi trước khi nhắm mắt chính anh đã thấy có người mỉm cười độc ác nhìn anh và Ngọc Linh. Tấn Phong hoảng sợ, anh vô cùng lo lắng. Giờ đây còn có Ngọc Linh nữa, anh phải thận trọng hơn nhiều nếu muốn thoát, nhưng bằng cách nào. Lỡ như sơ sẩy một chút thì coi như cả anh và Ngọc Linh xong luôn. Mà tại sao lại muốn bắt cóc anh và Ngọc Linh cơ chứ ? Ngọc Linh có làm nên tội với ai đâu ? Ngọc Linh cũng có giàu có đâu sao lại bắt cóc ? Trong 2 người chỉ có anh là ai cũng biết đến. Muốn bắt cóc thì bắt cóc anh chứ bắt cóc thêm Ngọc Linh làm gì ? Lợi lộc đâu có thêm được đâu ? Anh cứ suy nghĩ mãi mà không ra.

Suy nghĩ được một lát, Tấn Phong thấy không có kết quả, anh quyết định sẽ đánh thức Ngọc Linh. Việc đánh thức Ngọc Linh cũng chẳng đơn giản, tay chân anh bị trói thì làm cách nào mà đánh thức cơ chứ. Miệng anh thì bị 1 chiếc khăn nhét vào rồi. Anh không cách nào đánh thức cô dậy được.

Trong đầu anh bỗng lóe sáng một ý tưởng. Chỗ anh cách Ngọc Linh chỉ có vài bước chân, hay là anh chịu khó nhích từng chút một đến chỗ cô ? Nghĩ là làm, Tấn Phong nhanh chóng thực hiện.

Vì dây trói toàn thân khá chặt, mà dây này bọn bắt cóc còn lấy buộc thêm đôi tay của Tấn Phong khiến ối lần di chuyển, dây trói siết chặt. Tay Tấn phong dần dần đỏ lên và rướm máu nhưng anh vẫn mặc kệ. Tấn Phong rất kiên cường, anh cố gắng chịu đau mà không rên la.

Cuối cùng, sau rất nhiều nỗ lực, mồ hôi cũng đổ ra, Tấn Phong cũng đến gần Ngọc Linh, anh hí hửng nhay vai cô.

Chừng 2', Ngọc Linh tỉnh dậy. Ngay khi tỉnh dậy Ngọc Linh đã hoảng sợ, cô không biết mình ở đâu ? Cô vốn là 1 cô gái trong sáng, hiền lành lại từng bị tổn thương về tâm lý do mất cha mẹ nên dần dần cô sợ bóng tối. Cô đã ngủ 1 mình, tự lập ngay từ nhỏ. Những tổn thương vì thiếu tình cảm cha mẹ đối với cô mà nói là rất đáng sợ. Rất nhiều lần cô gặp ác mộng, cô mong sẽ có vòng tay mẹ ấm áp ôm cô dỗ dành và cả lý nước cha đưa cho mong cho cô trấn tĩnh. Vậy mà...cô không có.

Ngọc Linh hoảng loạn, cô không ngừng la hét trong tâm trí bởi miệng cô cũng bị bịt chặt. Giọt nước mắt cứ thế tràn ra khỏi bờ mi, lăn dài và làm ướt đầm cái khăn bịt mắt cô.

Tấn Phong lặng lẽ nhìn cô, tim anh đau đến mức không thở được. Anh giờ đây không làm được gì mà cứ nhìn cô khóc...và khóc.

Tấn Phong chợt nhận ra 1 điều, tại sao Ngọc Linh lại bị bịt mắt còn anh thì không. Giả sử cứ cho là bọn chúng không đủ khăn nhưng làm thế nào như thế được. Bọn chúng đã chuẩn bị chu đáo lắm rồi chứ, đã vạch sẵn một kế hoạch còn tẩm thuốc mê cho anh nhiều hơn nữa. Tấn Phong nhận định trong đây có gì đó không bình thường.

Bây giờ anh biết là mình không thoát được nên phải tìm cách liên lạc bên ngoài. Anh nghĩ nếu mình gọi điện thoại mà nói lớn tiếng sợ bọn chúng nghe thấy, còn nếu bấm tin nhắn sợ là sẽ hơi lâu. Cuối cùng, anh đưa ra biện pháp sẽ rút điện thoại và gọi cho sở cảnh sát.

Anh cúi đầu, nhìn chiếc điện thoại đang muốn rớt ra khỏi túi, anh mừng thầm. Anh cố gắng nhích qua nhích lại để cho chiếc điện thoại rớt ra ngoài và nhặt lên. Anh tưởng tượng trong đầu những nút bấm và bấm số thật nhanh. Sau đó anh lấy lưng mình đập mạnh vào phía sau. Phía sau anh là tấm tôn.

Rầm...rầm...

Những âm thanh như óc, chói tai không ngừng vang lên. Về phần Tấn Phong thì anh bị thương. Vì tay anh buộc chặt phía sau và mặt khác là anh đập khá mạnh, nên lưng anh bị bầm và tay anh đau đến mức giống như bị gãy nứt.

Két...két...

Một cách cửa từ từ hé mở khiến cho Tấn Phong phải nhắm mắt lại vì chói. Anh nhìn ra phía cửa và anh nhận ra là bọn cướp.

Bọn chúng bước vào và tiến đến đứng trước mặt anh. Từng khuôn mặt giờ đây đã được anh ghi lại vào đầu. Anh nhất quyết sẽ để bọn chúng ngồi tù, làm cho bọn chúng đau khổ như chết. Bọn cướp nhìn thấy được ánh mắt căm phẫn của Tấn Phong mà bật cười. Những nụ cười tà ác, gương mặt gian tà và thái độ lưu manh khiến cho Tấn Phong càng giận. Ngọc Linh thì run bần bật vì sợ, cô sợ những tiếng cười đó, tình thần cô càng lúc càng không ổn định.

-Ha ha. Chú em nhìn bọn anh với anh mắt thế đó sao ?

Bọn chúng cười giễu cợt với Tấn Phong một lúc nhưng rồi sau đó ánh mắt dữ tợn và nụ cười của bọn chúng tắt ngúm. Bọn bắt cóc tức giận.

-Mày dám nhìn tao thế không sợ tao móc mắt mày ra hả ?

Sau chữ “hả” là một tiếng bốp của 1 tên cầm cây côn quất xuống nền đất. Một tên khác tiến đến trước Tấn Phong và nắm chặt nắm đấm lại đánh vào mặt anh.

Tấn Phong bị cú đấm ấy làm ngã xuống nền đất. Tên vừa đánh Tấn Phong cũng không phải hạng vừa, hấn đánh khá là mạnh, anh hoàn toàn nhận ra tên này cũng đã từng đi đánh người nhưng có điều những cú đấm này chỉ là chưa qua bài bản. Tấn Phong cố gắng gượng dậy, anh đưa ánh mắt kiên định không sợ gì cả nhìn

bọn chúng. Bọn bắt cóc bắt đầu e ngại nhìn Tấn Phong. Bọn chúng chưa bao giờ thấy người nào như anh cả, bị bắt cóc nhưng vẫn không sợ chi cả.

Ngọc Linh ngồi bên kia thút thít. Ban nãy cô nghe tiếng có người bị ngã xuống đất, và tiếng côn chọt xuống nền, những thứ tiếng đó không phải tốt lành gì. Và... cô biết người bị đánh là Tấn Phong bởi trước khi ngất đi, cô thấy Tấn Phong bên cạnh cô. Anh cũng bị bắt nữa, cô nhớ rõ nhất là đôi mắt Tấn Phong lúc đó nhìn cô. Đôi mắt lo lắng và đầy yêu thương.

Ngọc Linh khóc, khóc vì biết Tấn Phong vừa bị đánh. Anh đang chịu đau. Cô có thể cảm nhận được rằng trong lòng mình cũng đang rất đau. Đau vì những nỗi đau Tấn Phong đang chịu đựng.

Tấn Phong bây giờ mới thực sự bắt đầu kế hoạch, anh cố tình ư ử trong cổ họng như muốn nói. Bọn chúng rất muốn biết Tấn Phong có ngôn từ giọng điệu thế nào, có phải là anh đang che giấu nỗi sợ hay không nên liền lấy chiếc khăn trong miệng Tấn Phong 1 cách thô bạo.

Tấn Phong cười thầm trong lòng và bấm ngay nút gọi. Anh đợi chừng hơn 15s và bắt đầu nói chuyện với bọn cướp.

-Đây là đâu hả ?

Tấn Phong quát thật to như sợ người bên đầu dây nghe không rõ ràng.

-Mày cảm nhận coi đây là đâu. Tao thấy mày cũng đâu có ngu đâu thằng nhãi.

Tấn Phong cố gắng lắng nghe và cảm nhận. Anh nhận thấy có mùi gì rất quen. Một mùi rất đặc trưng...đúng rồi là mùi của biển và hình như anh còn nghe thấy tiếng sóng.

-Biển ư ?

-Thằng nhãi, mày khôn đó. Tụi tao đã bắt cóc mày và con bạn mày đến nhà kho sát bờ biển phía đông. Mày có biết là nơi này ít người qua lại không hử ? Thế nên đừng hòng mà trốn.

“Đừng hòng mà trốn ?” Câu nói này cứ không ngừng vang bên tai Ngọc Linh. Cô lo sẽ không trốn được và cô sẽ mãi sống trong nỗi sợ.

Tấn Phong giờ đây đã an tâm rằng cảnh sát đã biết và giờ chỉ là chờ đợi họ tới mà thôi. Anh bắt đầu ung dung, ngữ khí có phần còn kiên định, chắc nịch và đầy uy lực khiến cho bọn cướp cũng khiếp sợ đến bảy tám phần.

-Vậy ai là chủ mưu ?

Bọn chúng vừa định nói ra thì đã nghe thấy tiếng bước chân. Cả bọn vội chia ra hai hàng cúi đầu xuống.

Tấn Phong nhìn ra phía ngoài xem ai bước vào, anh thấy 1 dáng người cao tầm bằng anh và rất quen thuộc.

-Chào đại ca.

Anh dần nhận ra đây là tên chủ mưu đứng sau tất cả.

Quả là chiếc đèn tròn để trong nhà kho không hề vô ích bởi giờ đây, dưới cơn gió mạnh, nó đã chiếu ánh sáng lướt qua gã đại ca ấy. Đó...đó là Gia Huy.

Tấn Phong định thốt lên là Gia Huy nhưng anh lại ngăn mình lại. Anh không muốn Ngọc Linh của anh phải buồn thêm. Anh thừa hiểu bé con của anh đã hoảng sợ lắm rồi nếu mà còn nói thêm là người cô tin tưởng e là cô sẽ xui và rơi vào hoảng loạn tột cùng mất.

Tấn Phong buồn rầu nhìn Gia Huy, anh có chút không ngờ là anh. Anh biết không ít thì nhiều Gia Huy có tình cảm với Ngọc Linh. Anh không nghĩ là hắn đứng đầu mọi chuyện. Vậy mà...anh cảm thấy rất thất vọng về Gia Huy.

-Chào Tấn Phong, tao rất muốn trả thù thế nên bắt cả 2 người đây

Gia Huy đã lột bỏ hoàn toàn 1 con người dịu dàng hiền lành, anh giờ đây đã thành 1 con ác quỷ, thành 1 con người đầy hận thù không còn tình thân, tình yêu nữa.

-Tao vốn thắc mắc tại sao có người lại bắt có cả tao và Ngọc Linh nhưng giờ đã rõ rồi. Tao muốn hỏi mày tại sao mày lại không bịt mắt Ngọc Linh mà chỉ bịt mắt tao vậy ?

Tấn Phong hỏi với giọng tự tin, không e sợ chút nào.

-Tao muốn mày chứng kiến người mà mày thích sẽ bị thương, sẽ chịu đau, sẽ rên la, sẽ khóc. Tao nghĩ là cảm giác ấy sẽ lạ lắm.

Gia Huy cười đều cẳng tiến đến gần Tấn Phong, đưa tay vuốt mặt Tấn Phong rất thích thú.

Tấn Phong đưa đôi mắt sắc lạnh đầy lửa hận nhìn Gia Huy, lắc đầu để gạt đôi tay bẩn thỉu của người mà anh ghét.

-Mày trả thù ? Giỏi. Ngọc Linh rồi sẽ không chơi với mày nữa đâu, cô ấy sẽ chơi với tao. Cô ấy rồi sẽ thích tao, mày sẽ cô đơn, mày sẽ như những tháng ngày mất cha mẹ. Cô đơn và chịu đau về tâm hồn. Haha.

Tấn Phong cố tình đâm khoét cho trái tim Gia Huy chịu đau. Anh cố gắng dùng mọi ngôn từ khoét cho trái tim Gia Huy một vết thương, một vết thương mà không ai bù đắp được. Anh sẽ làm cho vết thương kia trở nên bùng nổ ngay thời khắc này để cho Gia Huy lồng lộn lên, đau đớn lên mà bỏ mặc Ngọc Linh để xử anh.

Cách của Tấn Phong quả thực không vừa, trái lại còn làm cho anh chịu nguy hiểm. Gương mặt Gia Huy đanh lại, trở nên sắc lạnh, ánh mắt càng lúc càng giống 1 con thú đang bị điên lên, cơn tức giận đến đỉnh điểm. Những thằng đàn em thấy thế cũng e ngại, lùi về sau vài bước không dám gây 1 chút tiếng động.

Gia Huy không suy nghĩ nhiều nữa, anh hét to đầy giận dữ ra lệnh.

-Tụi bây lấy ghế đập chết thằng Phong cho tao.

Bọn đàn em không dám trái lệnh nên liền làm nhanh. Ngọc Linh nghe giọng đầy giận dữ là cô đã biết Tấn Phong sẽ chịu đau. Cô không muốn. Trái tim cô đang thôi thúc cô cứu Tấn Phong nếu không cô sẽ hối hận. Ngọc Linh vội dùng hết sức nhào đến chắn cho Tấn Phong. Tấn Phong và Gia Huy đầy ngạc nhiên.

Còn thằng đàn em đang cầm ghế thì vẫn mặc nhiên làm theo lệnh đại ca. Gia Huy không suy nghĩ nhiều vội chạy đến ôm Ngọc Linh.

Chiếc ghế bị dùng với tất cả lực của 1 người đàn ông trưởng thành nên đã đập rất mạnh vào phần lưng và đầu của Gia Huy gây chấn thương mạnh và máu tuôn rất nhiều.

Ngọc Linh vì sợ mà ngất lịm không hay.

Lúc đó, cảnh sát đã đến.

Tấn Phong đã được bác sĩ băng bó khá cẩn thận và phải cho lời khai với mấy chú cảnh sát. Mấy ông chú này khá là thích anh bởi trong trường hợp bị bắt cóc, hầu hết mọi người đều hoảng loạn, van xin bọn bắt cóc chỉ có số ít như anh là bình tĩnh tìm cách thôi. Các ông chú cảnh sát còn có ý định huấn luyện anh rồi cho vào nữa nhưng dĩ nhiên là anh không đồng ý rồi.

Sau khi mọi việc xong xuôi, anh nhẹ nhàng đi đến phòng bệnh nơi bé con của anh đang nằm. Nhìn gương mặt của Ngọc Linh hãy còn trắng bệnh anh không khỏi xót xa. Không biết Ngọc Linh đang mơ thấy gì mà trán cô khê khấn lại và cô còn khóc nữa. Tấn Phong vội nắm lấy tay của Ngọc Linh, anh mong cái nắm tay này sẽ truyền thêm cho cô sức mạnh, cho cô niềm tin để có thể vượt qua những đau khổ cô đang thấy.

Cái nắm tay ấy hình như là có tác dụng thật bởi cô đã ngưng khóc và môi cũng mỉm cười.

Thật ra Ngọc Linh đã nằm mơ thấy những điều rất tồi tệ. Cô thấy mình của những ngày thơ ấu không cha mẹ. Cô bị bỏ rơi, lạc lõng. Trong bóng đêm, cô thu mình vào góc phòng sợ hãi sẽ có điều gì đó đến nếu mình ngủ quên. Nhưng rồi cô cũng gạt gù ngủ thiếp đi rồi những cơn ác mộng xuất hiện, cô hoảng sợ hét lên và thức tỉnh. Cô sợ lắm ! Cô mong sẽ có mẹ và cha bên cạnh nhưng cuối cùng họ không có. Cô đã phải tập tụt đối mặt với sợ hãi ngay từ thuở ấu thơ. Nhưng với 1 người yếu đuối như Ngọc Linh thì có lẽ sẽ không bao giờ được. Những nỗi sợ hãi đó đã dần dần ngấm vào người cô khiến cho cô hoảng sợ. Cô sợ ngủ trong bóng tối. Cô rất sợ cô đơn 1 mình. Nhiều đêm cô cũng không ngủ được. Những nỗi đau mà Ngọc Linh ném trải chắc hẳn ai thấy cũng cảm phục và thương tâm cho cô.

Cứ tưởng mình sẽ mãi khóc trong mơ vậy mà Ngọc Linh lại được 1 bàn tay ấm áp nắm. Cô không biết đó là ai nhưng chỉ biết nó rất dịu dàng, ấm áp. Nó giúp cô vững tin hơn và rồi những cơn ác mộng đó dần dần trôi qua.

Tấn Phong ngay khi thấy Ngọc Linh không sao nữa, anh lặng lẽ rời khỏi và đi sang phòng của Gia Huy. Anh rất đau xót khi nhìn Gia Huy bị thế này. Nghe đâu là bác sĩ bảo xương có chút vắn đề, phần xương vai thì hình như là bị nứt và phần não cũng có dấu hiệu xuất huyết. Tấn Phong không khỏi thương tâm khi nhìn kẻ thù của mình.

Một bài entry trên blog của Tấn Phong có viết thế này :

“ Tôi và em cùng bị bắt cóc, cùng lo lắng và hoảng sợ nhưng có lẽ tôi can đảm hơn em nhiều ! Em...tôi thương em và tôi thích em. Rất thích. Vì không muốn bị em tổn thương nên tôi quyết định ngay lúc hỏi những điều thắc mắc với tên bắt cóc tôi đã không nói ra tên hấn. Tôi đã cố chọc cho hấn nổi điên và thế là mọi chuyện đã giống như bây giờ. Em thì không sao nhưng hấn thì bị thương khá nặng và đang hôn mê.

Tôi vô cùng cảm phục hấn. Tôi ghen tị hấn. Hấn yêu em hơn tôi, vì em hấn nguyện chịu thương thay em. Tôi có thể thấy được khoảng khắc hấn chịu đòn chiếc ghế thay em. Hấn ôm em chặt đến mức nếu tôi là em tôi nghĩ mình đã ngạt thở. Hấn dùng thân hình to lớn của mình để bao bọc em không cho em tổn thương dù một giây phút nào. Đôi mắt hấn dù ánh lên nét đau đớn nhưng lại vô cùng mãn nguyện. Tôi tự hỏi rằng phải chăng lúc đó hấn nghĩ mình có thể chết ngay sau khi chịu đựng chiếc ghế ấy nhưng lại hạnh phúc vì cứu được em ?

Gia Huy ơi, tại sao người lại yêu Ngọc Linh nhiều hơn ta ? Tại sao lại thế ? Nếu ta là em ta đã chọn người rồi. Ta chỉ biết trêu chọc cô ấy trong khi người lại rất dịu dàng và ấm áp. Rốt cuộc là người nghĩ gì ? Tại sao người bắt cóc cả ta và em để rồi cứu em ? Người không muốn em tổn thương mà sao người làm thế ?

Gia Huy à, ta sẽ gọi người bằng một tiếng bạn nhé ! Nếu sau này tôi làm tổn thương em thì tôi mong cậu sẽ là người thay tôi quan tâm và bảo vệ em. Tôi mong cậu cứ đánh tôi thật mạnh để trả thù cho nỗi đau của em.

Dù bây giờ cậu chưa tỉnh nhưng tôi tin rằng rồi mai đây cậu sẽ tỉnh lại, cậu sẽ tiếp tục yêu và bảo vệ Ngọc Linh. Tôi sợ tôi không đủ khả năng làm em cười như cậu, tôi sợ mình sẽ làm đau Ngọc Linh thế nên tôi sẽ giao cho cậu bé con. Tôi chỉ có 1 ước nguyện chân thành là cậu làm cho bé con hạnh phúc.

Có thể cậu không thể đọc được entry này nhưng trong thâm tâm tôi, tôi đã nhận cậu làm người bạn thân mới.

Tấn Phong”

Trải qua nhiều chuyện, Tấn Phong giờ đã dần mất đi bản tính kiêu ngạo vốn có mà trở nên trầm tĩnh và biết suy nghĩ hơn. Trong thâm tâm anh có rất nhiều suy nghĩ nhưng vẫn mãi chôn chặt mà không nói. Đôi mắt anh tự lúc nào đã sâu này càng sâu hơn, chất chứa bao nhiêu là ưu tư và phiền muộn.

Phải chăng chuyện tình này sẽ càng ngày tồi tệ hơn hay sao ?

Một tháng trôi qua, Ngọc Linh đã tỉnh từ lâu, cô không ngừng khóc khi biết Gia Huy đã chịu nỗi đau thay cô. Ngọc Linh vẫn là cô bé ngốc nghếch chẳng biết gì để Tấn Phong lừa dễ dàng.

Thật ra, anh đã kể lại cho cô nghe về vụ bắt cóc hôm đó nhưng đều là sai sự thật. Tấn Phong kể rằng lúc anh nói chuyện với bọn cướp tay đã bấm số điện thoại gọi cho Gia Huy. Lúc cô ra hứng đỡ cho anh cũng là lúc Gia Huy đến cùng cảnh sát, anh đã chạy đến đỡ giùm cô.

Tấn Phong rất tốt...rất tốt. Anh sợ Ngọc Linh đau nên đã kể sai sự thật. Anh muốn Ngọc Linh của anh luôn tin tưởng vào cuộc sống, anh sợ trái tim nhỏ bé của cô tổn thương. Anh hiểu được những tổn thương mà Ngọc Linh trải qua khi thiếu vắng cha mẹ. Vậy nên anh muốn bù đắp cho cô. Nhìn cô khóc, trái tim Tấn Phong không ngừng nhói đau, anh không biết mình nên làm sao để có thể giải quyết mọi chuyện. Anh không biết phải thế nào cho phải.

Bé con của anh vẫn đều đặn thăm Gia Huy, vẫn lặng lẽ khóc khi ở bên cậu ấy. Tấn Phong chỉ lẳng lặng quan sát không nói gì. Anh biết Ngọc Linh rất tin tưởng Gia Huy, cô giờ đây chắc hẳn đã không ít thì nhiều có tình cảm với cậu ấy. Tấn Phong biết và lần này...anh không ngăn cản bởi Gia Huy xứng đáng được có. Anh biết Gia Huy cũng giống Ngọc Linh nhưng chịu tổn thương nhiều hơn, trái tim cậu ấy còn yếu đuối hơn cả Ngọc Linh nữa. Cậu ấy cần Ngọc Linh hơn anh, cần hơn anh rất nhiều.

Có lẽ trong mắt hai người, Ngọc Linh là thiên thần nhỏ. Thượng đế quả là rất tốt khi chịu mất đi 1 thiên thần trên ấy để đổi lại có một thiên thần ở trần gian sưởi ấm 2 con tim. Ngọc Linh là 1 cô gái nhân hậu. Cô không có ngoại hình hoàn hảo nhưng cô có 1 trái tim ấm áp có thể mang lại niềm vui cho bất cứ ai. Cô cũng rất trong sáng và hồn nhiên như mảnh pha lê trong suốt không chút tì vết.

Ba con người với những nỗi đau thầm kín lại gặp nhau, trở trêu thay lại có tình cảm với nhau. Thật đau xót và thương tâm. Vòng xoáy định mệnh quả thật là nghiệt ngã.

Trải qua nhiều ngày chăm sóc cho Gia Huy, Ngọc Linh cảm thấy mình có chút mệt mỏi. Thân hình cô vốn đã mỏng manh nhỏ bé nay lại càng nhỏ bé hơn. Cô gầy gò hơn bao giờ hết. Tấn Phong sợ cô sẽ lâm bệnh nên đã khuyến khích cô về.

-Này, bé con, cô về đi. Tôi chăm sóc cậu ấy. Cô mệt lắm rồi, cứ thế này cô sẽ bệnh và khi Huy tỉnh dậy, cậu ấy sẽ không vui đâu.

-Nhưng...

-Cô có nghe lời không thì nói.

Tấn Phong trừng mắt đe dọa bé con, ngữ khí cũng đầy uy lực khiến cho Ngọc Linh nhỏ bé sợ hãi. Cô run run gật đầu.

Chỉ còn Tấn Phong ở lại bệnh viện, anh lặng lẽ ngồi gần Gia Huy.

Gia Huy lúc này mở mắt nhìn Tấn Phong.

-Cô ấy về rồi à ?

Tấn Phong vô cùng ngạc nhiên khi thấy Gia Huy tỉnh, mặc khác cậu lại rất điềm nhiên giống như không bị gì cả.

-Ừ, cậu có thấy gì không ? Tôi gọi bác sĩ

-Không cần. Vài ngày trước lúc 2 người đi về nhà thì tôi đã tỉnh và bác sĩ đã khám rồi.

-Họ có nói gì với cậu không ?

-Ừ có nhưng thôi, tôi biết đủ rồi.

-Tại sao cậu tỉnh rồi mà không cho chúng tôi biết ?

-Vì...tôi không muốn gặp Ngọc Linh. Tôi...tôi thấy có lỗi.

-Có lỗi...có lỗi hả ???

Tấn Phong đứng thẳng người, anh bực bội quát to và nắm lấy cổ áo Gia Huy. Gia Huy thừa biết Tấn Phong sẽ như thế này nên đã chuẩn bị trước, thái độ trở nên điềm tĩnh hơn. Nhưng vì Tấn Phong hơi thô bạo nên đã động vào vết thương của Gia Huy khiến anh khê rên.

Tấn Phong lúc này mới trấn tĩnh mình và buông Gia Huy ra.

-Tôi biết trước anh sẽ nổi nóng rồi. Tôi định là lát nữa tôi sẽ đi.

-Đi. Đi đâu ?

-Tôi định đi sang nước ngoài 1 thời gian. Tôi mong anh chăm sóc cho cô ấy. Tôi cũng mong anh nói sự thật cho cô ấy biết, tôi không muốn lừa dối Ngọc Linh.

-Anh...anh không sợ cô ấy đau sao ?

-Có...tôi sợ. Nhưng thà rằng cô ấy đau 1 chút nhưng rồi sau đó cũng sẽ quên kẻ xấu xa như tôi.

-Anh...anh xấu xa ư ? Anh cuối cùng cũng đã cứu cô ấy thôi. Tôi đang tự hỏi anh yêu Ngọc Linh nhưng tại sao lại bắt cóc cô ấy chứ ?

-Tôi...rất khó xử. Tôi đã hứa với ba mẹ sẽ hại cả gia đình cô ấy nhưng xem ra tôi không làm được rồi.

Gia Huy cười 1 nụ cười nhạt đầy khó hiểu khiến Tấn Phong có chút ngạc nhiên.

-Anh không sợ tôi sẽ làm cô ấy khóc sao Gia Huy ?

-Tôi tin anh sẽ không làm thế bởi anh thích Ngọc Linh.

-Ừ...cứ cho là tôi thích nhưng đó không phải là yêu.

-Anh nhầm rồi Tấn Phong, anh không nhận ra rằng anh dần đã quan tâm Ngọc Linh hơn sao ? Tuy lời anh nói có ý trêu chọc cô ấy nhưng thực chất là lời động viên, khuyến khích và đầy yêu thương. Anh đã yêu Ngọc Linh rồi.

Tấn Phong ngạc nhiên, tại sao anh không nhận ra mình yêu Ngọc Linh cơ chứ ? Tại sao Gia Huy lại nhận ra ? Mọi câu hỏi cứ vậy mà xoay quanh anh.

-Tôi không tin.

-Thời gian rồi sẽ nói cho anh hiểu. Tôi nhờ anh chăm sóc cô ấy và anh hãy đưa bức thư này cho cô ấy sau khi tôi đi.

-Được rồi. Tôi sẽ giao. Tôi cũng bắt đầu thích anh rồi Gia Huy, anh thật ra rất dịu dàng. Anh tốt hơn tôi nhiều, nếu tôi là Ngọc Linh tôi sẽ chọn anh.

-Chọn tôi ư ? Cô ấy liệu sẽ làm vậy chăng ?

Gia Huy lại cười, nụ cười đau đớn trước mặt Tấn Phong khiến anh càng lúc càng không hiểu người bạn thân mới của mình đang nghĩ gì.

-Tôi muốn cậu làm bạn thân của tôi. Một người bạn tốt.

-Được.

Gia Huy và Tấn Phong bắt tay nhau, anh mắt xuyên suốt nhìn vào nhau như muốn nhìn thấu tâm can đối phương. Họ nở nụ cười vui vẻ.

Hôm sau, Ngọc Linh vào bệnh viện thì cô đã phát hiện Gia Huy đi rồi. Cô không ngừng khóc vì lo. Lúc đó, Tấn Phong bên cạnh ôm cô vỗ về và trao cho cô tận tay bức thư.

Cô cố gắng nín khóc và đọc thật chậm từng chữ trong bức thư

“Ngọc Linh yêu quý,

Xin lỗi vì tớ phải đi. Tớ đã làm quá nhiều chuyện có lỗi với cậu mà cậu không hay biết. Tớ thành thật xin lỗi.

Những ngày bên cậu, tớ rất hạnh phúc. Trái tim tớ dần dần trở nên ấm áp hơn. Cậu có biết ngay từ những năm tháng mất cha mẹ tớ đã đau khổ thế nào không ? Tớ mất hết tình thương yêu mà đáng ra tớ phải có. Trái tim tớ lúc đó rất cô đơn và lạnh lẽo nhưng thật may mắn là tớ gặp cậu.

Ngọc Linh, cậu có biết cậu giống 1 viên đá quý hiếm không ? Cậu là 1 người rất đặc biệt trên thế gian này bởi cậu có trái tim nhân hậu và ấm áp, nụ cười trong sáng và hồn nhiên. Cậu cứ như 1 đứa trẻ và nhờ cậu tớ lại được trở về tớ ngày xưa không lo âu phiền muộn.

Ngọc Linh à, tớ mong cậu đừng khóc khi tớ đi có được không ? Tớ ghét cậu khóc lắm bởi khi cậu cười trông cậu đẹp hơn.

Ngọc Linh à, cậu vốn dĩ quá ngây thơ cậu có biết không ? Giá như cậu trưởng thành hơn 1 chút thì chắc sẽ tốt hơn rồi nhỉ ?

À, cậu đừng lo cho tớ, tớ thật sự đã khỏe rồi đây ! Không biết mai sau có gặp lại cậu không nhưng cậu cứ yên tâm nếu tớ có gặp lại cậu tớ sẽ xuất hiện 1 cách bất ngờ nhất.

Gia Huy”

Ngọc Linh không ngừng khóc khi đọc thư. Cô không ngờ trong mắt Gia Huy mình lại trở nên đáng yêu đến thế.

Tấn Phong đứng nhìn Ngọc Linh, anh ôm cô vỗ về an ủi. Anh từ từ kể cho cô nghe sự thật theo lời hứa giữa anh và Gia Huy.

Ngọc Linh rất giận khi Gia Huy xấu tính như thế nhưng cô cũng xí xóa bỏ qua cho anh bởi vì anh cũng đã chịu đau thay cô rồi. Nhìn ánh mắt của Tấn Phong, Ngọc Linh cảm thấy hình như giữa Gia Huy và Tấn Phong đã có nhiều chuyện mà cô không biết.

8. Chương 8: Vị Hôn Phu

“Hihi. Bé con của anh ngốc quá ! Những ngày bên em, đi chơi cùng em mới càng lúc thấy em ngốc ơ là ngốc nhưng cũng dễ thương. Anh...không biết em nghĩ gì khi thấy cô ấy xuất hiện. Chỉ thấy gương mặt em buồn 1 tẹo thôi. Anh không hề biết cô ấy mà, mong là em tin anh nhé, nhé bé con !”

Tấn Phong có vẻ càng ngày càng hạnh phúc khi bên cạnh Ngọc Linh. Anh dần dần trở nên vui vẻ và ấm áp hơn xưa. Nhưng dù là có thay đổi đến đâu thì tính cách đó vốn dĩ cũng chỉ có khi bên cạnh bé con của anh ngoài ra anh vẫn kiêu căng và ngạo mạn khi trước mặt mọi người.

Mọi người trong trường dần dần không nói động gì đến Ngọc Linh, về tích cách ngây thơ của cô bởi lẽ họ nhận ra cô thực chất là vậy.

Ngọc Linh với Tấn Phong giờ đây rất vui vẻ, chiều nào hai người họ cũng đi chơi cùng nhau. Tấn Phong yêu Ngọc Linh nhưng vẫn không nói vì anh biết cô chỉ như 1 đứa con nít xem tình cảm giữa anh và cô là tình bạn bình thường mà thôi.

Chiều thứ 3 anh lại cùng Ngọc Linh đến công viên. Hôm nay anh và Ngọc Linh quyết định không chơi nhiều mà ngồi ở băng ghế trò chuyện và ngắm nhìn hoạt động xung quanh. Tấn Phong thật sự bị sốc khi thấy thế bởi bình thường cô đâu chịu ngồi yên thế này.

Thật ra cô không chơi trò chơi nhiều nữa vì cô chơi hoàn chán rồi nên thích nhìn xung quanh, thỉnh thoảng cô lại cười vui vẻ khi thấy 1 điều gì đó.

Thời tiết cũng có phần oi bức nên dù ngồi 1 chỗ mà Tấn Phong vẫn đổ mồ hôi. Ngọc Linh chơi rồi cũng chán định hỏi xem anh có muốn ăn kem không thì thấy giọt mồ hôi trên trán anh. Cô rút vội khăn giấy và lau mồ hôi cho anh. Nhìn thái độ ân cần của Ngọc Linh, trái tim Tấn Phong bỗng nhiên bắn loạn hết cả, gương mặt cũng ửng đỏ.

Cô đang nhìn anh thế này thì dĩ nhiên là nhận ra gương mặt anh biến chuyển thế nào rồi vậy nên cô bỗng dưng ra lo lắng tưởng anh bị bệnh hay bị sốt gì đấy mà giấu cô. Cô vội đưa đôi tay mình lên sờ má Tấn Phong rồi còn sờ trán mình và trán anh ấy thế nào.

-Bị sốt ư ? Hình như không đúng.

Tấn Phong ngại vội quay đi và đứng dậy. Ngọc Linh ngơ ngác nhìn Tấn Phong chẳng hiểu chuyện gì.

-À...không...tôi khỏe, cô nhìn nhầm đó. Cô có thích ăn kem không ?

Tấn Phong muốn đánh trống lảng nên rủ Ngọc Linh đi ăn kem. Dĩ nhiên là cô nhanh chân đứng lên kéo tay anh chạy đi rồi. Nhìn 1 người cao ơ là cao bên 1 cô bé nhỏ nhắn xinh xinh đang chạy trong công viên, ai nấy đều bảo 2 người trông dễ thương dù nhìn về chiều cao thì chẳng xứng cho lắm.

Ngọc Linh vỗ tay và ánh mắt linh hoạt nhìn những cây kem celano. Cô thích thú vô cùng. Tấn Phong lắc đầu nhìn cô. Bây giờ trông anh chẳng khác nào anh trai dẫn 1 đứa em đi ăn cả.

-Này, mua cho tôi 2 cây nha. 1 cây chocolate và 1 cây dâu nha.

Ngọc Linh cười hì hì như con ngốc để mong Tấn Phong mua ình 2 cây.

-Cô là con gái mà ăn nhiều vậy nhỉ ? Thiệt tình.

-Kệ tôi, mua cho tôi đi.

-Thôi được rồi.

Tấn Phong không thể nào không mua trước gương mặt tội nghiệp của cô. Vậy là anh mua cho cô theo ý muốn của cô và mua ình 1 cây chocolate.

Ngồi xuống 1 băng ghế đá, cô vội bỏ phần giấy ngay và nhanh chóng ăn lấy như sợ ai giật mất. Tấn Phong thích thú ngồi bên cạnh ăn từ từ, vừa ăn vừa nhìn cô.

Anh thầm cười trong lòng bảo cô là bé con ngốc bởi cô ăn cứ như chú mèo con dính kem lên má.

-Ngọc Linh, cô ăn kem hay quá nhỉ ? Dính lên má rồi kìa.

Ngọc Linh tỏ ý không hiểu, anh cúi sát mặt Ngọc Linh hôn lên chỗ dính kem trên má cô. Mẩu kem nhỏ nhanh chóng dính trên miệng anh và anh liếm lấy. Gương mặt của cô ửng đỏ lên hết, cô chẳng biết cậu ta làm thế có ý gì nhưng trong tim cô cũng có chút rung động.

-Ai cho phép anh làm thế hở ? Anh phải lấy khăn giấy ra lau cho tôi chứ !

-Tôi là con trai làm sao mà có khăn giấy nên chỉ có cách này thôi.

Ngọc Linh nghĩ cũng đúng, cô cũng gật đầu đồng tình nhưng vẫn phản bác.

-Lần sau cấm anh làm thế có biết không ?

-Ừ, cô không thích thì thôi.

Nghe câu nói giống như là Tấn Phong không hôn cô nữa, cô bỗng thấy buồn. Ngọc Linh vốn cũng chẳng hiểu cảm xúc con tim tí nào. Ngốc thật.

Một ngày trời nắng đẹp lên cao, chính xác là một ngày chủ nhật. Tấn Phong và Ngọc Linh đi chơi. Họ cùng nhau đi xem phim. Có điều Tấn Phong rất ác độc.

Mua 2 chiếc vé xem phim và phần bồng ngô thật to, cả 2 ly coca. Phong và Ngọc Linh vào trong. Anh chọn vị trí tốt nhất để có những cảnh phim thật đẹp mắt. Cả 2 yên vị và bắt đầu xem. Ngọc Linh vô tư không hay biết gì, cô tưởng đây là 1 bộ phim tình cảm hoặc là hoạt hình bởi trước đó cô đã bắt Tấn Phong mua nhưng sự thật thì...không phải thế.

Tiếng nhạc ghê rợn vang lên và chữ horror movie đã làm cho cô hiểu. Cô tái mét mặt mày, cô vốn ghét thể loại này bởi ma toàn xuất hiện trong bóng tối mà bóng tối vốn lại là nỗi ám ảnh trong cô. Cô quay sang đưa ánh nhìn căm ghét tặng Tấn Phong. Anh chỉ cười nhìn cô.

-Tôi đã...đã nói là đừng xem

Nhìn ngử khí con chút run vì sợ anh cười hì hì trên môi nhìn Ngọc Linh và còn buông vài câu bông đùa.

-Ờo...con nít thế bé con. Em gái muốn lớn phải xem đi.

Ngọc Linh không muốn mình bị xem là con nít vậy là cô cố gắng ngồi xem. Những thước phim rùng rợn cứ không ngừng xuất hiện làm tim cô thót lên, cô sợ hãi vô cùng. Trong đầu cô từng nổi sợ cô đơn, về những tháng ngày mất cha mẹ phải ở một mình xuất hiện lần lượt lướt qua. Tim cô đập nhanh, người cô bắt đầu sợ đến run rẩy, mặt mày tái mét và nước mắt rơi. Cô mong sẽ có ai ình một bàn tay để cứu ra khỏi tuyệt vọng.

Tấn Phong vô tình quay sang cô, thấy cô như thế anh rất thương xót. Anh hoàn toàn không hiểu được tại sao cô lại như vậy. Anh đặt vào tay cô. Ngọc Linh nhận thấy có bàn tay đang chạm tay mình, cô mừng lắm. Trong ảo ảnh, cô nắm bàn tay ấy.

-Hic...cha mẹ đi rồi. Sợ quá.

Tấn Phong không hiểu Ngọc Linh đang bị gì nữa, anh thật sự rất lo lắng.

-Bóng tối, tại sao trời tối cơ chứ ! Tại sao mình chỉ có một mình.

Đôi mắt cô vô hồn tuôn lệ rơi, anh đau xót khôn nguôi. Tấn Phong liền lấy tay đỡ đầu cô dựa vào vai mình, dùng tay che mắt cô lại.

-Bé con, buồn ngủ rồi hả ? Ngủ đi.

Anh vờ đánh lảng chuyện khác, cố ý nói thế để muốn che dấu thái độ lo lắng. Ngọc Linh dần dần trở lại bình thường, cô tựa đầu vào vai Tấn Phong. Trong lòng cảm giác thấy rất bình yên và an toàn. Cô không còn nghe thấy tiếng hét ghê sợ của người phụ nữ trong phim hay là tiếng ma gào thét đòi trả nợ nữa mà thay vào đó cô đang nghe thật rõ tiếng tim đập nhanh trong lồng ngực mình. Đây hoàn toàn không phải là tiếng tim đập nhanh do hoảng sợ mà nó có gì đó khác lắm. Nhưng đối với cô cái khác này lại rất tốt.

Ngọc Linh không ngờ rằng Tấn Phong lại có thể tốt với mình đến thế. Cô đã không còn thấy hình ảnh 1 bạo chúa ác độc nữa rồi. Ban này cô hãy còn nghĩ anh ta đang chơi với kẻ thù bằng cách là cho cô xem thể loại phim mà cô ghét nhất để rồi bây giờ anh lại dịu dàng và ầm áp cho cô mượn bờ vai vững chắc để nương tựa. Cô khẽ cười hạnh phúc.

Tấn Phong thoáng thấy nụ cười của cô, tim anh đã đập bất thường nay lại bất thường hơn nữa. Anh trước giờ chưa biết dịu dàng với một cô gái là gì cả, cũng chưa bao giờ biết quan tâm đến người con gái khác nhưng giờ đây anh đã học được những điều đó. Trái tim anh cũng đang thổn thức vì cô mất rồi. Anh cố bảo với trái tim của mình hay thôi đập mạnh nhưng nó không nghe lời khiến anh có đôi phần lo sợ rằng bé con của anh nghe thấy rồi lại biết anh nghĩ gì.

Bộ phim cuối cùng cũng hạ màn kết thúc. Ngọc Linh này giờ hạnh phúc quá ngủ thiếp đi luôn, bây giờ anh đành phải đánh thức cô dậy. Ngọc Linh dụi mắt, vươn vai trông đáng yêu vô cùng, cô vẫn còn chút chưa tỉnh nên chẳng biết gì. Chỉ biết là hình như cô đang được Tấn Phong kéo tay đi mà thôi.

Ra ngoài cô cùng Tấn Phong đến một quán nước, cùng nhau uống nước và trò chuyện. Anh lân la hỏi cô về việc trong rạp.

-Này, sao ban này cô lại khóc. Cô thấy gì thế ?

Ngọc Linh lúng túng không biết trả lời thế nào nữa, cô thật sự không muốn ai biết về việc này nhưng khi thấy ánh mắt Tấn Phong nhìn cô chăm chăm có chút quan tâm, lo lắng. Cô an tâm kể bí mật của mình cho anh nghe.

-Thật ra từ lúc nhỏ, chính xác là từ lúc cha mẹ tôi mất, tôi sợ tối.

Giọng Ngọc Linh có vẻ hơi run run khi kể cho Tấn Phong nghe, anh lắng nghe và cảm thấy đồng cảm với cô.

-Tôi ghét bóng tối, ghét nhất là lúc nằm ngủ bởi tôi hay mơ thấy ác mộng. Tôi cứ tưởng sẽ có mẹ và ba bên cạnh tôi khi tôi giật mình vì cơn ác mộng của mình nhưng mở mắt ra xung quanh chỉ toàn là bóng đêm. Bóng đêm bao bọc tôi và cả sự cô đơn nữa. Trong phòng cũng chỉ có duy nhất tôi và tôi mà thôi. Tôi...hic...tôi sợ.

Giọt nước mắt của Ngọc Linh khẽ lăn dài, Tấn Phong vội chuyển từ chỗ ngồi đối diện cô sang ngồi cạnh. Anh nhẹ nhàng an ủi, vỗ về cô, thì thầm những lời động viên cô.

-Này, tôi là anh trai cô nhá. Sau này cô gọi tôi là anh xưng em hay thích thì gọi tên cũng được nữa. chỉ cần cô gọi điện, dù là nửa đêm tôi cũng sang nhà và bên cạnh cô, thế có được không.

Trước giờ Ngọc Linh chỉ có 1 mình nay đã được có người bên cạnh quan tâm, trong lòng cô bỗng trào dâng 1 niềm ầm áp bao bọc hết con tim. Cô nhẹ nhàng ôm anh khóc nức nở, khóc vì hạnh phúc và vì những điều đau khổ mình trải qua.

Tấn Phong chỉ im lặng, anh nhìn qua cửa kiếng xuyên suốt lên bầu trời. Trong lòng anh có muôn vàn suy nghĩ và âu lo không thể nào hiểu hết.

Bỗng nhiên, cửa quán lại mở. Một cô gái với mái tóc xoăn nhẹ, gương mặt đẹp sắc sảo, nước da trắng mịn màng, đôi chân mày thanh tú và đôi mắt long lanh nhưng lại có những tia nhìn sắc lạnh bước vào. Không

ai là không nhìn cô bởi thân hình cô chuẩn như người mẫu và đôi chân dài thon đẹp đang bước vào. Cô ngó nghiêng xung quanh và tiến đến bàn của Tấn Phong. Ai nấy lặng im quan sát.

-Anh Phong

Tấn Phong nghe tiếng gọi anh vội nhìn sang. Ngọc Linh đang khóc cũng nín hắt và ngẩng đầu lên nhìn. Anh không hề biết cô gái này là ai nhưng chỉ có cảm giác hơi thân quen 1 chút thôi.

-Anh không nhớ em sao ?

-Cô là ai mà tôi phải nhớ cơ chứ !

Mọi người nín thở nhìn cử chỉ lạnh lùng và giọng nói đầy hàn băng của Tấn Phong dành cho cô gái kia. Tất cả đều đang thầm thấy đáng thương cho cô gái xinh đẹp đó.

Cô gái này này bực dọc khi thấy Ngọc Linh ôm người con trai mà cô yêu thương vội đẩy cô ra, kéo anh đứng dậy, nhìn sâu vào đôi mắt Tấn Phong mà trả lời rành rọt.

-Em là Nhi, Trịnh Tuyết Nhi, là người con gái đã chơi lúc bé với anh. Chẳng phải năm xưa anh đã hứa là khi em về sẽ kết hôn với em sao ?

Cả quán sững sờ chẳng hiểu chuyện gì cả, mọi người vẫn chăm chú xem tiếp cứ như là đang xem 1 bộ phim.

Tấn Phong sững người, anh không hề nhớ được chuyện gì cả. Chuyện lúc bé làm sau mà anh nhớ được, đã nhiều năm trôi qua lắm còn gì. Tấn Phong quay lại thấy bé con ngơ ngác, cô đang nhìn anh và Tuyết Nhi, anh sợ cô hiểu lắm.

-Có lẽ cô nhận nhầm rồi, tôi thực là không nhớ ra cô.

Tuyết Nhi gian xảo, bất ngờ ôm anh trong quán và khóc nức nở khiến người khác nhìn vào thầm chê trách Tấn Phong thật tệ bạc.

-Anh...hic...anh quên em rồi ư ? Vậy mà...vậy mà em cất công về đây thăm anh. Anh có biết...em nhớ anh và yêu anh...yêu anh đến dường nào không.

Tuyết Nhi hiểm ác cười nhẹ trên môi với màn kịch hết sức thành công của mình trong khi đó Tấn Phong không biết ứng xử sao cho phải còn Ngọc Linh thì cảm giác được buồn nhuốm đầy trái tim và tâm trí cô.

9. Chương 9: Những Toan Tính

“Tấn Phong, có phải là giờ này, anh đang bên đây không ? Bên Tuyết Nhi ấy. Có phải là anh bỏ em rồi, anh ghét em rồi đúng không ? Em...em chỉ còn 1 mình trong bóng tối thôi, em ...sợ lắm ! Anh không như lời anh hứa với em rồi, anh không bên em. Tuyết Nhi ấy, thật sự...thật sự rất đáng sợ”

Sau bữa đi chơi với Tấn Phong gặp Tuyết Nhi, Ngọc Linh cảm thấy lòng bất an kì lạ lắm ! Cô có cảm giác rất lạ...cảm giác này cô thật sự không thích chút nào cả. Tấn Phong sau bữa hôm ấy cũng lạ nốt.

Tấn Phong ngay khi được Tuyết Nhi ôm, nghe những lời cô nói, anh thấy rất lạ. Sau đó, anh cũng trấn tĩnh mình có lẽ đây là fan cuồng thích anh mà thôi. Tấn Phong ngay lập tức đẩy cô gái đó khiến cô loạng choạng suýt ngã. Anh vội vàng vàng vàng kéo bé con của anh ra khỏi quán. Vừa ra khỏi quán, lập tức 2 vệ sĩ của gia đình anh chặn ngay trước cửa. Anh bực dọc quát tháo.

-Tránh ra

Hai vệ sĩ vẫn không hề nhúc nhích mà đứng sững đó như bức tượng nặng ngàn cân không gì lay chuyển được.

-Thưa ông chủ mời cậu chủ về. Tiểu thư nhà họ Trịnh đã về rồi.

Tấn Phong nghe tiểu thư nhà họ Trịnh anh chợt nghĩ ngay đến Tuyết Nhi bởi cô giới thiệu mình tên là Trịnh Tuyết Nhi. Anh nhận ra hình như là cô ấy nói quen anh là thật.

-Cậu chủ, phiền cậu đi về.

Thấy tình hình không ổn, anh định kéo Ngọc Linh chạy đi nhưng lại không được. Anh sợ ba anh lại sẽ tìm đến cô làm hại cô mất, thôi thì anh đành đi về vậy nhưng anh sẽ nhờ vệ sĩ đem thêm 1 chiếc xe đến đưa bé con của anh về.

-Thôi được, ta về vậy. Đem đến 1 chiếc xe đưa cô gái này về. Mai mà ta không thấy cô ấy đi học lành lặn thì hãy chờ nhận hậu quả.

Giọng Tấn Phong đầy uy lực, sắc lạnh khiến cho bọn vệ sĩ cũng không khỏi run rẩy. Họ không ngờ vì cô gái này cậu lại có thể trở nên đáng sợ như vậy. Hai người đành bấm bụng bảo nhau phải đưa cô gái này về nhà an toàn.

Tấn Phong đành ngồi lên xe. Anh vừa ngồi lên xe thì Tuyết Nhi đã nhanh chân chạy đến ngồi cạnh anh. Cô nũng nịu tựa đầu vào vai anh và còn lấy tay mình quàng tay anh nữa. Cô cố tình làm ỉnh và Tấn Phong trông sao cho thật giống tình nhân nhất khiến cho anh có cảm giác bực mình. Tài xế lái xe cũng lên nhìn họ qua kiếng chiếu hậu. Nói thế nào đi nữa thì Tuyết Nhi trông đẹp đôi với Tấn Phong hơn là Ngọc Linh. Tuyết Nhi rõ ràng là có chiều cao cân đối và khi đứng với Tấn Phong trông hai người rất đẹp đôi. Mặt khác gia thế nhà Tuyết Nhi cũng có chút xứng tầm với Tấn Phong hơn. Rõ ràng là Tuyết Nhi hơn hẳn Ngọc Linh về mọi mặt.

Tấn Phong nãy giờ bực mình vì thái độ của Tuyết Nhi, anh không còn chịu nổi người con gái ngồi cạnh mình nữa. Anh bực bội đẩy cô ra, cố tình gạt tay cô thật mạnh.

-Tôi không có quen cô. Cô là loại con gái nào mà vừa gặp con trai đã ôm rồi còn tựa đầu nắm tay ông ọo thế này. Thật bực mình.

Tuyết Nhi vẫn không chịu buông tha Tấn Phong, cô nhanh chóng trở lại tư thế ban nãy tựa đầu vào vai Tấn Phong, nắm tay anh mà nói chuyện.

-Anh...anh thật sự là không nhớ em ư ? Năm xưa trước khi em đi anh đã hứa là khi em về anh sẽ kết hôn cơ mà.

-Tôi đã nói là không quen cô rồi, đi ra đi. Khi nào về tới nhà tôi rồi tôi sẽ làm rõ việc này.

Tấn Phong dứt khoát đẩy Tuyết Nhi ra, anh không thể nào chịu nổi nếu có người con gái không phải là Ngọc Linh ngồi cạnh, đặc biệt là ôm anh thế này.

Tuyết Nhi ngồi im không gần Tấn Phong nữa nhưng mắt cô đã bắt đầu đỏ hoe và long lanh những giọt nước trong suốt. Cuối cùng, cô không kìm được nữa và khóc thút thít khiến cho Tấn Phong có chút bực mình.

-Sao phiền phức thế này. Cô im ngay, không được khóc nữa.

Tuyết Nhi giờ đây bắt đầu không im lặng được nữa, cô cãi lại Tấn Phong.

-Tại sao khi con bé kia khóc anh lại ôm nó, còn em khóc anh lại mắng và còn bực bội là thế nào ?

Tấn Phong ghét nhất là ai dám đụng chạm đến bé con của anh, anh bực bội quát thẳng vào mặt Tuyết Nhi không thương tiếc.

-Cô im đi, ai cho phép gọi Ngọc Linh của tôi là con bé này, con bé nọ. Cô ấy là bé con của tôi, cấm cô có lời lẽ không tốt với cô ấy. Tôi chẳng quen biết cô mà sao từ lúc này đến giờ cứ bám dính tôi không buông ?

-Anh...anh vẫn không nhớ ra là quen biết em sao ? Em...em...

Tuyết Nhi vỡ òa, Tấn Phong bực bội quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Người tài xế và vệ sĩ thấy tính tình cậu chủ đang bực dọc cũng không dám hó hé mà chỉ cố chạy xe nhanh thật nhanh mong trốn thoát được bầu không khí khó xử thế này.

Tuyết Nhi hậm hực trong lòng, cô không ngờ anh lại quên cô, cô nhớ rõ là năm xưa anh nói thế kia mà, cô không nhầm được, nhất định là không nhầm. Cô quyết định khóc tiếp xem Tấn Phong làm gì.

Tấn Phong cứ nghe tiếng khóc chói tai kia mãi anh không chịu được nên đành mềm mỏng một chút lấy khăn giấy trên xe đưa cho cô.

-Này, im dùm đi, tôi mệt lắm rồi đây.

Tuyết Nhi đang khóc rất to nhưng im bật ngay và cười tươi, cô nhận khăn giấy từ tay Tấn Phong và lau nước mắt. Sau đó cô còn cười thật tươi nữa.

Cũng may là tài xế chạy xe thật nhanh nên tới nhà sớm, Tấn Phong mừng thầm vội mở cửa ngay mà không cần vệ sĩ, anh đi thật nhanh vào nhà. Vừa vào nhà, anh đã thấy người mà anh căm ghét đang ngồi chễm chệ trên bộ ghế salon xem báo. Anh định lên lầu thì bị người đàn ông lớn tuổi gọi lại.

-Con ngồi xuống đây ta có chuyện muốn nói.

Tấn Phong thừa biết là người đàn ông này muốn nói về Tuyết Nhi nên anh đành ngồi xuống bởi anh muốn biết cô ấy là thế nào.

Ngay khi Tấn Phong vừa ngồi xuống, Tuyết Nhi đã chạy vào ngồi cạnh Tấn Phong.

-Cháu chào bác ạ.

Người đàn ông vui vẻ cười, khoe đuôi mắt của ông hẳn rõ những nếp nhăn do tuổi tác.

-Ngoan lắm Tuyết Nhi. Lâu lắm rồi mới gặp cháu, không ngờ cháu đã xinh đẹp thế này, ba mẹ cháu đâu rồi ?

-Dạ, ba mẹ cháu còn bên Mỹ ạ, chỉ có mình cháu về thôi.

-Nếu ở có một mình vậy cháu sang nhà bác cho vui, thằng Phong hay đi chơi lắm, bác chỉ ăn có một mình thôi.

-Thôi ạ, cháu sợ phiền cho bác.

-Không phiền chút nào, cháu cứ ở lại

-Nếu bác đã mời thế này, cháu sẽ ở lại.

Tấn Phong ngồi đó nghe cuộc đối thoại giữa người anh ghét và Tuyết Nhi, anh cảm thấy không vui. Ngay khi nghe Tuyết Nhi ở lại anh càng bực hơn nhiều.

-Tôi không cho phép Tuyết Nhi ở lại.

-Nhà của ta, ta muốn cho ai ở là quyền của ta, con được phép cho hay không sao ?

-Nhưng...tôi là con ông, tôi cũng là thành viên trong nhà, ông cũng nên để ý đến lời nói của tôi chứ.

-Bộ mày quan tâm tao à ? Đến 1 chút tôn trọng ba mình còn không có.

Tấn Phong bực mình đứng dậy, đi thẳng lên phòng. Trước khi đi anh còn ném tia nhìn sắc lạnh cho Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi khóc lóc trước mặt ba Tấn Phong khiến ông có phần áy náy về hành động con trai mình.

-Thôi con đừng khóc, lên phòng ngủ đi. À mà con về đây định học trường nào vậy ?

-Con chưa biết nữa.

-Hay là con học cùng Tấn Phong đi, sẵn trông hộ nó luôn.

-Dạ vâng ạ.

-Vậy thì con ngủ sớm, mai đi học luôn nhé !

-Dạ vâng ạ.

Tuyết Nhi kính cẩn chào ba Tấn Phong và lên phòng ngủ. Trong phòng, Tấn Phong bực mình, anh tức đến nỗi đập rất nhiều đồ đạc trong phòng cho thỏa cơn giận. Chỉ tại Tuyết Nhi mà hôm nay anh không bên bé con của anh được nhiều, chẳng chỗ bé con về được.

Lúc đó, ngoài cửa phòng có người gõ cửa, Tấn Phong không muốn tiếp ai nên đuổi đi.

-Ta không muốn gặp ai hết.

-Nhưng thiếu gia à...

Nhận ra tiếng quản gia, anh cho phép vào bởi quản gia là người mà trong cái nhà này anh tôn trọng nhất.

Bà giã gia vào phòng và cầm theo cuốn album hình khiến cho anh ngạc nhiên. Quản gia ngồi cạnh Tấn Phong, mở những hình thuở bé cho anh xem. Anh nhận ra thuở bé anh hay chụp hình cùng một đứa con gái, cô ấy rất quen. Anh giật mình hỏi quản gia.

-Đây...đây chẳng phải là con bé đó sao ?

-Đúng...đây là Tuyết Nhi.

-Sao con chụp cùng con bé ấy ?

-Con bé ấy là tiểu thư nhà họ Trịnh, lúc nhỏ nhà tiểu thư bên cạnh nhà con, hai đứa hay chơi với nhau lắm ! Tiểu thư rất thích con và vậy là người lớn 2 bên quyết định là sẽ cho 2 con kết hôn khi lớn. Ông bà Trịnh mở thêm chi nhánh công ty bên Mỹ nên dời nhà sang đó và cho tiểu thư sang đó học vì bên đó điều kiện tốt hơn.

-Ra là thế, hèn chi con không nhớ.

Tấn Phong tiếp tục nhìn chăm chăm vào những bức hình, anh phát hiện ra hồi bé anh chụp hình có vẻ không vui, và con không thích Tuyết Nhi, anh nhận ra cô bé bên cạnh cười tươi hơn.

-Con không thích Tuyết Nhi đúng không ạ ?

-Đúng rồi, từ bé con đã ghét tiểu thư. Có mình tiểu thư là hay theo sau con thôi.

Tấn Phong cứ ngồi xem chăm chú và những kí ức tuổi thơ trở về. Anh dần dần nhớ ra nhiều chuyện. Anh bỗng nhớ đến lời của Tuyết Nhi nói là anh đã đồng ý kết hôn với cô ấy. Anh cố gắng nghĩ lại xem mình có hứa không. Và...anh đã nhớ ra

-Hic...em phải đi theo ba mẹ sang Mỹ.

-Kệ cô

-Nhưng em chỉ muốn ở bên anh thôi

-Tôi ghét cô. Cô đi tôi mừng lắm

Đứa bé gái xinh đẹp òa khóc khiến cho những người lớn xung quanh, đặc biệt là ba mẹ đứa bé gái thấy tội nghiệp cho con mình. Mẹ cô liền kêu cô lại thì thầm vào tai cô điều gì đó. Cô hờn hờ đứng trước mặt cậu bé hỏi.

-Anh nè, sau này lớn lên khi em về anh sẽ kết hôn với em nhé !

-Không, tôi không thích.

Cô bé bắt đầu thút thít. Mẹ cậu bé nhìn cậu bé thầm bảo cậu rằng nói đồng ý. Cậu không chịu nhưng vì thấy mẹ tha thiết muốn mình như thế nên cậu đồng ý.

-Ừ, được rồi. Cô về đi rồi thích thì kết hôn

Con bé nín khóc ngay và mỉm cười

Tấn Phong nhớ ra, anh thật sự thấy lời nói năm xưa của bản thân quá tai hại. Nhưng đó cũng vì mẹ, bởi anh rất yêu thương mẹ nên mẹ bảo gì anh đều làm nấy.

Nhắc đến mẹ anh lại càng ghét ba mình. Tại ba lo công ty không về thăm mẹ nên mẹ đã buồn bã và lâm bệnh nặng. Ngay giây phút bà gần chết, bà mong gặp chồng mình vậy mà người chồng lại vì kí hợp đồng công ty không về để bà ra đi trong đau khổ. Anh hận ba, anh rất hận ba mình vậy nên chẳng khi nào anh gọi ông một tiếng ba kể từ khi ấy nữa. Giờ nghĩ lại anh càng thấy thương mẹ hơn và rất nhớ mẹ.

Ngọc Linh thấy Tấn Phong mới vào trường mà đã không vui, ngồi một chỗ, gương mặt còn đăm chiêu, cô hỏi anh.

-Này, Phong, cậu sao thế ?

Tấn Phong nghe Ngọc Linh gọi mình một tiếng Phong rất ngọt ngào, anh vui vẻ quay sang cô.

-Không có gì đâu, Ngọc Linh.

Ngọc Linh cũng cười khi nghe Tấn Phong gọi mình bằng Ngọc Linh thay cho cô khiến cô vui mừng. Cô cười hạnh phúc. Và lúc đó ...ngoài cổng, Tuyết Nhi xuất hiện náo động cả trường, ai nấy đều bu lấy cổng trường xem mặt người đẹp.

Tuyết Nhi xuống xe dưới ánh nắng nhẹ nhàng lúc sớm càng làm cô nổi bật. Cô đứng im nhìn xung quanh. Cuối cùng cô tìm được Tấn Phong, cô vui mừng cất tiếng gọi anh.

-Tấn Phong, em đây nè.

Ai nấy tản ra hai bên cho Tuyết Nhi gọi Tấn Phong. Lúc ấy Tấn Phong ngạc nhiên trở mắt nhìn Tuyết Nhi. Ngọc Linh nhìn Tuyết Nhi và nhớ đến chuyện hôm qua.

Trong sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, Tuyết Nhi đeo cặp, không ngần ngại chạy đến chen vào giữa chỗ ngồi của Ngọc Linh và Tấn Phong ôm anh và còn hôn chụt lên má anh khiến cho Tấn Phong từ ngạc nhiên chuyển sang tức giận. Gương mặt dần dần chuyển sang đỏ lừ. Mọi người có thể thấy được xung quanh Tấn Phong đang có hỏa khí và hỏa khí này đang dâng ngùn ngụt có thể nướng chín, thiêu sống bất cứ ai và thứ gì xung quanh.

Ngọc Linh ngỡ ngàng không hiểu chuyện nhưng khi thấy người con gái kia đang hôn Tấn Phong cô hơi có chút hoài nghi về thân phận 2 người. Ngọc Linh chợt nhớ đến chuyện hôm qua. Cô dần dần nhận ra đây là cô gái hôm qua, cô nhớ đến lời nói của Tuyết Nhi, cô thầm nghĩ Tuyết Nhi có lẽ là người yêu Tấn Phong. Ngọc Linh bỗng nhiên thấy lòng rất buồn, không chỉ thế, con tim cô cũng có cảm giác nhói nhói rất khó chịu. Nhìn sang 2 người lần nữa, cô có cảm giác mình giống như đang phá vỡ không gian cả 2 nên liền đứng lên và đi vào lớp. Bóng dáng nhỏ bé dần khuất sau cánh cửa lớp, trông rất đáng thương.

Tuyết Nhi quan sát Ngọc Linh này giờ nên cô cũng nhận ra được phần nào tâm trạng của Ngọc Linh, cô rất vui sướng khi đã đuổi được con bé bám lấy Tấn Phong đi. Cô quay sang Tấn Phong cười vui vẻ.

Tấn Phong thấy Ngọc Linh buồn bã đi vào anh liền trừng mắt nhìn Tuyết Nhi, anh hậm hực lấy tay lau đi nụ hôn của Tuyết Nhi, ngữ khí rất đáng sợ nói thẳng vào cô.

-Ghe tởm, cô là loại con gái gì chứ ? Chẳng bằng bé con của tôi. Tại cô mà bé con của tôi đi mất, tôi đi đây.

Sau câu nói đầy lửa giận, Tấn Phong đi vội vã vào lớp chỉ để gặp Ngọc Linh xem cô thế nào. Anh đi chưa được 1 bước đã bị Tuyết Nhi kéo lại. Cô không muốn Tấn Phong phải chạy theo con bé kia, con bé ấy nào có bằng cô, nó không đẹp bằng cô một tí nào cả, lại cũng chẳng xứng tầm với Tấn Phong. Mặt khác, Tấn Phong cứ gọi Ngọc Linh là bé con của tôi, làm cho Tuyết Nhi rất tức giận. Cô càng lúc càng cố nung nấu hơn.

-Anh...em chỉ thương anh thôi mà. Ba anh đã cho phép em vào trường, học chung với anh chỉ để gần anh thôi đấy !

Học chung trường đã là quá đáng nay là con học chung lớp. Nghe câu ấy thôi Tấn Phong đã bực náy càng bực hơn. Anh giờ đây không chỉ căm ghét Tuyết Nhi mà còn cả người đã sinh thành ra nữa. Bàn tay xinh đẹp của Tuyết Nhi cứ níu tay Tấn Phong lại làm anh bực bội. Anh đưa mắt buồn bã nhìn vào lớp rồi lại nhìn sang Tuyết Nhi. Anh thật không chịu nổi cô nữa nên gạt thẳng tay cô. Vì sức anh là con trai, anh đã gạt mạnh đến mức khiến cho Tuyết Nhi té xuống nền đất, người dính đầy bụi bẩn, đôi tay xinh đẹp chống xuống cũng bị bẩn sứt.

Tấn Phong nhìn Tuyết Nhi một chút rồi đi vào lớp. Những người khác này giờ không dám bênh vực nay đã tiến đến vây quanh Tuyết Nhi. Đặc biệt là các nam sinh. Họ đã thích vẻ đẹp của Tuyết Nhi ngay từ khi cô bước xuống xe rồi vậy nên ngay khi có cơ hội lấy lòng người đẹp, họ liền tiến đến dìu Tuyết Nhi đứng lên. Trong lòng bọn họ bắt đầu có hận thù với Tấn Phong vì anh dám làm cho Tuyết Nhi ngã.

Tuyết Nhi thấy tình hình bên mình đang có lợi nên cô càng lúc càng tiến tới. Cô giả vờ khóc trông như tội nghiệp lắm khiến ai nấy cũng mềm lòng. Dù các bạn nữ có chút căm ghét Tuyết Nhi vì cô dám hôn hoàng tử của trường và vì cô đẹp nhưng vẫn có chút thấy xót cho cô. Bọn họ cũng giúp đỡ Tuyết Nhi đưa cô vào phòng y tế và sát trùng vết thương.

Giờ học bắt đầu, mọi người đều có mặt đông đủ sau khi giúp Tuyết Nhi xong, cô cũng về lớp và làm quen mọi người. Tuyết Nhi bỗng nhiên trở thành thiên thần trong lớp bởi cô vừa đẹp lại ăn nói rất dễ thương với mọi người. Tấn Phong thì lo sợ không biết cô gái này định giữ trò gì ra nữa.

Ngay khi được giáo viên cho cô chọn chỗ ngồi, cô vui vẻ đi xuống ngồi cạnh Tấn Phong. Giờ dân Tấn Phong ngồi giữa 2 người con gái. Một là người anh rất mực yêu thương và người con gái còn lại chính là người anh ghét cay ghét đắng.

Tuyết Nhi thấy bước đầu tiếp cận anh thành công, cô rất vui và nở một nụ cười ma mãnh. Và nụ cười ấy vô tình lại lọt vào mắt của Tấn Phong khiến anh không khỏi có chút lo lắng. Tuyết Nhi suốt giờ học cứ cố tình xích lại gần Tấn Phong khiến anh rất bức bối, anh đành nhích vào 1 chút về bên phía bé con của anh.

Cứ như vậy suốt giờ học, Tấn Phong chẳng học hành được. Cho đến khi anh không còn chỗ để nhích vào nữa thì cũng đã đến lúc anh không kìm chế được lửa giận. Anh đứng dậy ngay giữa giờ học và nói thẳng vào mặt Tuyết Nhi.

-Sao cô cứ thích xích vào vậy ? Tôi không còn chỗ nữa rồi. Cô thích thì nhích vào luôn đi, Tôi đi đây.

-Thôi anh à, em xin lỗi, anh ngồi xuống đi.

Tuyết Nhi cố tình làm bộ mặt tội nghiệp ọi người thấy, ngay cả Ngọc Linh cũng thấy thương cho cô. Cô thầm nghĩ nếu là cô, hẳn cô đã bỏ qua cho rồi nhưng Tấn Phong lại khác. Anh thấy gương mặt đó quá giả tạo. Anh lại lần nữa quát thẳng vào mặt Tuyết Nhi.

-Gương mặt cô giả tạo quá ! Tôi ghét loại con gái thế này nhất. Cô định đóng kịch à. Không hiểu sao thuở bé tôi có thể chơi chung với cô được, rõ là bức mình.

Tấn Phong nói với giọng điệu rất nặng nề làm Tuyết Nhi thấy ảm ức thật sự. Cô không ngờ lúc nhỏ Tấn Phong lại căm ghét mình đến thế. Từ giả thành thật cô chạy ra khỏi lớp và ảm ức khóc. Ai nấy xì xào bàn tán làm tiết học trở nên hỗn loạn.

-Các em im lặng. Tấn Phong, em quá đáng rồi. Đi ra xin lỗi bạn ấy đi. Em ấy là con gái, em không nên đối xử như vậy.

Nghe lời thầy giáo nói, cả lớp cũng hòa theo Tấn Phong.

-Đúng rồi xin lỗi cậu ấy đi.

-Tuyết Nhi thật tội nghiệp.

Tấn Phong vẫn đứng đó. Anh không hiểu tại sao mọi người lại hòa theo Tuyết Nhi như thế nữa. Rõ ràng đó là đứa con gái thật chẳng có gì là tốt lành cả. Anh toan định ngồi xuống thì Ngọc Linh lên tiếng.

-Tấn Phong, anh đi khuyên Tuyết Nhi đi. Anh quá đáng lắm.

Cả lớp ai cũng ngạc nhiên vì vốn dĩ Ngọc Linh ít nói nay cũng lên tiếng. Tấn Phong cũng nhìn Ngọc Linh với sự bất ngờ của mình. Anh thấy hình như bé con của mình cũng đang đứng bên phe Tuyết Nhi cả rồi. Anh càng thấy ghét Tuyết Nhi hơn.

-Anh đi xin lỗi ngay, không là em không nói chuyện nữa.

Cả lớp có chút bàng hoàng khi nghe giọng của Ngọc Linh nói chuyện với Tấn Phong : gọi anh xưng em vô cùng bình thường. Họ thầm nghĩ chắc có lẽ vì Ngọc Linh mà Tấn Phong đối xử với Tuyết Nhi như vậy. Họ đâm ra cũng có chút ghen ghét Ngọc Linh.

Ngọc Linh thì cũng đang ngạc nhiên vì mình bởi cô không ngờ mình dọa Tấn Phong lại lấy lý do trẻ con như thế. Cô tưởng là Tấn Phong không nghe nào ngờ anh lại...

-Thôi, anh đi ra nói chuyện với Tuyết Nhi, bé con hứa là phải trò chuyện với anh đấy !

Tấn Phong buồn bực đi ra. Dù trong lòng ai nấy ngạc nhiên nhưng họ vẫn tiếp tục học.

Ngọc Linh trong lớp vẫn vô tự không mấy may có chút suy nghĩ gì cả.

Tấn Phong bước những bước nặng nhọc ra ngoài sân trường. Anh vô tình nhìn thấy Tuyết Nhi ngồi trên băng ghế đá sau cây phượng. Anh đến bên cạnh và ngồi xuống nhưng vẫn mặc nhiên không nói gì. Tuyết Nhi biết Tấn Phong đang ngồi cạnh nên cô giả vờ khóc. Giọt nước mắt lăn dài qua đôi gò má trông đáng thương vô cùng.

Tấn Phong muốn nhanh nhanh kết thúc chuyện này nên anh quay sang ngại ngùng khều vai Tuyết Nhi. Đôi mắt long lanh đỏ hoe của Tuyết Nhi quay sang nhìn anh rất đỗi ngạc nhiên. Tấn Phong vẫn không nhìn Tuyết Nhi mà nhìn băng quơ đầu đó. Anh bực mình nhưng cũng có chút ngại ngùng nói tiếng xin lỗi Tuyết Nhi.

-Xin lỗi.

Nghe từ xin lỗi được nói ra từ miệng Tấn Phong, cô rất vui. Cho dù anh nói vô cùng cộc lốc không hề thành ý nhưng cô biết anh cũng đã cố gắng để nói lỗi rồi. Cô cười tươi vui vẻ và lau đi nước mắt.

Anh nhìn trộm sang Tuyết Nhi ngay sau khi nói từ xin lỗi, thấy cô cười coi như mọi chuyện xong, anh đứng dậy bước về lớp. Ai ngờ chưa bước đi được đã bị cô nắm tay còn hôn lên má nữa. Anh bực mình quay lại mắng cô.

-Tôi xin lỗi cô là được rồi nhưng cô có cần thiết vui đến mức hôn cô không. Thật đáng ghét.

Anh phũ phàng bỏ cô đi, Tuyết Nhi vội chạy theo sau Tấn Phong và bước về lớp.

Vừa bước về lớp thì tiếng trống ra chơi cũng đến. Lúc này Ngọc Linh bước ra khỏi lớp, vô tình cô gặp Tấn Phong ngoài cửa.

-Bé con, hihi. Anh đã xin lỗi Tuyết Nhi, vậy là em gái yêu của anh phải nói chuyện tiếp với anh đấy ! Thôi chúng ta đi ăn đi bé con.

Anh nói chuyện có phần rất vui vẻ với Ngọc Linh khiến cho Tuyết Nhi bực mình. Cô cứ giống như kẻ thừa phả đám cả hai vậy. Ngọc Linh nhìn sang thấy Tuyết Nhi buồn cô cũng mời cả Tuyết Nhi đi ăn.

-Đi ăn với bọn mình đi Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi vui vẻ hơn hờ đi ăn cùng cả 2 nhưng Tấn Phong lại nói với giọng bực bội.

-Bé con, anh không thích Tuyết Nhi, sao em lại mời đứa con gái này chứ ! – Tấn Phong quay sang Tuyết Nhi nói giọng hăm dọa.- Không cho cô đi cùng, tôi sẽ chỉ ăn cùng bé con.

Ngọc Linh bực mình với tính khí của Tấn Phong, cô đánh nhẹ vào tay anh và nói giọng có chút hung dữ với Tấn Phong.

-Anh phải cho Tuyết Nhi ăn cùng, không thì em nhịn đói.

Tấn Phong hậm hực, anh quay sang lườm Tuyết Nhi như trẻ con rồi nói

-May cho cô đấy ! Thôi đi ăn đi.

Vậy là cả 3 cùng đến canteen ăn. Không biết cố tình hay vô ý mà cả 3 ngồi đúng ngay cái bàn trung tâm của canteen, nơi mà ai quan sát cũng được. Tuyết Nhi và Ngọc Linh nhanh chân chen vào, mua ôi người một tô nuôi. Sau đó cả hai cùng tiến đến bàn mình.

Ngọc Linh thì ngồi đối diện với Tấn Phong, duy chỉ có Tuyết Nhi là ngồi cạnh anh chen giữa.

Tấn Phong nhìn qua Ngọc Linh tươi cười.

-Em không mua món nào cho anh trai mình ư ?

-Không, em quên rồi hay em vào đó mua.

-Thôi, phiền em lắm ! Em đút anh ăn nhé , có được không ?

Trước mặt Tuyết Nhi, Tấn Phong vô tư thể hiện nét trẻ con và cả những cảm xúc ít khi nào thể hiện bên ngoài khiến cô ngỡ sỡ không tin được.

-Ừ, thì dứt anh ăn.

Ngọc Linh xúc được 1 muỗng định thổi au nguội rồi dứt Tấn Phong thì Tuyết Nhi đã lên tiếng.

-Để tớ dứt cho.

Ngọc Linh liền nhớ đến cảnh ban sáng, cô thấy mình thật vô duyên khi mình lại có ý định dứt cho người yêu của Tuyết Nhi ăn. Cô liền đồng ý.

-Ừ.

Ngọc Linh lộ rõ nỗi buồn, cô cúi mặt xuống, ăn tô nuôi của mình. Tuyết Nhi khi đó thì hớn hử xúc 1 muỗng nuôi và thổi rồi đưa đến trước miệng Tấn Phong, anh nhất quyết không ăn và nhìn sang Ngọc Linh. Anh muốn Ngọc Linh dứt ỉnh ăn hơn. Nhìn gương mặt bé con của mình đang buồn tâm trạng anh cũng bị ảnh hưởng không ít.

-Tôi muốn Ngọc Linh dứt ăn hơn.

Ngọc Linh nghe thế liền ngẩng mặt lên nhìn Tấn Phong, cô bỗng cảm thấy lòng mình có gì đó vui vui.

Tuyết Nhi nghe thấy thế liền một mực nhất quyết đòi dứt Tấn Phong ăn cho bằng được, Tấn Phong bực mình khi thấy Tuyết Nhi cứ đưa muỗng nuôi lên trước mặt anh, anh tức giận lấy tay hất đi. Vô tình muỗng nuôi đổ lên quần áo của Ngọc Linh, anh sợ Ngọc Linh bị bỏng liền ẵm cô đến chỗ vòi nước rửa sạch.

Tuyết Nhi ngồi đó, nhìn cảnh anh lo cho Ngọc Linh, trong lòng cảm thấy tức giận lắm, cảm giác ghen tức lẫn đố kị cứ dâng cao.

Tấn Phong lúc này đang làm sạch phần nuôi trên quần áo của Ngọc Linh, anh xuýt xoa hỏi cô xem có làm sao không ?

-Có làm sao không bé con. Bỏng rồi hả ? Đến bệnh viện nhé !

Ngọc Linh bật cười vì anh, cô không hiểu sao hôm nay anh lại ngốc nghếch quá đỗi. Trước khi dứt anh ăn hẳn Tuyết Nhi đã thổi cho nguội rồi bởi vậy làm sao phần nuôi đó làm cô bỏng được. Vậy mà Tấn Phong cứ lo lắng cho lắm vào.

Cô liền cốc nhẹ vào đầu Tấn Phong – hành động mà trước đây cô chưa bao giờ làm với anh.

-Làm sao em bỏng được, phần nuôi ấy Tuyết Nhi thổi nguội rồi mà. Ngốc thế.

Nhận được cái cốc yêu thương của Ngọc Linh, Tấn Phong vừa thấy lạ mà cũng thấy hạnh phúc. Anh cười hì hì nhìn Ngọc Linh.

-Tại anh lo quá thôi !

Từ xa 1 con người xa lạ đang mỉm cười thích thú.

Cuối giờ về, Tuyết Nhi liền về nhà vì ba mẹ có gửi đồ cho cô nên cô đành không đi chung với Tấn Phong và Ngọc Linh.

Mới vừa bước ra cổng trường, Tấn Phong đã nhận được tin nhắn điện thoại. Anh bực bội rút điện thoại ra xem dù trong lòng không muốn chút nào

Tấn Phong nhìn sang bé con, anh lo lắng. Anh không biết kẻ này là ai nữa? Tự nhiên lại nói đến gốc cây Kỉ niệm. Có cái cây nào tên đầy đầu mà nói chứ ! Rõ thiệt là lạ. Còn bé con nữa, chắc chắc là tối nay anh khó lên ra ngoài nhà được bởi người anh gọi là ba đã cho bao vây hết căn nhà làm sao mà thoát ra bảo vệ cho được. Thiệt tình. Tấn Phong thầm nghĩ kẻ nào dám phá anh cũng chán sống đến nơi rồi đây.

Anh cất điện thoại vào túi, trong lòng có cảm giác rất bực bội, trán nhăn lại.

Anh chợt thiết nghĩ, tên ấy chắc có lẽ nhầm nhầm máy, chỉ vô tình có tên “bé con” là trùng hợp thôi. Chắc không sao. Với sự tự biện hộ của mình, anh thăm thấy chẳng có gì là to tát nên tiếp tục nắm tay Ngọc Linh dẫn về.

Dù có nói thế nào thì Tấn Phong vẫn băn khoăn thôi, anh vốn là người muốn tìm ra sự thật cho bằng được mà. Anh lại kêu Ngọc Linh dừng lại, mở tin nhắn ra đọc. Tấn Phong khẽ nhắc lại và còn lặp lại cái tên câu Kỷ niệm.

Lần này, thì anh mới nhận ra tên của cái cây này quen quen. Hình như anh có nghe hay thấy câu này rồi nhưng thật ra là nó ở đâu cơ chứ ! Anh bực bội suy nghĩ.

Ngọc Linh này giờ thấy anh rất lạ, cô cứ đưa đôi mắt khó hiểu nhìn anh rồi lại thu về và nhìn xuống đất, đôi chân cô cứ không ngừng nguệch ngoạc trên nền đất những hình vẽ chẳng ra hình thù gì.

Tấn Phong đứng đó bỏ mặc Ngọc Linh đứng bên cạnh buồn buồn. Anh suy nghĩ mãi chẳng ra nên nhìn những cây xung quanh đường xem có thể nhớ gì không. May thay anh nhớ ra. Anh liền hớn hở vui mừng quay sang Ngọc Linh.

-Em về đi. Anh có việc.

Tấn Phong vội chạy đi thật nhanh bỏ mặc cô ngơ ngác đứng đó. Lát sau cô lủi thủi đi về 1 mình.

Tấn Phong thì chạy rất nhanh, vừa chạy anh vừa nhìn đồng hồ. Chỉ còn có vòn vẹn 3'. Anh cố gắng dùng hết sức chạy mà không cần quan tâm gì cả. Cuối cùng bước chân anh dừng lại ở 1 vườn hoa. Vườn hoa này ngay cạnh trường mẫu giáo của anh. Anh đi từng bước 1 tiến sâu vào và dừng lại ở 1 gốc cây cổ thụ khá to. Anh đưa tay sờ lên thân cây. Anh nhắm mắt lại dần dần cảm nhận những mảnh kí ức bỏ sót. Những hình ảnh xưa lại hiện về. Trước mặt anh xuất hiện những đứa trẻ rất đáng yêu đang ở trong vườn. Có 1 cô giáo đang quản lí học sinh và rồi xuất hiện 1 cậu bé đang ngồi 1 mình. Anh quan sát rất kĩ cậu bé. Anh dám khẳng định người đó chính là anh. Bỗng có 1 cậu bé khác đến bên ngồi cạnh. Anh định quan sát gương mặt cậu bé thì ở thực tại có 1 bàn tay đang nắm chặt vai anh.

Tấn Phong liền thoát ra khỏi thế giới trẻ thơ, anh nhanh chân, nhanh tay xoay người né tránh. Anh lùi lại 1 bước ngấm gương mặt người đó.

-Phong, cậu giỏi đấy, vẫn còn nhớ cái cây này.

Tấn Phong đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn người con trai đang đứng xuất hiện, anh cảm giác người này có phần gì đó thân quen.

-Tấn Phong, bạn thân của cậu mà cậu không hề nhận ra ư ?

Tấn Phong nghe nói vậy, anh cố quan sát kĩ hơn nhưng vẫn không tài nào nhận ra được.

-Cậu thật dở quá đó.

Người con trai đứng trước mặt anh thất vọng, anh ấy tung cú đá thẳng vào mặt Tấn Phong rồi nhẹ nhàng xoay người còn định dùng tay đánh vào mặt anh. Tấn Phong nhanh nhạy né tránh. Trong đầu anh hỗn loạn vô cùng. Anh không biết người con trai này là bạn hay thù nữa.

-Thân thủ nhanh hơn trước rồi, vậy là tránh được con bé Tuyết Nhi rồi nhé !

Người con trai đứng trước Tấn Phong cười tươi. Tấn Phong nhận ra người này có quen Tuyết Nhi. Vậy hẳn là người này anh cũng quen bởi còn biết tên anh cơ mà. Anh suy nghĩ về thuở ấu thơ. Anh dần nhớ ra có 1 cậu bé có hay nói chuyện cùng anh. Anh chợt thốt lên...

-Quốc Anh, Đặng Quốc Anh đúng không ?

-Anh em tốt giờ mới nhớ ra.

Người con trai trước mặt giờ đã rõ ràng, Tấn Phong vui vẻ đến đặt tay lên vai cười vui mừng.

-Lâu quá tưởng cậu đi luôn rồi chứ !

-Hihi. Hình như cậu có đi học võ rồi đúng không ?

-Ừ.

-Tớ phải thử cậu xem thế nào đã.

Quốc Anh liền nhanh tay nhanh chân tung vài cú đá còn dùng chiêu dương đông kích tây định đánh lạc hướng. Ai ngờ Tấn Phong lại biết khiến cậu bại trận. Cậu ỉ ôi than trách.

-Giỏi thế. Sao lại biết đòn của tớ. Hic. Tức quá. Thua rồi.

-Ai bảo cười gian khi đang đánh làm gì.

Quốc Anh tự bảo mình ngốc khi lại sơ hở như thế. Anh cười trừ.

Tấn Phong nói chuyện được một lát, anh liền hỏi han Quốc Anh.

-Sao cậu về đây ?

-Cậu nghĩ thử xem.

Sau câu nói của Quốc Anh, Tấn Phong suy nghĩ.

Một người bạn lâu năm đã không gặp bỗng nhiên lại về thì quả thật là lạ. Cứ cho rằng về gặp mình nhưng chuyện này lại là điều không thể. Tấn Phong thừa biết Quốc Anh rất ham học, chỉ cần có điều kiện là cậu ấy sẽ ở bên nước ngoài chứ chẳng chịu về đâu. Chắc chắn phải vì cái gì đó quan trọng, cậu ấy mới về mà thôi.

-Suy nghĩ ra chưa Phong, cậu vẫn còn ngốc nghếch như xưa à ?

Quốc Anh cười trêu chọc nhìn Tấn Phong. Anh bực mình, ném tia nhìn không vui cho Quốc Anh. Quốc Anh cũng đã thừa biết tính tình Tấn Phong, bao nhiêu năm vẫn không thay đổi. Mỗi lần trêu chọc cậu ấy một cái là thế nào cậu ấy cũng giận dữ nhìn sang.

Nhìn thái độ cười cười của Quốc Anh, Tấn Phong thật sự chẳng thích chút nào. Lần nào cũng vậy, mỗi lần anh suy nghĩ không ra một chút là cậu ấy bỗng đùa trêu chọc. Anh lần này nhất quyết không thua và suy nghĩ tiếp.

Anh không ngừng hỏi bản thân tại sao Quốc Anh về. Chắc chắn vì lí do quan trọng nên cậu ấy về. Vậy lí do này quan trọng đến mức nào. Tấn Phong nhớ rõ rằng hình như lúc bé trước khi đi, cậu ấy từng bảo sẽ không về nước với bất kì lí do gì hết, duy chỉ có... Đến câu duy chỉ có thì Quốc Anh im lặng. Tấn Phong tiếp tục nặn óc mà nghĩ, anh nghĩ chỉ có thể vì người mình yêu thương mới có thể thay đổi con người thôi. Chắc chắn là thế. Vậy thì Quốc Anh yêu ai ? Chẳng lẽ là Tuyết Nhi ?

Nếu là Tuyết Nhi thì cũng đúng bởi cô ấy vừa về là chưa bao lâu gặp tên này. Có khi nào là vậy.

-Cậu về vì Tuyết Nhi đúng không ?

Tấn Phong chăm chú quan sát gương mặt, cử chỉ và cả những gì đang thay đổi trên gương mặt cậu ấy.

Quốc Anh nghe câu nói của Tấn Phong xong, anh bỗng nhiên im lặng, sự im lặng này có thể nói là thay cho chữ đồng ý nhưng không hiểu sao lúc sau Quốc Anh không thừa nhận mà cười to vỗ vai Tấn Phong.

-Thôi đi Tấn Phong, cậu nghĩ Tuyết Nhi có thể làm mình về sao ? Thiệt tình. Tớ về để thăm cậu thôi. Lâu quá không gặp bạn thân mà.

Tấn Phong nhìn Quốc Anh thấy cậu không có chút gì giấu giếm hay nói sai sự thật nên trong lòng, sự tin tưởng vào lời nói Quốc Anh tăng lên đáng kể.

Cuộc nói chuyện giữa 2 người, cuộc hội ngộ của 2 bạn thân đã kéo dài quá lâu và trời cũng sắp tối. Tấn Phong và Quốc Anh ra về. Quốc Anh đến 1 chỗ giữ xe gần đó và lấy chiếc xe đạp. Anh chở Tấn Phong về, vừa về họ vừa trò chuyện.

-Này Quốc Anh, cậu không đi xe hơi à ?

-Ừ, tớ thích đi xe đạp. Hihi. Đi xe hơi quá người ta dễ ý.

-Ồ, mà cậu hình như từ Mĩ về đúng không?

-Đúng rồi.

-Bên đấy học sao rồi.

-Tớ nhảy cóc nên học đại học xong xuôi hết rồi, vừa học đại học lấy bằng xong là về. Mai mốt về đấy học cao hơn thôi.

Tấn Phong không ngờ theo thời gian, Quốc Anh lại thông minh thế, khác xưa rồi. Cậu ấy giờ học rất giỏi. Chắc về đấy cậu ấy không đi học.

-Ồ, Phong, mai tớ vô trường cậu làm học sinh 11 nha.

-Hả ?

-Ừ, thì thích thế nên về học sẵn tiện gặp bé con của cậu nha. Tớ sẽ...

Quốc Anh nói giọng chẳng mấy tốt lành làm anh sợ bé con của mình sẽ gặp nguy hiểm. Anh liền nói 1 câu đe dọa Quốc Anh.

-Cậu mà làm gì bé con của tớ là tớ giết cậu.

Quốc Anh ngạc nhiên khi nghe câu nói ấy, cậu không ngờ là giờ đây Tấn Phong thực đã phải lòng 1 người con gái. Cậu vẫn còn nhớ rõ cậu bé Tấn Phong thuở xưa chúa ghét con gái, chỉ cần 1 đứa con gái đến gần cậu đã buông lời đau lòng nói với người ta không thương tiếc.

Quốc Anh thầm thấy Tấn Phong đang rất hạnh phúc với người được gọi là bé con. Anh vẫn còn nhớ rõ chuyện anh thấy ở trường Mỹ Phương đó là cảnh Tấn Phong lo cho bé con. Cảm giác nhìn vào thấy 2 người thực sự rất dễ thương.

Hôm sau, Quốc Anh cùng Tấn Phong đến trường, hai người trò chuyện vui vẻ. Với gương mặt đẹp trai vốn có, sự hoạt bát và vui vẻ khi trò chuyện cùng Tấn Phong đã khiến mọi người chú ý. Đặc biệt là những bạn nữ.

Quốc Anh thỉnh thoảng đi ngang vài bạn gái, đưa tay chào, miệng cười rất vui nhìn họ làm cho họ thoáng phải bị đờ người trước nét đẹp chói lóa.

Tấn Phong lắc đầu nhìn Quốc Anh.

Đi được vài bước anh đã thấy bé con ngồi ở băng ghế đá. Anh liền bỏ mặc Quốc Anh ngồi cạnh Tấn Phong. Thấy cậu bạn vui vẻ, Quốc Anh cũng đi theo.

-Bé con. Anh trai đến rồi nè.

Ngọc Linh cười tươi chào Tấn Phong. Quốc Anh bên ngoài nhìn thấy họ đang rất hạnh phúc. Anh tiến đến trêu chọc.

-Bé con, chào bé.

Quốc Anh dùng từ “bé con” nói chuyện với Ngọc Linh làm cho Tấn Phong khá là giận dữ. Anh chẳng thích người nào ngoài anh gọi Ngọc Linh là bé con.

-Ai cho gọi Ngọc Linh là bé con, chỉ mình tớ được gọi. Cấm cậu gọi.

Quốc Anh thấy thái độ trẻ con của Tấn Phong, anh cười cười nhìn Tấn Phong. Tấn Phong quay sang Ngọc Linh, giới thiệu với cô người bạn của mình.

-Ngọc Linh, đây là Quốc Anh, bạn thân của anh từ nhỏ. Em làm quen nhé !

Nãy giờ Ngọc Linh đã thấy lạ khi thấy Quốc Anh, nay được Tấn Phong giới thiệu, cô hiểu ra. Cô mỉm cười chào Quốc Anh.

-Hi, chào cậu.

Quốc Anh vui vẻ nhìn Ngọc Linh, anh còn cố tình nắm tay Ngọc Linh với ý là bắt tay làm quen trước mặt Tấn Phong khiến cho Tấn Phong tức giận.

-Chào Ngọc Linh, rất vui được quen biết.

Tấn Phong mặt giận bực bội, anh vội nắm tay Ngọc Linh vào lớp bỏ mặc Quốc Anh. Quốc Anh cười nhìn theo bóng dáng họ.

Lúc này, Tuyết Nhi mới đi vào trường. Cô nhìn sang băng ghế đá nơi Tấn Phong hay ngồi nhưng không thấy anh. Cô định vào lớp thì bỗng nhiên hình ảnh quen thuộc đi ngang tầm mắt cô. Cô vội nhìn lại nơi băng ghế đá. Cô không tin điều mình đang thấy. Cô vội đi đến gần nhìn thử. Điều cô thấy là không sai.

-Quốc Anh.

Quốc Anh quay lại xem ai gọi mình, ra là Tuyết Nhi, anh cười nhìn cô.

-Sao cậu về hả ?

-Thì đi theo cậu. Bên đấy vừa xong đại học là cậu đã chạy về tìm Tấn Phong.

-Kệ tớ chứ.

-Ừ, thì kệ cậu.

Quốc Anh lẽ lười chọc Tuyết Nhi rồi chạy vào lớp học, Tuyết Nhi cũng nể đuôi chạy theo sau mong đuổi kịp Quốc Anh để đánh cho 1 trận vì tội dám lẽ lười chọc mình.

Mừng vì Quốc Anh trở về nên cả nhóm quyết định sẽ tổ chức cho 4 người đi cắm trại trên 1 bãi cỏ. Từ sớm, Ngọc Linh và Tuyết Nhi đã dậy để chuẩn bị thức ăn và nước uống, còn 2 người con trai còn lại thì lo đem theo những thứ cần thiết còn lại cho buổi cắm trại. Cả 4 cùng nhau lên chiếc xe hơi của Tấn Phong và khởi hành.

Vừa đến nơi, Tuyết Nhi và Ngọc Linh đã mở cửa xe chạy xuống, vui vẻ nhảy nhót và còn nắm tay nhau vui mừng. Cả hai không quên quay đầu lại tươi cười rủ Tấn Phong và Quốc Anh cùng đi.

Hai người chỉ biết lắc đầu vì tính cách ham vui của 2 đứa con gái. Bọn họ đành phải mang giỏ đựng thức ăn và nước uống ra. Hai đứa con gái thì mãi lo cười đùa nằm trên cỏ thích thú mặc cho Tấn Phong và Gia Huy phải vất vả lấy tấm bạt trải xuống làm chỗ ngồi và bày thức ăn. Xong xuôi đâu đó Tấn Phong cất tiếng gọi..

-Bé con đừng ham chơi nữa, đến đây ăn nè.

Ngọc Linh nghe tiếng Tấn Phong gọi, cô liền chạy như 1 đứa trẻ ngồi cạnh anh. Tuyết Nhi đáng thương buồn rầu, vẫn nằm đấy vì chẳng có ai gọi. Cô vẫn mãi mê nhìn ngắm bầu trời.

Bỗng nhiên, có 1 gương mặt che tầm nhìn của cô, ra là Quốc Anh, anh cười tươi nhìn Tuyết Nhi. Cô đã phải có 1 phen ngỡ ngàng khi nhìn anh bởi không hiểu sao nụ cười anh bỗng chốc lại đẹp đến vậy. Trước giờ cô chỉ mãi mê lo nhìn theo Tấn Phong mà quên mất đi Quốc Anh. Cô chẳng bao giờ quan tâm đến người con trai đã ở bên cạnh cô suốt như thế. Nay có cơ hội nhìn ngắm, cô mới thấy được Quốc Anh cũng chẳng hề kém Tấn Phong, anh rất đẹp trai, anh rất dịu dàng, anh cũng rất vui vẻ và hình như anh đã theo cô lâu lắm rồi. Tuyết Nhi nhìn Quốc Anh, cô suy nghĩ rất nhiều nhưng có 1 điều cô chưa hề nghĩ đến đó là có thể Quốc Anh cũng đã yêu cô từ lâu.

Quốc Anh nhìn xuống Tuyết Nhi, anh mỉm cười nhìn cô. Nhìn gương mặt thoáng có chút gì đó ngỡ ngàng khi nhìn anh làm tim anh thấy ấm áp lạ. Anh biết Tuyết Nhi luôn nhìn và chỉ nhớ mỗi Tấn Phong, trong mắt cô luôn chỉ là Tấn Phong. Quốc Anh không trách cô, anh biết cô đã yêu Tấn Phong say đắm và anh cũng giống cô. Hình như anh đã yêu cô cũng say đắm như thế. Anh đã theo cô từ rất lâu rồi. Anh vẫn lặng thầm bên Tuyết Nhi từ những ngày ở Mi. Anh luôn vỗ về, an ủi và làm bờ vai cho cô tựa mỗi khi cô khóc vì nhớ Tấn Phong. Quốc Anh đã ôm Tuyết Nhi rất nhiều lần chỉ với ước nguyện là cô sẽ có thể cảm nhận sự ấm áp và tình thương mà anh truyền đến nhưng cô vẫn mãi chạy đuổi theo Tấn Phong bỏ mặc anh. Anh không hề trách cô được. Tình yêu mà. Đâu có ai điều khiển được con tim mình đâu.

-Quốc Anh, cậu đang chắn tầm nhìn của mình đấy !

-Tớ thích thế đó.

-Được rồi, hay lắm !

Tuyết Nhi tình nghịch kéo Quốc Anh sang một bên nhưng vô tình cô lại làm anh ngã xuống, gương mặt cô và anh bỗng chốc gần nhau và ngược với nhau.

Không gian không hiểu vì nguyên cớ gì mà im lặng đến lạ kì. Gió thổi nhẹ thật êm dịu, chỉ có tiếng tim đập của Quốc Anh và Tuyết Nhi hiện thời là lớn nhất mà thôi. Tuyết Nhi thoáng chút đỏ mặt, gương mặt của cô ửng hồng trở nên xinh đẹp đến lạ. Quốc Anh ngẩng người, anh nhận ra tình hình lúc này liền bật dậy ngồi cạnh Tuyết Nhi. Anh cười cười nhìn cô vờ như chuyện ban nãy chưa từng xảy ra. Sau đó anh ngồi cạnh Tuyết Nhi và cùng cô ngắm nhìn Tấn Phong và Ngọc Linh.

Tấn Phong và Ngọc Linh đã bỏ mặc hai người kia từ lâu rồi và bắt đầu ăn uống. Họ tươi cười vui vẻ.

Tấn Phong càng ngày càng thích trêu Ngọc Linh nên anh ngắt mũi Ngọc Linh làm cho cô phải la oai oái. Cô tức mình dùng hết lực của mình đánh anh. Tấn Phong giả vờ đau quay mặt giận. Ngọc Linh ngây thơ tưởng là mình đã bị giận vậy là đến gần Tấn Phong, nắm tay anh nói giọng nũng nịu xin lỗi.

-Xin lỗi anh trai, em gái xin lỗi mà.

Tấn Phong cười thâm trong lòng nhưng anh vẫn cố nghiêm túc giận, quay mặt hướng khác nói chuyện với Ngọc Linh.

-Em muốn chuộc lỗi thì hãy hôn lên má anh đi.

-Thôi, không được. Đang có Tuyết Nhi và Quốc Anh mà, vả lại hình như thế này không hay lắm.

-Thôi thì giận em gái luôn.

Tấn Phong lúc này im bặt, anh thầm đếm đến 3 và còn cam đoan cô sẽ hôn anh. Và...Tấn Phong đúng. Ngọc Linh đã nhẹ nhàng hôn anh làm tim anh đập loạn lên. Cô bẽn lèn quay gương mặt đỏ bừng của mình đi và cảm nhận những nhịp đập bất thường trong lồng ngực.

Từ xa, Tuyết Nhi nhìn thấy, cô buồn lòng và rơi nước mắt. Cô không khóc nức lên nhưng chỉ lặng lẽ rơi nước mắt mà thôi. Quốc Anh biết thế nào Tuyết Nhi cũng thế này nên anh ôm cô vào lòng an ủi. Anh không biết phải làm thế nào cho cô không rơi nước mắt nữa. Nhìn cô thế này, anh thực rất đau lòng. Tuyết Nhi được Quốc Anh an ủi, cô cảm thấy bớt đau đi phần nào nhưng thay vào đó, trong đầu cô ngấm ngấm nghĩ kế hoạch *** hại Ngọc Linh.

10. Chương 10: Kế Hoạch Và Những Giọt Nước Mắt

"Tấn Phong, em...không hiểu sao lại thế này nữa. Tại sao Tuyết Nhi lại như thế hả anh. Em sợ lắm ! Em cần có anh bên cạnh nhưng...ngay cả anh cũng không gần bên em được. Em...em không biết mình có thể làm gì nếu không có anh bên cạnh nữa. Tấn Phong, em cần anh"

Trời nắng đẹp ột ngày đầu tuần, Ngọc Linh vui vẻ đến trường và cô ung dung ngồi vào băng ghế đá quen thuộc. Ngồi chưa bao lâu thì Tấn Phong, Quốc Anh và Tuyết Nhi cũng đến. Cô tươi cười chào mọi người, hôm nay có lẽ là 1 ngày thật đẹp không có chuyện gì cả.

Dù vẫn như mọi hôm, Tấn Phong buông những câu nói đáng ghét cho Tuyết Nhi nhưng rồi sau đó cũng bị Ngọc Linh mắng cho vài câu, còn Quốc Anh ngồi cười nhìn 3 người vui vẻ.

Ra về, Tấn Phong và Quốc Anh được giáo viên gọi lên vì nhờ mang chồng tập của học sinh lên phòng giáo viên nên đã đi, trong lớp chỉ còn mỗi Tuyết Nhi và Ngọc Linh thôi. Xung quanh mọi người cũng đã về từ lâu rồi.

-Ngọc Linh này, Tấn Phong thích cậu có đúng không ?

Ngọc Linh ngơ ngác vì câu trả lời đó, cô không hiểu thật sự câu hỏi này có hàm ý gì. Mà nhắc về việc đấy thì Tấn Phong chắc thích cô như anh em hay bạn bè. Mà cái này thì có gì đâu. Bình thường thôi.

-Ừ, chắc là thế.

Ngọc Linh nói một câu không chắc chắn lắm nhưng miệng lại nở nụ cười tươi hớn hớn vui vẻ. Tuyết Nhi trong lòng ngổn ngang trăm mối. Cô thừa biết câu trả lời rồi nhưng không ngờ khi nghe cảm giác lại đau đến không tưởng được. Cô không ngờ Ngọc Linh cũng biết Tấn Phong thích mình. Nhìn thái độ của Ngọc Linh chắc là cũng thế rồi nhưng cô vẫn muốn hỏi.

-Vậy cậu có thích Tấn Phong không ?

Câu hỏi này là cho Ngọc Linh giật mình và có phần hơi lúng túng. Cô không biết phải trả lời thế nào ? Cô thật sự có thích Tấn Phong không ? Sự thật có phải thế không nhỉ ? Nếu nói không thích thì cũng không đúng bởi mỗi khi không gặp Tấn Phong cô thấy buồn lắm, có gì đó hình như là hơi nhớ nhớ nếu không gặp anh nhưng nếu nói cô thích Tấn Phong thì cũng không phải bởi cô đôi khi rất ghét anh, anh thỉnh thoảng hay trêu chọc cô lắm. Ngọc Linh thầm tự hỏi mình rốt cuộc tình cảm này là gì.

Tuyết Nhi thấy Ngọc Linh nghĩ ngợi, cô không muốn phải chờ liền buông một câu với vẻ hối thúc.

-Cậu trả lời mình đi.

-À, ừ, mình thích cậu ấy.

Ngọc Linh chỉ nói đại một câu thế thôi nhưng cô nào đâu biết có chuyện sắp xảy đến với mình.

Tuyết Nhi thấy có vẻ hai người này thích nhau thật rồi, cô mong chỉ cần Ngọc Linh đừng thích Tấn Phong thì họa may anh mới ngó ngang đến tâm ý và tình cảm của cô.

Cô từng bước tiến đến Ngọc Linh, cúi người xuống nhìn vào đôi mắt của cô. Đôi mắt Tuyết Nhi bình thường đẹp và long lanh vô cùng nay không hiểu sao lại trở nên có gì đó đáng sợ nhìn Ngọc Linh khiến cho cô không khỏi có chút lo sợ và thấy bất an.

Môi Tuyết Nhi không còn cười vô tư như thường nữa mà là nụ cười nhếch mép, nụ cười nửa miệng, nụ cười ác độc. Ngọc Linh sợ...cô không biết mình phải làm thế nào nữa. Ngọc Linh ngồi im sợ đến mức cô không thể nào nhúc nhích một chút nào.

-Ngọc Linh cậu đứng dậy một chút đi.

Tuyết Nhi cười thật tươi nhìn Ngọc Linh rồi dịu cô đứng dậy như không có chuyện gì, tâm trạng Ngọc Linh dần dần tốt hơn, cô cũng an tâm hơn mà vui vẻ làm theo Tuyết Nhi. Bất ngờ Tuyết Nhi tát 1 bạt tai vào Ngọc Linh. Cái tát này mạnh đến nỗi cô đứng không vững và ngã ngay vào cái bàn làm phần bụng bị va đập mạnh gây chấn thương.

Ngọc Linh bị đánh bất ngờ khiến cô sợ hãi tột cùng, cô không hiểu sao Tuyết Nhi lại làm thế với mình nữa. Cô đưa ánh nhìn sợ hãi nhìn Tuyết Nhi.

-Tuyết Nhi...sao bạn làm thế ?

-Cô tưởng Tấn Phong thích cô thật à, cô cũng chỉ là cô gái làm động lòng Tấn Phong chút ít. Ngày tháng dần qua anh ấy cũng sẽ về bên tôi thôi.

Ngọc Linh không hiểu từ khi nào Tuyết Nhi đã có giọng nói nghe sao ác độc đến thế. Câu nói của Tuyết Nhi làm Ngọc Linh dần hiểu ra chắc là cô ấy có chút ghen với cô. Dù sao thì trong mắt Ngọc Linh cô cũng đang nghĩ rằng Tấn Phong là người yêu Tuyết Nhi vậy nên chắc chắn Tuyết Nhi đang giận cô vì được Tấn Phong quan tâm đến. Ngọc Linh liền đến chỗ Tuyết Nhi, nắm tay nhẹ nhàng.

-Tấn Phong thật sự là thích bạn, đừng hiểu lầm, anh ấy cũng như anh trai mình thôi mà. Thế nên cậu đừng giận mình, mình sẽ trách Tấn Phong cho.

Câu nói hớn hớn của Ngọc Linh và cử chỉ dịu dàng của cô ấy làm cho Tuyết Nhi động lòng, cô bỗng nhiên không muốn hành hạ hay làm bất cứ điều gì khiến Ngọc Linh tổn thương về thể xác nữa nhưng cô cũng biết rằng nếu không thế này, nếu không có câu hăm dọa nào thì Ngọc Linh chắc chắn vẫn riu rít bên Tấn Phong. Mặt Tuyết Nhi biến sắc, không hiền lành như bình thường nữa mà càng lúc càng đáng sợ. Cô gạt tay Ngọc Linh và xô Ngọc Linh. Ngọc Linh bị té trúng ngay cái ghế, đầu gối cô đã va đập mạnh vào chiếc ghế làm cô phải hét lên vì đau.

-Cô nói đơn giản quá nhỉ ? Tôi yêu Tấn Phong nên không muốn ai ve vãn gần anh ấy. Tôi mong cô là hãy ngoan ngoãn tránh xa ra đi.

Ngọc Linh ngậy thơ hồn nhiên đã bị những lời nói và hành động của Tuyết Nhi làm cho sợ hãi, tinh thần bị hoảng loạn tột cùng. Bên cạnh cô giờ đây không có ai để cô ngã vào lòng và khóc òa cho đi hết sự sợ hãi này. Trong thâm tâm cô, cô thầm gọi Tấn Phong.

Tấn Phong và Quốc Anh sau khi mang đồ giùm cô và làm giúp cô 1 số việc thì đi về lớp. Trên đường đi, không hiểu sao tim anh nhói lạ lẫm ! Trái tim anh bỗng nhiên đau đớn làm anh phải dừng lại và phải tựa người vào bức tường. Trong đầu Tấn Phong bỗng vang lên tiếng gọi của Ngọc Linh, tiếng gọi rất nhỏ và sợ hãi.

Quốc Anh thấy bạn mình có biểu hiện lạ nên hỏi han. Chưa kịp hỏi thì Tấn Phong đã bảo anh nhanh về lớp. Thấy Tấn Phong chạy, anh không hiểu gì nhưng cũng chạy theo.

Tuyết Nhi nãy giờ thấy Tấn Phong và Quốc Anh chưa về, cô nghĩ là họ cũng sắp về nên đã dựng một màn kịch, cô cố tình đập đầu vào bàn và xé tay áo đang mặc trên người.

Bên ngoài, tiếng chạy của 2 người vang lên. Tuyết Nhi biết họ sẽ vào lớp ngay, cô liền chạy đến chỗ Ngọc Linh và khóc lóc sợ hãi.

Ngay lúc ấy cả hai đi vào.

Tấn Phong không thèm nhìn Tuyết Nhi mà đến chỗ Ngọc Linh dìu cô đứng lên. Ngọc Linh giờ đây đã quá sợ hãi, sợ hãi đến mức không còn nói gì được và cũng không thể nào khóc nữa. Cô vô hồn đứng dậy theo cái nắm tay của Tấn Phong.

Quốc Anh thì đến dìu Tuyết Nhi. Tuyết Nhi bực mình vì Tấn Phong không ngó ngang đến mình nhưng vì Quốc Anh dìu cô thì cô cũng nên đứng lên. Tuyết Nhi đứng dậy xong, cô cố tình khóc to hơn và nép vào lòng Quốc Anh.

-Ngọc Linh...sao cậu...hic...đánh mình vậy ?

Ngọc Linh giờ đây thần trí đã hoảng loạn không tỉnh táo, biết bao nhiêu nỗi sợ đã tràn ngập trong tâm trí cô làm cô không thốt nên lời.

Tấn Phong nhìn Tuyết Nhi rồi nhìn Ngọc Linh, anh không biết nên tin ai nhưng thật tâm anh tin Ngọc Linh hơn, cô yếu đuối thế này, nhỏ bé thế này sao lại đánh Tuyết Nhi. Anh biết rằng bé con của anh hiền và đáng yêu lắm chẳng làm hại ai đâu. Anh đưa đôi mắt tin tưởng nhìn Ngọc Linh.

Tuyết Nhi thấy thế nên liền giận dữ nói trong nước mắt.

-Tấn Phong, anh không tin em sao ? Anh không thấy...anh không thấy là Ngọc Linh không bị gì nhưng em lại bị đến thế này à ?

Tấn Phong đưa mắt nhìn. Anh không thể nào phản bác lại được. Dù vậy nhưng anh vẫn một mực tin Ngọc Linh. Nhìn bé con thấy cô cứ vô hồn thế nào ấy nên anh lặng lẽ bế Ngọc Linh đi ra khỏi lớp và về nhà.

Quốc Anh đứng ngoài chứng kiến, anh biết thừa là mọi việc do ai, ngay khi Tấn Phong và Ngọc Linh đi khuất anh liền hỏi Tuyết Nhi.

-Em làm đúng không ?

Tuyết Nhi biết thế nào Quốc Anh cũng biết nên cô liền thôi khóc và trở về trạng thái vốn dĩ của cô là không có gì.

-Em biết thế nào anh cũng biết. Em làm đó, thì sao ?

Quốc Anh đau lòng nhìn Tuyết Nhi. Cô gái hiền lành anh không hiểu đã biến đâu chỉ còn Tuyết Nhi có trái tim độc ác thế này.

-Em không thấy Ngọc Linh tội nghiệp lắm sao ?

Tuyết Nhi buông một câu không có gì là xót thương mà trong đó chỉ toàn là sự ác độc.

-Tội nghiệp ? Em mới là tội nghiệp. Cô ấy đã dành mắt Tấn Phong của em nên dĩ nhiên em phải dành lại chứ.

-Nhưng...

Tuyết Nhi nhìn Quốc Anh, trong thâm tâm cô cũng có phần lo sợ, cô sợ Quốc Anh nói mọi việc cho Tấn Phong biết. Cô liền khóc lóc ôm Quốc Anh. Tuyết Nhi khóc, giọt nước mắt của cô không biết là thật hay giả nữa bởi thật sự cô cũng rất muốn khóc vì thái độ tin tưởng của Tấn Phong, mặt khác cô cũng khóc mong nhận được sự xót thương của Quốc Anh. Lúc này, nhìn Tấn Phong một mực tin tưởng Ngọc Linh mà không tin cô cũng khiến trái tim cô đau lắm rồi.

Quốc Anh ôm Tuyết Nhi, anh thấy thương cho người con gái anh yêu. Anh ôm cô vào lòng. Tuyết Nhi khóc xong, cô nhìn Quốc Anh với đôi mắt đỏ hoe còn đọng vào giọt nước trên mi mắt và nói một câu khấn khoản van nài.

-Anh...anh thương em đúng không ? Anh ...anh yêu em đúng không ? Vậy anh ...giúp em có được không ? Đừng nói cho Tấn Phong biết. Em van anh. Anh biết là em yêu anh ấy mà.

Quốc Anh nghe câu nói van nài của Tuyết Nhi, trong lòng anh cũng muốn giúp cô. Câu nói mà cô vừa thốt ra quả thực là đúng, anh yêu cô. Thôi thì giúp cô vậy, chỉ mong là Tuyết Nhi đừng làm gì quá đáng với Ngọc Linh.

-Ừ, anh giúp em.

Sau khi được Tấn Phong đưa về nhà, Ngọc Linh vẫn chưa thực hoàn hồn trở về. Tâm trí cô vẫn thật sự rối loạn vô cùng. Tấn Phong nhẹ nhàng đặt Ngọc Linh lên giường, anh đi lấy cốc nước cho cô uống.

Đặt cốc nước trên bàn, Tấn Phong ngồi cạnh Ngọc Linh. Nhìn bé con cứ nhìn vô hồn, anh thật sự rất đau lòng và lo cho cô. Anh không hiểu rốt cuộc Tuyết Nhi đã làm gì cho cô để cô ra nông nổi này. Anh thiết nghĩ phải là điều gì đó thật ghê gớm và đáng sợ lắm mới khiến cho Ngọc Linh bàng hoàng thế này. Anh biết rằng bé con của mình yếu đuối lắm ! Khi gặp chuyện gì đó hẫng là cô sẽ khóc ngay thôi nhưng đằng này lại khác, cô không hề rơi một giọt nước mắt nào cả. Trường hợp này chỉ có 2 lí do. Một là cô chẳng bị gì cả hai là cô đã bị điều gì đó làm hoảng sợ đến mức không thể làm gì nữa.

Nhìn Ngọc Linh tội nghiệp thế này, anh nhẹ nhàng ôm bé con vào lòng. Vừa ôm anh vừa vỗ nhẹ vào vai bé con, dùng những lời thật dịu dàng và ngọt ngào nói với cô.

-Em sao thế ? Em bị gì rồi. Sao em lại im lặng thế này. Bé con à, anh...anh không muốn nhìn em thế này. Đáng sợ lắm bé con. Anh...anh chỉ muốn nhìn em khóc. Em khóc cũng được. Sau khi khóc rồi mọi chuyện sẽ bình thường thôi mà.

Đáp lại lời nói của Tấn Phong chỉ là sự im lặng của Ngọc Linh. Trái tim anh không hiểu sao bỗng nhiên đau đốn lắm, cứ như thể ai vừa lấy con dao sắc nhọn đục khoét trái tim anh. Và cơn đau ấy dần lan tỏa đến đôi mắt làm cho những giọt nước trong suốt rơi trên gương mặt anh. Thật nhẹ nhàng và ít ỏi nhưng lại đủ để rơi trên gương mặt Ngọc Linh.

Ngọc Linh từ này đến giờ rơi vào hoảng loạn, không hiểu tại sao cô chỉ thấy trước mặt là bóng tối và cô chỉ có 1 mình nay được giọt nước mắt ấm áp của Tấn Phong làm cho tỉnh giấc. Trái tim cô không hiểu sao lại thất lại khi thấy anh khóc. Cô bỗng nhớ ra chuyện ban nãy, thái độ của Tuyết Nhi rất lạ và đáng sợ. Trái tim nhỏ bé và cơ thể mỏng manh của Tuyết Nhi run lên, nước mắt cô cùng nước mắt của Tấn Phong hòa vào nhau, rơi xuống tấm ra trải giường trắng tinh tạo thành những vệt nước.

Giờ đây, trong nỗi sợ cô ôm Tấn Phong, tay cô vòng qua eo anh ôm anh thật chặt. Cô thực sự rất sợ, trước kia cô bị bắt cóc, cũng hoảng sợ thế này nhưng đây là lần đầu cô mới thấy được nỗi sợ hãi tột cùng là thế nào. Người bạn trong mắt cô là tốt là tuyệt vời không ngờ lại đối xử với mình như thế khiến cô không thể nào tin được. Trong vòng tay Tấn Phong, cô thậm chí thấy lòng mình dần dần yên bình đi một chút. Trái tim cô dần được vòng tay của anh lan tỏa đến sự ấm áp và bình yên vô cùng.

Tấn Phong ngay khi nhận được vòng tay của Ngọc Linh, anh đã thấy yên tâm được phần nào dù lòng còn lo cho cô khá nhiều. Nhìn cơ thể run run của cô và cả những giọt nước mắt đã tạo thành vệt trên tấm ra, tay anh càng siết chặt hơn. Anh muốn làm bờ vai vững chắc, một điểm tựa vững vàng và cả một nơi yên

bình để cô tựa vào khi cô sợ nhất. Anh không muốn bé con của mình có một chút nào bị tổn thương. Đặc biệt là tổn thương về tâm hồn bởi vết thương tâm hồn sẽ không bao giờ lành được. Anh biết cô đã chịu quá nhiều thứ không may trong cuộc sống rồi, thân hình bé nhỏ thể này nếu bắt cô làm thêm điều gì nữa anh sợ cô sẽ ngắt đi mất thôi.

Tấn Phong thì thâm vào tai Ngọc Linh.

-Dù em đã gặp chuyện gì cũng không quan trọng vì có anh đây rồi. Bé con ngoan, đừng sợ nữa nhé ! Có anh đây rồi mà, đúng không ?

Thanh âm hơi trầm 1 chút nhưng dịu dàng vô cùng làm cho Ngọc Linh rất an tâm, cô dụi dụi đầu vào lồng ngực Tấn Phong không chịu rời.

Một lúc sau, thấy bé con đã bình thường anh dịu dàng bảo bé con đi tắm rồi sẽ ăn chút gì đó.

-Này em đi tắm đi bé con, sau đó chúng mình ăn chút gì nhé !

Ngọc Linh ngoan ngoãn nghe lời Tấn Phong rồi chui vào phòng tắm. Còn Tấn Phong thì xuống bếp, anh vốn là con trai nên chẳng biết làm gì cả. Anh nhìn thấy mì gói và vài quả trứng nên nảy ra ý tưởng sẽ ăn mì gói với trứng chiên. Dù thật sự anh không biết nấu gì nhưng về chiên trứng thì anh làm cũng khá tốt vì hồi bé thỉnh thoảng anh hay làm ẹ ăn. Anh rất yêu mẹ mà.

Xong xuôi đâu đấy, Tấn Phong dọn ra bàn. Ngọc Linh tắm xong, cô vui vẻ chạy ra bởi vì mùi mì gói và trứng rất thơm. Nhìn bộ dạng vừa tắm xong còn gội đầu nữa mà chẳng lấy khăn, Tấn Phong trách Ngọc Linh.

-Bé con, em lấy khăn lau tóc đi.

-Không, em muốn ăn ngay.

Nghe giọng cãi trẻ con của Ngọc Linh, anh không khỏi phì cười. Nhưng vì không muốn tóc làm ướt áo bé con nên Tấn Phong tiếp tục thúc giục.

-Lấy nhanh đi, không là anh ăn hết đấy nhé !

Ngọc Linh đang đói nghe có người sẽ giành ăn nên cô liền làm theo và vội ra bàn ăn ngay. Nhìn thái độ vội vàng dễ thương của Ngọc Linh, Tấn Phong vui vẻ vừa ăn vừa ngắm cô.

Tấn Phong rất hạnh phúc khi thế này. Anh hôm nay có thể dễ dàng bé con lại được cùng cô ăn và được nhìn bộ dạng cô mới tắm xong làm lòng anh thấy rất hạnh phúc. Anh vui vẻ nở nụ cười mãn nguyện.

Ăn xong mọi thứ, Ngọc Linh nhanh chóng để bát vào bồn rửa chén và nhanh tay rửa sạch. Còn Tấn Phong thì muốn ra ngoài mua quần áo, anh định hôm nay sẽ bên cạnh cô và chăm sóc cho cô.

-Ngọc Linh, em ở nhà ngoan, anh đi rồi về ngay.

Ngọc Linh quay sang nhìn Tấn Phong và gật đầu, sau đó cô tiếp tục rửa và vui vẻ hát.

Sau khi mua quần áo về, anh tắm xong thì đã thấy bé con nằm trên giường. Cô đang ôm con gấu bông và tươi cười. Tấn Phong rất muốn ở lại đêm này nên anh đã mua 1 bộ quần áo mặc để ngủ còn quần áo đi học thì đã cho vào máy giặt rồi.

Tấn Phong cố tình bước ra và đưa mặt đến gần Ngọc Linh, cô lúc này mới chú ý đến Tấn Phong. Cô nhận ra anh đang mặc đồ ngủ, chẳng lẽ anh sẽ ở lại...

-Anh...hôm nay anh ở lại hả ?

Tấn Phong nghe giọng Ngọc Linh ngạc nhiên và còn hình như có chút không muốn anh đành buông 1 câu buồn buồn.

-Em gái không thích thì anh về.

Ngọc Linh vội níu tay Tấn Phong.

-Không phải, em rất vui. Vậy là tối nay em không gặp ác mộng rồi.

Ngọc Linh cười tươi vui vẻ làm Tấn Phong cười theo. Cô thật sự rất hạnh phúc vì tối nay có Tấn Phong gần mình nhưng có 1 điều cô lo là Tấn Phong ngủ ở đâu.

-Anh ngủ ở đâu bây giờ hả Tấn Phong ?

Thật ra Tấn Phong định là sẽ nằm cùng Ngọc Linh trên giường nhưng nếu thế thì không được nên anh đành trả lời là mình nằm dưới đất.

-Anh nằm dưới đất, em nằm trên đi.

Ngọc Linh thấy Tấn Phong trả lời vậy cô không muốn. Nếu Tấn Phong nằm dưới đất xem không được chút nào, khách tới nhà chẳng lẽ để nằm ở dưới.

-Thôi, em nằm dưới đất cho.

-Anh là con trai, anh nằm dưới đất.

Hai người đôi co mãi cuối cùng Ngọc Linh đành quyết định.

-Thôi, 2 người nằm chung trên giường nhưng anh phải chờ em tí đã.

Ngọc Linh lôi từ trong tủ quần áo của cô 1 tấm ra mới và thay cho tấm ra trên giường. Sau đó cô bảo anh lên giường nằm. Trước khi nằm cô còn dọn dờ.

-Tấm ra này có sọc ca rô nè. Anh có thấy đường sọc dọc đậm nhất không ?

Tấn Phong nhìn theo tay Ngọc Linh và gật đầu thay cho lời nói.

-Anh và em không được lấn sang nhau đấy, vậy nhé !

Sau đó cả 2 nằm xuống và tắt đèn. Mọi thứ chìm dần trong bóng tối, tiếng đồng hồ cứ tích tắc vang lên trong không gian im lặng. Ngọc Linh và Tấn Phong trở mình, 2 người dần dần xoay mặt nhìn nhau, Ngọc Linh còn ôm một cái gối.

Khi Ngọc Linh đã buồn ngủ đến không mở mắt được nữa, cô bắt đầu nhắm mắt ngủ. Trong thâm tâm cô sợ là mình tối nay vẫn gặp ác mộng nếu không nắm tay hay chạm vào vật gì đó tới Tấn Phong. Khi cô vừa chìm vào giấc ngủ, tay cô chuyển động sang nắm vật áo Tấn Phong, cô mỉm cười và ngủ ngon.

Tấn Phong ngạc nhiên nhưng rồi sau đó nhìn cô mỉm cười và thì thầm chỉ đủ anh nghe thấy.

-Bé con, em phạm luật rồi !

Sau đó, Tấn Phong nhẹ nhàng kéo Ngọc Linh đến gần, ôm cô dịu dàng như bao bọc che chở cô khỏi ác mộng, cả hai chìm vào giấc ngủ ngon. Đêm ấy, ác mộng không hề đến với cả hai mà chỉ còn là những cơn mơ đẹp mang màu sắc của cầu vồng hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Ngọc Linh vui vẻ cùng Tấn Phong đến trường như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

Ngay khi vừa bước vào cổng, ai nấy đã bàn tán cô xì xầm to nhỏ. Ngọc Linh sợ hãi đi sát bên Tấn Phong, anh nhận ra Ngọc Linh đang có gì đó không bình thường, cô cứ cúi gầm mặt. Anh thấy bất ổn nên nắm ngay bàn tay nhỏ nhắn của cô như truyền thêm niềm tin.

Sau đó Tấn Phong nắm tay Ngọc Linh vào lớp. Vừa đến lớp, mọi ánh mắt đã nhìn cô không thiện cảm, họ còn xì xầm to nhỏ những điều không hay về Ngọc Linh.

-Nhìn con bé đó thiệt là ác, dám đánh Tuyết Nhi

-Không ngờ nhìn hiền thế mà lại...

Ngọc Linh không biết phải làm thế nào trong trường hợp này nữa, cô bị bạn bè nói xấu, cô không biết rồi mọi chuyện sẽ thế nào nữa. Đôi mắt cô dần dần đỏ hoe.

Tấn Phong đau đớn nghe những lời nói không tốt của mọi người về bé con của anh. Anh kéo tay Ngọc Linh dẫn cô đi về phía Tuyết Nhi.

Anh bực mình ném tia nhìn hằn học cho Tuyết Nhi và nói chuyện với cô. Những hành động của anh làm mọi người xung quanh thật sự rất chú ý.

-Tuyết Nhi, hôm qua em làm gì ?

Tuyết Nhi ra vẻ tội nghiệp và làm cho Tấn Phong chú ý vết thương trên trán.

-Em...em có làm gì đâu. Anh...sao anh lại dẫn Ngọc Linh đến chỗ em. Cô ấy làm gì em nữa à ?

Tuyết Nhi sợ hãi nhìn Ngọc Linh, cô lùi vài bước và dựa vào Quốc Anh, nước mắt cô lăn thành từng giọt chảy nhẹ xuống đôi gò má.

Mọi người xì xầm bàn tán.

-Thấy chưa ? Con nhỏ ghê gớm thật.

-Tuyết Nhi đáng thương quá !

Những lời nói kia tưởng chỉ là lời nói bộc phát vì cảm thương cho Tuyết Nhi nhưng đâu ai ngờ nó đã là ngọn lửa châm ngòi thuốc nổ trong lòng Tấn Phong.

-Cô...cô là loại con gái gì vậy ? Tôi thiết nghĩ Ngọc Linh bé nhỏ hiền lành chẳng biết làm ai đau thì làm sao có khả năng làm cô đau cho được. Có phải cô giở trò.

Tuyết Nhi khóc càng lúc càng to như ầm ức ầm và khấp nép vào lòng Quốc Anh rất tội nghiệp.

Trong lòng Tấn Phong lửa giận cao ngút trời, anh hận là không thể giết chết đứa con gái đang đứng trước mặt anh bây giờ. Anh tin rằng điều anh nghĩ là đúng, nhất định những chuyện này chỉ có thể là Tuyết Nhi làm thôi. Anh có thể tưởng tượng được đứa con gái xấu xa này đang thầm mỉm cười trên nỗi sợ hãi của người khác. Tấn Phong không kìm được đứng trước mặt Tuyết Nhi.

-Quốc Anh cậu đi ra đi.

Quốc Anh này giờ thấy người con gái anh yêu thương khóc sụt sùi, lòng anh quặn thắt từng cơn tưởng chừng trái tim anh có thể sẽ đau đến mức anh có thể chết ngay. Anh cũng có ý định sẽ bảo vệ Tuyết Nhi nhưng rồi thôi bởi vì Tuyết Nhi lần này làm sai, anh không thể chống trả Tấn Phong được, anh chỉ có thể bảo vệ Tuyết Nhi mà thôi.

-Không, cậu làm vậy quá đáng rồi.

Tấn Phong càng lúc càng không kìm chế được, anh đẩy Quốc Anh ra và nắm cổ áo Tuyết Nhi, anh gần giọng, đôi mắt anh lúc này có thể thiêu đốt bất kì thứ gì.

-Cô...cô thật ghê tởm. Mau xin lỗi bé con của tôi ngay.

Tuyết Nhi giàn giụa nước mắt gật đầu. Tấn Phong liền buông tay, Tuyết Nhi nhẹ nhàng đến chỗ Ngọc Linh xin lỗi. Cô ôm Ngọc Linh trước sự ngạc nhiên của mọi người.

-Mình xin lỗi, mình xin lỗi.

Ai nấy đều thấy thương cho Tuyết Nhi. Trong mắt mọi người đều nói với nhau là Tuyết Nhi không nên xin lỗi Ngọc Linh, Ngọc Linh làm thì phải để cô xin lỗi Tuyết Nhi mới phải.

Nhìn mọi người đã dần dần cảm ghét Ngọc Linh, Tuyết Nhi cười thầm trong lòng.

Ngọc Linh hiện tại thì quá sợ hãi bởi thái độ của Tuyết Nhi. Cô không biết Tuyết Nhi sẽ giở trò gì nữa.

Tuyết Nhi đứng vậy mà ôm Ngọc Linh, cô hoàn toàn có thể thấy cơ thể bé nhỏ của Ngọc Linh đang run lên đến phát tội, cô còn thì thầm vào tai cô những lời thật sự chẳng có gì là tốt lành.

-Thấy chưa, mọi người ghét cô rồi. Cô chưa xong đâu.

Tuyết Nhi không ôm Ngọc Linh nữa mà đến gần Quốc Anh, đỡ anh dậy rồi đứng trước mặt Tấn Phong.

-Vừa lòng anh chưa ?

Tuyết Nhi tắt tuổi chạy đi, Quốc Anh chạy theo.

Ngọc Linh bây giờ đã nằm ngã trên nền đất vì câu nói của Tuyết Nhi. Ngọc Linh bây giờ đã thật sự hoảng loạn và nằm ngất xỉu.

Tấn Phong vội bế cô trên tay và đưa cô vào phòng y tế. Anh vô cùng lo lắng chăm sóc cho cô. Cô y tế trực phòng thấy mình ở đây không tiện nên cũng đi ra khỏi phòng.

Trong tiềm thức, Ngọc Linh không ngừng gọi tên Tấn Phong, cô sợ hãi vô cùng, cô không ngừng đưa mắt nhìn anh trong bóng tối của giấc mơ. Nhưng cô không thấy anh. Trái lại, lại có Tuyết Nhi trong giấc mơ của cô. Tuyết Nhi cứ tiến đến gần cô, đe dọa cô rồi còn đánh cô nữa. Những nỗi đau cứ từng chút một ngấm vào tim và xương tủy cô làm cho cô đau đến nỗi không còn khả năng đau được nữa. Nước mắt cô lăn dài, đôi mắt trong sáng của cô bỗng chốc vô hồn đến đáng sợ, không còn ngây thơ như trước nữa.

Cô nhanh chóng lau nước mắt, khẳng khái đứng dậy, Tuyết Nhi từng người không đánh Ngọc Linh nữa. Cô khẽ nhìn Ngọc Linh và phát hiện ra đây không còn là đứa con gái muốn ăn hiếp thế nào cũng được. Cô sợ hãi và chạy đi.

Ngay sau đó, Ngọc Linh tỉnh dậy, cô mở mắt và vô hồn nhìn lên trần nhà. Bao nhiêu sợ hãi đã được cô chôn dấu sâu trong tim rồi, giờ đây cô sẽ không như xưa, không trong sáng, ngây thơ và vui tươi nữa.

Tấn Phong thấy Ngọc Linh tỉnh dậy, anh mừng lắm và ôm cô vào lòng. Anh cứ tưởng sẽ như những lần trước rồi bé con sẽ khóc nhưng cô đã không như vậy.

Cô nói chuyện với anh, giọng nói lạnh như băng, không cảm xúc khiến cho người nghe phải đau nhói cả trái tim.

-Tấn Phong, anh ôm em hoài thế. Em có sao đâu.

Tấn Phong buông tay mình ra và nhìn cô. Anh có thể cảm nhận được trải qua đau khổ, cô đã thay đổi rồi, không vui vẻ như trước, anh sợ Ngọc Linh đi mất.

-Em...em không sao thật chứ ?

-Không sao cả.

Thấy gương mặt lo lắng của Tấn Phong, Ngọc Linh nhẹ nhàng vòng tay ôm anh, cô cũng khóc nhưng chỉ là những giọt nước mắt lạnh lùng rơi, những giọt nước mắt có thể đóng băng bất cứ thứ gì nó tiếp xúc. Nhưng rồi sau đó, cô cười với anh, nụ cười cứ như là lạnh giá lắm nhưng trong đó vẫn còn vương chút ấm áp dành cho Tấn Phong – người con trai cô một mực tin tưởng.

-Em không sao thật mà, đừng lo nữa.

Tấn Phong ngạc nhiên nhưng rồi anh cũng ôm lấy Ngọc Linh.

-Anh à, em...chỉ tin tưởng anh nhưng nếu sau này anh có đi khỏi em thì anh sẽ không còn thấy em nữa.

Lời nói kia làm cho Tấn Phong băn khoăn, anh không hiểu Ngọc Linh đang muốn nói gì. Anh cảm giác hiện tại, Ngọc Linh gần như không là người con gái anh quen biết. Trong lòng anh lúc đó, lửa giận lên ngàn ngút. Anh trách cứ Tuyết Nhi, anh hận đứa con gái đó, đứa con gái làm cho bé con của anh đau khổ.

Một lúc sau, Tấn Phong dịu dàng đỡ bé con của anh nằm nghỉ. Sau đó anh lên lớp và gọi Tuyết Nhi xuống mặc kệ giáo viên. Anh kéo Tuyết Nhi ra sân trường.

-Cô làm gì rồi ? Cô đã làm gì bé con của tôi.

Tuyết Nhi không biết khóc thật hay đùa mà rất nhiều nước mắt tuôn ra. Cô đưa ánh mắt rất tội nghiệp nhìn người con trai cô yêu.

-Em...em đâu có làm gì ?

-Cô...cô nói thế làm sao tôi tin. Tôi tin chắc cô đã làm gì đó.

Nhìn đôi mắt đầy lửa giận cho cô, cô hiểu nếu không sớm thừa nhận thì cũng sẽ có chuyện xảy ra. Cô bắt đầu lộ bộ mặt thật, lau nước mắt, cười gian trá.

-Phải, em làm đấy ! Em đã tát Ngọc Linh và còn xô cô ấy nữa. Ai bảo nó cướp anh.

Tấn Phong nhìn Tuyết Nhi đầy thâm thù, anh không ngờ con người Tuyết Nhi lại tệ đến vậy.

-Cô giỏi lắm ! Hay lắm ! Tôi sẽ cho cô ném mùi vì dám hại bé con của tôi.

Anh tát Tuyết Nhi một bạt tai, anh không dùng sức nhiều nhưng cũng đủ làm ặt cô bồng rớt và hằn dấu 5 ngón tay.

Tuyết Nhi loạng choạng suýt ngã, cố cắn răng chịu đựng.

-Cô đã hiểu cảm giác của bé con chưa ? Tôi chỉ tát cô là may rồi đấy !

Tấn Phong quay mặt bước đi trở về phòng y tế bỏ mặc Tuyết Nhi. Lúc này, Quốc Anh trong lớp xin cô cho đi ra và đến gặp Tuyết Nhi.

Thấy gương mặt cô sưng đỏ lên và đôi mắt đỏ hoe, anh biết có chuyện. Anh ôm Tuyết Nhi vào lòng và cô òa khóc lên tức tưởi. Anh im lặng cố gắng nén cơn đau trong trái tim đang bùng lên dữ dội. Anh quyết định sẽ hại người bạn thân của anh bởi người con trai ấy dám làm cho người anh yêu phải khóc và đau đớn.

Có 1 bài blog của Tấn Phong đã viết :

“ Bé con, hẳn đã em đã chịu nhiều đau đớn lắm ! Chịu rất nhiều là đằng khác. Nhìn em vô hồn ngay lúc bị Tuyết Nhi đổ tội, anh đau đớn lắm !

Anh không biết Tuyết Nhi đã làm gì em nhưng anh thiết nghĩ là nó quá ghê gớm, ghê gớm đến mức làm cho bé con của anh sợ hãi đến không khóc được. Để rồi khi anh vỗ về an ủi, anh dịu dàng với em, ôm em trong vòng tay anh thì anh mới nhận ra em rất yếu đuối và đáng thương.

Em vốn dĩ chỉ là bé con nhỏ nhoi, yếu đuối và tội nghiệp, em thực chất không thể nào đối phó được với những người có ý định làm hại mình. Anh chẳng biết phải làm sao mới có thể bảo vệ em mọi lúc mọi nơi được, điều duy nhất anh biết anh làm được là sẽ dỗ dành vỗ về em khi em khóc. Anh sẽ bên em khi em cần.

Ngọc Linh à, anh...anh thật sự là đã yêu em mất rồi. Anh không biết là em có biết điều này hay không nhưng có một điều anh chắc chắn biết là em sẽ luôn tin tưởng và đối xử với anh thật tốt. Anh yêu em một cách lén lút và lặng thầm cũng chẳng sao, chỉ cần em ban phát cho anh sự ấm áp, tình thương của em. Chỉ cần em nhìn anh, em cười và gọi anh bằng Tấn Phong, bằng anh rất ngọt ngào như vậy là đủ lắm rồi.

Anh vậy đấy, cứ mơ tưởng như thế nhưng rồi giờ đây em có lẽ sẽ không còn bé con ngày trước. Anh không biết có chuyện gì đã xảy ra với em nữa nhưng nhìn đôi mắt vô hồn của em, tim anh đau đớn. Em có biết nụ cười và giọng nói chứa đầy hàn băng làm tim anh quặn thắt lại không. Anh cứ cảm tưởng những lời nói ấy như là những mũi kim độc đang đâm vào tim anh làm tim anh rỉ máu, đau đớn đến mức anh tưởng chừng như sắp không thở được nữa. Nhưng dù những giọt máu của anh có tràn ra ngoài thế nào, nóng thế nào thì nó vẫn không còn làm tim em ấm áp như xưa.

Anh rất sợ bé con của anh như thế này. Thà rằng em khóc nức lên hay vỗ òa đi chẳng nữa, anh cũng cam tâm cho em khóc ướt cả áo nhưng nếu em cứ thế này anh biết làm thế nào.

Anh không hề biết yêu là chịu nhiều đau khổ đến vậy. Cứ tưởng sẽ hạnh phúc lắm cơ chứ nhưng rồi lại thế này.

Anh vốn từ trước là kiêu ngạo và có chút lạnh lùng nhưng nhờ em cảm hóa anh đã trở nên ấm áp và thay đổi nhưng chỉ là khi có em thôi đấy nhé !

Yêu em rồi anh dần hiểu ra nhiều điều và có nhiều cảm xúc hơn.

Bé con, anh mong em sẽ không chịu bất kì tổn thương nào nữa đặc biệt là trái tim. Anh mong rằng em sẽ vẫn là bé con xưa kia, đáng yêu và dễ thương. Anh mong em đừng đau đớn nữa bởi khi em đau thì trái tim anh cũng đau lắm ! Anh và em đã cùng chung nhịp tim mất rồi.

Xin em hãy cho anh lén lút yêu em, dù là lén lút cũng được bởi anh yêu em nhiều quá rồi”

Quốc Anh cũng đã có những dòng bực bạch trong sâu thẳm trái tim mà chưa ai biết.

“Tuyết Nhi, có những điều sâu thẳm trong trái tim anh muốn nói với em mà chưa nói được.

Anh đã yêu ngay từ lần đầu chúng ta gặp nhau thuở bé. Những cảm xúc ngây ngô và dễ thương đã khơi nguồn từ đây !

Anh biết là em yêu Tấn Phong, anh biết điều này nhưng anh vẫn yêu em một cách chân thành và sâu đậm.

Anh đã luôn dõi theo em, bên em, làm điểm tựa cho em bao lâu rồi em có biết ? Anh không đòi hỏi là sẽ được em ban phát bất kì thứ gì cả, anh chỉ mong được gần em, thế là đủ.

Anh không biết tại sao em vẫn cứ yêu Tấn Phong mà không ngó ngang đến anh. Bao năm bên em là bao năm anh chịu đau khổ và yêu em trong lặng câm không nói được. Mỗi lần em khóc, mỗi lần em cười chưa bao giờ vì anh cả, tất cả chỉ vì Tấn Phong – người bạn thân của anh. Anh không trách Tấn Phong vì tội cướp trái tim em bởi sự thật tim em tự bay đến bên ấy.

Tuyết Nhi, tại sao em luôn chỉ vì Tấn Phong và luôn dõi theo Tấn Phong vậy, anh yêu em như thế mà em không ngó ngang đến sao ? Trái tim anh đau đớn đến cùng cực. Con tim anh vì em qua năm tháng đã chịu nhiều tổn thương đến nỗi anh sợ một ngày trái tim của anh có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Đau đớn, một nỗi đau mà đến nỗi anh không khóc được ra bên ngoài, từng giọt nước mắt cứ lặng thầm đi ngược vào trong. Con tim anh bị em, bị sự vô tâm của em làm cho cho đau đớn, làm tim anh bị thương. Không phải chỉ là 1 mà là vô số, tất cả theo thời gian cứ càng ngày càng sâu thêm mà chưa bao giờ lành lại. Nó luôn nhức nhối khi anh nghĩ về em.

Vì em mà anh trở về theo em. Anh không ngờ vì Tấn Phong em lại trở nên ác độc và nhẫn tâm gây hại cho Ngọc Linh. Ngọc Linh vốn là cô gái yếu đuối sao em lại làm hại ? Anh vẫn không tài nào tin được em vì tình yêu mà lại như thế ? Có một điều anh tin em là em vẫn còn chút hiền lành như xưa bởi em cũng biết khóc trên đôi vai anh như ngày trước.

Tuyết Nhi, em có biết những điểm gì của em khiến anh thích không ? Đầu tiên chính là nụ cười hiền dịu và đầy dễ thương của em, điều thứ hai chính là tính cách của em : hiền lành và đoan trang vô cùng. Nhưng hình như những thứ đó đã bay biến đi đâu rồi. Tất cả chỉ còn là nước mắt, đau khổ, sự thù hận, mù quáng trong tình yêu trong em.

Anh lặng thầm đau đớn trong bóng đêm và cô đơn. Trái tim bị ai đó nắm chặt lại khiến anh nghẹt thở và anh khóc vì em. Anh không biết phải làm thế nào để em có thể như xưa nữa Tuyết Nhi à ?

Giá như một ngày nào đó khi anh tỉnh dậy anh sẽ được em yêu, được nhìn thấy em vui vẻ như trước đây thì đã hay rồi. Chỉ cần như thế thôi dù anh chết cũng cam tâm nữa.

Tuyết Nhi, anh yêu em một cách sâu sắc mà nồng nàn mãnh liệt. Tình yêu của anh đã được nuôi lớn trong đau khổ nhưng anh tin rồi sẽ có 1 ngày em nhận ra anh yêu em thế nào để rồi em về với anh và làm cho anh hạnh phúc. Anh tin là thế đó Tuyết Nhi.

Rồi sẽ có ngày trời thoáng nắng mát mẻ, muôn chim vạn vật vui vẻ và em bên anh đúng không ? Rồi lúc đó chúng ta yêu nhau đúng không ? Anh tin là có ngày như thế !

Tuyết Nhi, có 1 điều nếu có cơ hội được nói anh sẽ nói : “Anh rất yêu em, yêu em chân thành và sâu sắc. Em sẽ yêu anh như vậy nhé !”

Mọi chuyện cứ như thế mà càng ngày càng tồi tệ. Nếu nhìn theo cách nhìn người trong cuộc ắt hẳn người này cũng oán trách và thậm chí là hận người kia nhưng có ai nào biết nếu nhìn theo cách nhìn của người ngoài cuộc – một người hiểu rõ mọi chuyện sẽ thoáng hơn nhiều.

Phải, thật sự ai cũng đau đớn nhiều lắm, trái tim ai cũng đã chịu rất nhiều tổn thương.

Tuy Tuyết Nhi là 1 đứa con gái có phần ác độc nhưng thực chất cũng bởi vì chữ yêu mà ra. Một tình yêu đã được vun trồng trong nhớ nhung không hề được đáp trả, một tình yêu đơn phương lặng thầm chỉ được nuôi lớn qua nước mắt đã khiến cô dần trở nên mù quáng. Trái tim Tuyết Nhi vốn cũng chỉ là trái tim của 1 đứa con gái mà thôi, vốn dĩ rất mong manh và yếu ớt. Quãng thời gian bên Mĩ cô đã chịu rất nhiều đau khổ. Tuyết Nhi yêu Tấn Phong, phải, cô yêu anh hơn bất kì thứ gì trên đời và có thể nói cô là người con gái yêu anh nhiều nhất. Yêu anh mà không được anh yêu, không bên anh đã là đau đớn lắm rồi. Đã rất nhiều

lần Tuyết Nhi khóc trong đau khổ, bao nhiêu giọt nước mắt cứ tuôn rơi, rơi trong sự cô đơn và bóng đêm bao phủ. Cô chỉ có một mình, chịu đau khổ và nỗi nhớ anh dày vò.

Tuyết Nhi yêu Tấn Phong một cách rất sâu đậm. Ngay từ những ngày thuở bé, ngay khi nhìn anh từ lần đầu tiên, nhìn anh yêu thương mẹ của mình, nhìn thấy anh ôm mẹ rất ấm áp, cô đã nhận ra con tim mình đã rung động để rồi đến khi lớn cô mới nhận ra cô đã yêu anh. Tình yêu trong sáng của trẻ thơ đã khởi đầu ọi thứ.

Và...những sự đau khổ của cô đã có Quốc Anh cùng gánh chịu. Quốc Anh cũng giống Tuyết Nhi, anh yêu cô như cô yêu Tấn Phong vậy. Từ những ngày thuở bé, Quốc Anh đã ngắm trộm Tuyết Nhi. Quốc Anh vẫn còn nhớ rõ hình dáng cô lúc ấy thế nào. Cô thuở bé rất đáng yêu. Dáng người nhỏ xinh và đôi mắt to tròn long lanh, cả nụ cười của cô cũng trong sáng và hiền lành biết bao. Anh thích nhất là mỗi lần chơi đùa cạnh cô bởi nếu có làn gió vô tình lướt qua, anh sẽ được hít hà hương thơm dịu dịu từ tóc cô tỏa ra và sẽ vô tình được chạm vào mái tóc mượt mà ấy. Lúc ấy, anh chỉ thích ngoại hình của Tuyết Nhi thôi nhưng mà đầu gối anh lại yêu cô thật ấy chứ.

Kể từ ngày sang Mĩ, hầu như ngày nào, Tuyết Nhi cũng khóc vì nhớ Tấn Phong và những lần ấy, Quốc Anh âm thầm đứng ở 1 góc nào đó đau khổ cùng cô. Anh không dám đến gần Tuyết Nhi, anh không dám ôm cô thậm chí là vỗ về bởi anh sợ Tuyết Nhi sẽ khóc nhiều hơn nếu ai đó chạm vào nỗi đau của cô. Nhưng rồi ngày tháng qua, anh không còn kìm chế được nữa, anh đã lấy can đảm đến gần cô và ôm cô. Ban đầu cô còn ngạc nhiên nhưng sau này cô cũng quen dần. Tuyết Nhi cảm thấy dễ chịu hơn khi ngã vào lòng Quốc Anh mà khóc, cô không ngần ngại kể hết chuyện của mình cho Quốc Anh nghe. Quốc Anh chăm chú nghe và trong tim anh cứ nhói đau mỗi lần thấy mắt cô sưng đỏ sắp khóc. Quốc Anh đau đớn lắm.

Nỗi đau từ Tuyết Nhi đã lan dần sang anh lúc này không hay. Cứ thấy Tuyết Nhi khóc, cứ thấy Tuyết Nhi bảo đau, anh cũng đau. Nỗi đau của anh có thể nói còn chịu nhiều hơn cả Tuyết Nhi nữa bởi tình yêu anh dành cho Tuyết Nhi lớn đến nỗi có thể hi sinh cả bản thân mình hay thậm chí là âm thầm chịu đựng nhìn cô yêu người khác nữa. Tuyết Nhi không hề biết Quốc Anh đã chịu 1 nỗi đau đã lan sâu hết trái tim và thấm thấu vào đến tận xương tủy.

Nếu nói đến nỗi đau của Quốc Anh thì cũng cần phải biết đến nỗi đau của Tấn Phong. Tuy Tấn Phong là 1 đứa con trai kiêu ngạo và không cần gì cả, tính tình lại vô cùng lạnh lùng nhưng tất cả cũng chỉ vì mẹ. Anh là 1 đứa con hiếu thảo rất yêu thương mẹ. Trên đời này nếu hỏi anh nghe lời người phụ nữ nào nhất thì câu trả lời chỉ có mẹ. Chính vì mẹ tính tình của anh lúc nhỏ mới không hiện rõ. Bao lần anh bị ba đánh thì đều có mẹ bảo bọc chở che. Mẹ chính là người mà anh kính yêu nhất. Cũng vì ba anh, ba anh bỏ bê mẹ lo làm việc nên mẹ anh đã đau khổ mà chết. Nhìn người mà mình kính yêu chết trước mặt mình, Tấn Phong thật sự rất đau đớn. Kể từ đấy anh hận ba, trái tim anh cũng dần đóng băng không cho ai chạm tới và chỉ có Ngọc Linh mới mở được cánh cửa ấy.

Đối với Tấn Phong, Ngọc Linh là người quan trọng như mẹ anh vậy. Trong tâm trí anh, lúc nào cũng có hình ảnh Ngọc Linh hiện hữu. Nụ cười Ngọc Linh vô cùng trong sáng, trẻ con nhưng lại làm tim anh ấm áp, đôi mắt Ngọc Linh to tròn và long lanh linh hoạt nhìn anh đầy thương yêu. Tất cả đã dần cảm hóa trái tim sắt đá của Tấn Phong.

Cũng vì yêu Ngọc Linh nên mỗi lần nhìn thấy cô đau, trái tim anh cũng nhói lắm ! Nhìn thấy cơ thể yếu ớt của cô, quá khứ của cô anh không khỏi thấy xót thương cho Ngọc Linh. Cô cũng đã vất vả lắm mới trải qua những tháng ngày ấu thơ mất cả cha lẫn mẹ. Cô cũng đã chịu nhiều đau khổ để rồi vẫn giữ được 1 Ngọc Linh đáng yêu trước mắt mọi người.

Số phận Tấn Phong và Ngọc Linh có lẽ được số trời an bày tất cả.

Tấn Phong đáng thương gặp Ngọc Linh đáng thương. Hai con người tưởng chừng không thể bên nhau lại bên nhau được. Cả hai cùng chịu những tổn thương và rồi bù đắp cho nhau.

Ngọc Linh quả thật rất ngốc nghếch. Ngốc đến nỗi không nhận ra Tấn Phong là người cô yêu. Nếu có 1 điều ước duy nhất ngay lúc này thì có lẽ nên ước cho bé con nhận ra tình cảm nếu không mọi chuyện sẽ mãi không bao giờ chấm dứt được đâu.

Vẫn như mọi ngày, hôm nay Ngọc Linh đến trường bình thường. Cô xem như chẳng có chuyện gì xảy ra trước đó cả. Ở trường, chỉ còn cô và Tấn Phong chơi với nhau thôi.

Ngọc Linh không còn sợ gì nữa. Bây giờ dù cho có ai nói gì cô, cô vẫn bình thản coi như không, không thèm để ý tới. Cô chỉ cười tươi và vui vẻ với Tấn Phong của cô mà thôi.

Quốc Anh lặng lẽ đi cùng Tuyết Nhi. Hai người nhìn ngắm Tấn Phong và Ngọc Linh.

Trong lòng Tuyết Nhi hẳn là đau lắm ! Thử hỏi nhìn thấy người mình yêu đi bên cạnh người con gái khác thì làm sao không đau cho được. Quốc Anh đứng sau Tuyết Nhi, anh vòng tay qua vòng eo thon gọn của cô và ôm cô. Anh thầm nhủ những lời ngọt ngào mong sao sẽ xoa dịu những cơn đau đang không ngừng nổi sóng trong lòng cô.

-Tuyết Nhi, em đừng buồn. Có anh rồi, em đừng nhớ Tấn Phong nữa, anh sẽ bên cạnh em.

Lời nói ngọt ngào ấy tuy là an ủi cô nhưng lại thật sự chạm vào nỗi đau của cô khiến cho giọt nước tràn khỏi bờ mi lăn dài trên gương mặt. Cô cất tiếng trả lời. Dù là giọng nói trong trẻo khá nhỏ nhưng anh vẫn nghe thấy được sự đau đớn trong con tim nhỏ của Tuyết Nhi, nhưng thanh âm run nhẹ theo cơn gió.

-Anh...anh có biết em đau thế nào không ? Em...em không thể sống thiếu anh ấy Quốc Anh à.

Tuyết Nhi cố cắn chặt môi ngăn tiếng nấc thoát ra khỏi cổ họng, cô muốn ngăn dòng lệ đang muốn tuôn trào ra, cô muốn ngăn nỗi đau đang dày xéo trái tim mình.

Quốc Anh đau lắm, anh cảm nhận được con tim anh cũng đang run rẩy cùng Tuyết Nhi, anh cảm thấy mình bất lực, bất lực đến độ anh thấy mình không đáng sống trên đời. Cả một nụ cười mang đến cho Tuyết Nhi anh còn làm không được vậy anh còn làm được gì nữa. Anh buông vòng tay và kéo Tuyết Nhi cho gương mặt cô vùi vào lòng anh. Anh không muốn cô thấy Tấn Phong, anh không muốn cô đau. Trái tim anh đang từng chút vỡ ra, rã tan ra từng mảnh mà không thể nào chấp vá được.

Anh không muốn Tuyết Nhi dễ thương của anh có 1 tổn thương nào nữa, anh quyết định giờ ra về sẽ gặp mặt Tấn Phong và trò chuyện với anh.

Đối diện với Tấn Phong sau giờ tan trường, gương mặt anh không chút cảm xúc nói chuyện với Tấn Phong.

-Cậu...cậu biết tại sao tớ hẹn cậu ra đây không Phong ?

Tấn Phong nhìn sâu vào đôi mắt của Quốc Anh, anh biết là người bạn thân của mình muốn gì rồi. Tấn Phong biết Quốc Anh yêu Tuyết Nhi từ lâu rồi. Anh biết nhưng vẫn không nói. Không phải là Tấn Phong vô tâm mà vì anh không biết giải quyết thế nào cho phải. Tuyết Nhi thì yêu anh mà anh không đáp trả được trong khi Quốc Anh, người bạn thân của anh, lại yêu Tuyết Nhi. Anh không biết mình sẽ phải làm sao để có thể tìm được hạnh phúc cho cả ba nữa. Anh vốn biết tính của Tuyết Nhi rồi, cô chỉ coi Quốc Anh là bạn thân thôi, cô chưa bao giờ dành bất kì thứ tình cảm nào cho Quốc Anh cả.

Cũng bởi vì thế, anh biết rằng Quốc Anh có lẽ chịu nhiều đau khổ lắm. Nhìn đôi mắt phiền muộn của Quốc Anh, Tấn Phong thiết nghĩ hẳn là người bạn thân đã chịu nhiều khá phiền muộn rồi. Cuộc gặp hôm nay có lẽ nên nói chuyện cho nhanh và rõ ràng thôi.

-Mình biết.

-Tại sao ?

-Vì cậu yêu Tuyết Nhi, muốn đến gặp mình mong mình đáp trả 1 chút tình cảm của cô ấy.

-Đúng vậy, cậu có thể không ?

Tấn Phong chắc chắn là không yêu Tuyết Nhi rồi. Đối với anh, Tuyết Nhi là 1 người con gái rất hoàn hảo duy chỉ có điều cô ta quá ác vì hại bé con của anh. Lỗi lầm của cô ta thì làm sao mà anh tha thứ cho được. Nỗi chịu đựng của Ngọc Linh, nỗi đau của cô trong suốt những năm tháng tuổi thơ nào có ai bù đắp, san sẻ nay lại còn phải đối diện với con người thông minh của Tuyết Nhi thì chắc rằng Ngọc Linh đã chịu nhiều thiệt thòi, bị hại nhưng không thể chống trả.

Anh nhất quyết 1 chút tình cảm cũng không cho Tuyết Nhi.

-Không. Tớ chỉ yêu Ngọc Linh. Đứa con gái độc ác như Tuyết Nhi sao tớ có thể yêu. Tớ không muốn gượng ép trái tim càng không muốn yêu một đứa con gái vì tình mà hại người khác như vậy. Đứa con gái thâm độc như vậy tớ rất ghét là đằng khác.

Tấn Phong không muốn nói những điều tồi tệ về Tuyết Nhi trước mặt Tấn Phong nhưng anh buộc phải nói vì cô gái này đã thâm độc và khó lường lắm rồi.

Quốc Anh nghe xong, trong lòng giận dữ lắm, anh không kìm chế được cơn giận mà dấm thật mạnh vào mặt Tấn Phong. Tấn Phong ngã xuống. Anh không hề có ý định sẽ chống trả lại người bạn thân của mình.

Anh chỉ lấy tay lau vết máu ở khóe miệng và đứng lên tựa như không có gì. Quốc Anh nhìn cậu bạn thân, lòng âm ứ, tức giận vì những gì Tuyết Nhi chịu đựng, anh không ngừng tiếp tục đánh Tấn Phong.

Đối với Tấn Phong, Quốc Anh là người bạn thân nhất và cũng vì chữ tình nên mới thế này vậy nên anh không đánh trả.

Sau khi Quốc Anh thấm mệt vì dùng sức quá nhiều, anh mới ngưng tay và đứng thở hổn hển. Tấn Phong chịu đau cố gắng đứng dậy.

-Cậu, mệt chưa ?

-Ừ.

-Tớ không đánh trả vì cậu là bạn thân và tớ biết cậu yêu Tuyết Nhi mới thế, tớ không trách. Chúng ta vẫn là bạn thân đúng không ?

Tấn Phong chìa tay ra chờ đợi cái nắm tay quen thuộc và như cậu dự đoán, Quốc Anh cười tươi, bắt tay cậu. Sau đó, Quốc Anh bước đi.

Tấn Phong vì đã gắng gượng quá nhiều, anh không chịu nổi nữa nên đã ngã xuống đất, thần trí nửa mê nửa tỉnh.

Ngọc Linh này giờ không thấy Tấn Phong, cô lo lắng đi tìm. Nhìn thấy anh nằm ở trong nhà kho của trường, mặt mày bầm tím trầy xước và còn rướm máu, cô vội chạy vào ôm anh.

Ngọc Linh đã không còn như ngày xưa, cô không khóc vỡ òa nữa mà chỉ là những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt. Đôi mắt cô ngày trước long lanh tinh nghịch và vô cùng linh hoạt nay đã vô hồn không cảm xúc. Cô ôm Tấn Phong, thầm gọi tên anh.

-Tấn Phong, anh...anh sao vậy ?

-Hi, không sao.

Dù đau đớn lắm nhưng thấy gương mặt Ngọc Linh có chút lo lắng nên anh vội cười để xua tan nỗi lo của Ngọc Linh. Ngọc Linh thấy ở đây không được hay lắm nên nói với Tấn Phong đi về.

-Thôi, về đi anh, em dìu anh về.

Tấn Phong gắng gượng đứng dậy. Ngọc Linh choàng tay anh qua cổ mình. Với thân hình bé nhỏ, cô khó khăn đưa anh về.

Về đến nhà, Ngọc Linh dìu Tấn Phong lên giường, sau đó cô vội đi lấy khăn, thau nước ấm và cả 1 cốc nước rồi mang vào.

Cô dìu Tấn Phong ngồi dậy rồi đưa nước cho anh uống.

Tấn Phong chịu đau và thấm mệt rồi nên anh nằm xuống ngủ thiếp đi.

Ngọc Linh nhìn thấy vết thương của anh và mồ hôi túa ra vì vất vả trên chặng đường về nên cô quyết định sẽ lau người cho Tấn Phong, cô nhẹ nhàng lau những vết thương cho anh thật tỉ mỉ vì sợ anh đau. Lúc cô lau phần ngực và bụng anh...gương mặt cô thoáng ửng đỏ.

Ngọc Linh trước giờ chưa làm việc này cho ai cả đặc biệt là với con trai càng không. Nhưng vì Tấn Phong cô đành cố gắng lau người cho anh mặc dù cô đang rất ngại. Gương mặt ửng đỏ và còn hơi nóng nóng nữa, tay chân dần vụng về nữa cơ chứ !

Vì sự vụng về đó mà cô làm cho Tấn Phong tỉnh giấc, thấy cô đang lau người ình, anh ngại ngừng vội ngồi bật dậy quên cả đau và nói năng lắp bắp không rõ ràng.

-Cảm...cảm ơn...việc này...việc này anh...làm...làm được.

Ngọc Linh ngại ngừng rút tay lại, cố tình tránh ánh nhìn của anh, cô vội đứng dậy quay người đi ra khỏi phòng.

-Em...em đi đổ thau nước.

Nhìn dáng đi có chút vội vã vì ngại lại còn tay chân vụng về làm cho Tấn Phong quên đi mình đang bị thương mà cười vui vẻ. Bây giờ nhìn Ngọc Linh, anh mới thật sự cảm giác cô mới là chính cô chứ không phải 1 con bé vô hồn gọi tên anh.

Anh biết Ngọc Linh chịu nhiều tổn thương lắm và bây giờ cô không còn tin ai ngoài anh. Anh còn thấy được thái độ của Ngọc Linh cũng thay đổi khi tiếp xúc mọi người chỉ khi với anh cô mới vui vẻ và hồn nhiên như trẻ con thôi.

Một lúc sau, Ngọc Linh đi vào, cô cầm theo bông băng và thuốc sát trùng, chai thuốc đỏ. Cô đến bên anh nhẹ nhàng lau sạch vết thương, ân cần tỉ mỉ như sợ anh đau. Thật ra Tấn Phong cảm thấy rất lắm nhưng vì Ngọc Linh, anh cố cắn răng chịu đựng để vượt qua. Sau khi làm xong, Ngọc Linh để mọi thứ ở chiếc tủ cạnh giường và ngồi trò chuyện với anh.

Ngọc Linh cười thật tươi, dù có gì đó không còn như trước nhưng trong đó vẫn còn sự hồn nhiên và trong sáng vốn có.

Tim Tấn Phong vẫn như mọi lần, đập dồn dập và vội vã, gương mặt anh dần dần đỏ hồng lên như người say rượu. Anh quay mặt né tránh sợ cô nhìn thấy thì bị cô kéo ngay đối diện mặt mình và cô còn để trán mình áp trán Tấn Phong. Cô thầm thì những câu hỏi thăm ngọt ngào.

-Tấn Phong à, anh có sao không ? Bị sốt à ?

Ban nãy anh đã ngượng lắm rồi nay lại càng ngượng. Nhìn thái độ ngây thơ của Ngọc Linh anh càng tức chết đi được. Anh đã né tránh vậy mà cô còn làm thế nữa. Nhưng mà nghĩ lại, Tấn Phong thấy nhìn cô gần thế này cũng tốt, trông cô rất dễ thương. Bé con của anh trông cũng đáng yêu lắm tuy là không đẹp như Tuyết Nhi nhưng ít ra trông cô hồn nhiên và vô cùng dễ thương hơn nhiều.

Tấn Phong không làm chủ được anh đã sẵn tiện hôn lên môi Ngọc Linh.

Ngọc Linh quá bất ngờ cô không biết phải thế nào nữa, đôi mắt cô cứ mở to tròn nhìn anh mà thôi. Gương mặt cô từng chút một ửng đỏ lên hết cả, trái tim đập tăng tốc trong lồng ngực của cô. Từng chút một những cảm xúc lạ mà nụ hôn mang đến không hiểu sao lại khiến cô thính thích mà chẳng muốn ngừng chút nào hết cả. Mọi thứ thật quá lạ lẫm với cô, tay chân cô cứ cứng đờ ra mà không hề đẩy Tấn Phong.

Ngọc Linh cứ tượng hình như vậy đấy. Từng chút một hạnh phúc cứ liên hồi làm cho cô cứ cảm giác mọi thứ xung quanh mờ ảo và trong mắt chỉ còn Tấn Phong mà thôi, giọt nước mắt vì vậy mà tràn ra khỏi mi mắt.

Tấn Phong cũng không kém Ngọc Linh. Anh cảm thấy thật lạ với nụ hôn này, một nụ hôn đầu. Anh không biết Ngọc Linh có cảm nhận được không nhưng anh thì cảm nhận rất rõ. Nụ hôn này sao mà ngọt ngào thế nhỉ, sao mà cảm giác rất lạ. Lạ đến mức anh không muốn rời bỏ đôi môi nhỏ nhắn ấy. Trái tim anh đập rất nhanh, nhanh đến mức anh chỉ nghe thành thịch không ngừng nghỉ. Cả người anh cũng dần nóng lên hết cả.

Bỗng nhiên tay anh nhận được 1 giọt nước. Anh mở mắt thấy cô khóc. Anh liền rời môi mình khỏi môi cô. Đôi mắt Ngọc Linh thất thần, từng giọt một rơi trên gương mặt. Tấn Phong nghĩ anh đã không phải với cô, anh liền cúi đầu, anh không biết mình nên nói gì.

Ngọc Linh không biết làm thế nào nên đứng dậy định chạy khỏi, chưa kịp chạy thì đã bị Tấn Phong níu tay lại, cô ngã lưng vào lòng anh. Anh ôm cô thật chặt như sợ bé con đáng yêu sẽ bỏ anh chạy mất.

-Anh...anh xin lỗi. Anh xin lỗi nếu làm em không thích.

Ngọc Linh vẫn chưa hoàn hồn nên cô vẫn im lặng không thốt nên lời.

-Anh biết là em cảm giác rất lạ. Anh...anh xin lỗi em bé con. Anh thật ra yêu em lắm bé con nên anh mới hôn em. Nếu em không thích thì cũng không sao, anh không làm thế lần nào nữa. Bé con à, giá như em là bạn gái anh thì tốt biết mấy.

Ngọc Linh tuy vẫn chưa tỉnh táo vì dư âm của nụ hôn nhưng cô vẫn nghe rõ ràng từng lời nói ngọt ngào của anh, những cảm xúc và tâm tư anh đã giấu.

Trong lòng Ngọc Linh, trái tim cô không hiểu sao cứ đập nhanh như thúc giục cô phải làm gì đó. Theo tình cảm, cô xoay người ôm anh, dù giọng cô có hơi run run nhưng Tấn Phong vẫn nhận ra hình như trong ấy đang mang hạnh phúc.

-Em...em không biết yêu là gì ? Nhưng mà ban nãy...trái tim em đã đập rất nhanh. Em không hiểu thế là thế nào nhưng em biết em có chút thích rồi Tấn Phong.

Tấn Phong bất ngờ trước câu nói đó. Anh cảm thấy rất vui, dù chỉ là 1 tí xịu tình cảm của Ngọc Linh dành cho anh nhưng anh đã vui lắm rồi.

-Thế là được rồi em à ? Anh vui lắm ! Anh không muốn làm anh trai em nữa.

Ngọc Linh nhớ câu nói ban nãy, cô hiểu thâm ý của Tấn Phong.

-Em không biết yêu là gì nhưng mà em cũng muốn thử nếu nó làm anh hạnh phúc.

Tấn Phong thích thú, ôm chặt Ngọc Linh không buông. Trong căn phòng nhỏ, hai trái tim dần dần chung 1 nhịp đập. Gió mơn man len qua cửa sổ thổi tung màn cửa như đang muốn hát một bản tình ca hạnh phúc để chúc tụng. Và không ai biết rằng có một ngọn gió đã thì thầm vào tai Tấn Phong

-Cô ấy...yêu anh đó.

11. Chương 11: Bị Bỏ Rơi

“Em bỏ anh rồi, đúng không ? Hai chúng ta đã bên cạnh nhau quá lâu vậy mà chỉ vì sự việc đó em bỏ anh. Trái tim anh càng lúc càng bị em hành hạ đến đau đớn. Đau đớn đến mức anh không còn khả năng biết đau là gì nữa. Nếu em đã không muốn anh bên cạnh thì chỉ bằng anh lặng lẽ ngắt em thôi. Chỉ là lặng lẽ thôi, có được không ?”

Sáng hôm sau, cả hai đến trường thật vui vẻ. Ngọc Linh vẫn còn ngại ngùng về chuyện tối qua đến nỗi gương mặt đỏ cả lên nhìn rất là đáng yêu. Tấn Phong nhìn thấy vậy anh chỉ muốn ôm Ngọc Linh và hôn cho cô 1 cái nhưng lại sợ cô thẹn quá rồi chạy mất. Anh cũng muốn nắm tay bé con lắm nhưng lại sợ cô không dám nắm vì cái nắm tay hôm nay đã khác cái nắm tay hôm qua. Cái nắm tay thật sự yêu thương và cái nắm tay mang đúng nghĩa của những người yêu nhau.

Nhưng mà nhìn bé con đi bên cạnh lại không nắm được tay của cô anh thực sự rất khó chịu ! Nhìn gương mặt cô yêu chết đi được không nắm tay được thì thật là đáng tiếc ! Vậy là anh đánh liều nắm lấy tay cô. Tấn Phong cũng khá là tình nghịch, anh nắm tay cô rồi nhưng lại vờ nhìn sang hướng khác như không có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng mà thực chất là anh đang cười đầy thôi.

Bé con ngốc nghếch vừa cảm nhận được có 1 bàn tay to lớn ấm áp đan xen tay mình liền nhìn sang bên cạnh. Cô thấy Tấn Phong ngó lơ chỗ khác, nhìn anh cô biết ngay là anh cố tình làm thế. Cô ngại ngùng cúi đầu xuống nhưng được một lát là cô giật phăng tay anh chạy. Không phải là cô muốn buông tay Tấn Phong đâu mà là...tay anh ấm quá. Ấm áp đến mức đã làm lan tỏa đến tận con tim khiến trái tim cô muốn tan chảy, cả người chỉ muốn nương tựa vào Tấn Phong mãi thôi.

Cái giật tay có vẻ là hơi mạnh làm đụng đến vết thương ở tay của Tấn Phong. Tấn Phong đứng lại xuýt xoa và la đau.

-Đau quá...bé con...

Anh cố tình hét to cho Ngọc Linh đáng yêu chạy về. Cô vốn dĩ rất thơ ngây, rất đáng yêu, rất biết lo lắng cho người khác nên dĩ nhiên là cô chạy về cầm ngay lấy tay Tấn Phong hỏi han lo lắng. Gương mặt đầm chiêu hồi lỗi, đôi mắt long lanh tưởng chừng như sắp khóc đến nơi rồi vậy.

-Em...xin lỗi. Anh có sao không ?

Giọng Ngọc Linh nghèn nghẹn nơi cổ họng làm cho Tấn Phong mỉm lòng. Anh thật sự không đau lắm nhưng chỉ giả vờ thôi. Thấy cô thế này anh lại không nỡ liền ôm cô vào lòng.

-Anh...không sao đâu bé con.

Ngọc Linh sững sờ cho Tấn Phong ôm, cô không biết là nên khóc hay cười nữa. Rõ ràng là anh muốn trêu cô mà. Nghe anh nói thế cô thật sự cảm thấy vui lắm nhưng mà cũng rất giận nữa. Cuối cùng cô trút hết mọi nỗi giận lên người anh. Cô dùng đôi tay yếu ớt đâm vào ngực anh. Dù vết thương trên mình Tấn Phong còn khá đau nhưng mà anh lại cảm thấy chúng đang dần được chữa khỏi bởi những cái đâm nhẹ nhàng yêu thương của người con gái anh yêu. Ngọc Linh tức quá nên chỉ vừa đánh mà vừa thút thít thôi.

Tấn Phong thấy cô đánh anh mãi cũng không được gì nên dùng tay giữ đôi tay cô lại, cúi người xuống, trán anh và trán cô chạm vào nhau.

-Hihi, đừng giận anh nhé ! Tại em đáng yêu quá thôi mà bé con.

Tấn Phong nói thế cô cũng không nỡ giận nữa, cô liền cười thật tươi. Tấn Phong bất ngờ hôn nhẹ lên má cô dưới ánh nắng. Gương mặt hồng hồng đáng yêu dưới ánh nắng vàng lung linh trở nên xinh đẹp vô cùng. Sau đó, Tấn Phong nắm chặt tay cô, kéo cô cùng chạy đến trường.

Vừa bước vào cổng trường, Tuyết Nhi xuất hiện trước mặt anh. Thấy mặt Tấn Phong bầm tím, trong lòng cô lo lắng vô cùng. Cô không biết ai lại nhẫn tâm đánh anh như thế này nữa. Trong lòng cô từng chút một bùng phát cơn đau dữ dội, cứ như là từng mảnh vỡ của thủy tinh đang đâm sâu vào trái tim cô.

Cô xót xa, rung rung, đưa tay mình sờ lên mặt Tấn Phong. Tấn Phong nhìn Tuyết Nhi lạnh như băng. Ánh nhìn lạnh lùng không chút yêu thương khiến cho trái tim Tuyết Nhi càng lúc càng đau hơn nữa. Anh nhẫn tâm gạt tay cô thật mạnh khiến cô ngã xuống sân trường, bao ánh mắt đổ dồn vào chỗ anh đứng.

-Cô thôi đi, tôi ghét cô. Ngoại trừ bé con của tôi, tôi không mong là sẽ có bất kì ai đụng vào tôi.

Tấn Phong tươi cười quay sang Ngọc Linh dẫn cô đi. Ngọc Linh đi được vài bước nhưng cô vẫn quay đầu lại nhìn Tuyết Nhi, nhìn người con gái tội nghiệp. Nhìn Tuyết Nhi bó gối khóc nức nở, trái tim cô như đồng cảm, cô cũng cảm thấy đau thay cho Tuyết Nhi.

Quốc Anh nãy giờ quan sát và cuối cùng anh cũng chạy đến Tuyết Nhi, anh ôm cô vào lòng vỗ về an ủi. Tuyết Nhi khóc rất nhiều, ôm anh và cố gắng tìm chút ấm áp mong xoa dịu được cơn đau đang dằn vặt. Quốc Anh lặng lẽ ôm cô. Trái tim cô vì quá đau đớn, đã tan nát không biết bao nhiêu lần rồi, sức chịu đựng của cô cũng đã đến cùng cực và cuối cùng cô đã ngất đi. Quốc Anh lo lắng bế cô vào phòng y tế.

1 tiếng sau, Tuyết Nhi tỉnh lại, thấy Quốc Anh vừa đi ra ngoài, cô khẽ xoay mình và lặng thầm khóc. Những giọt nước mắt cứ thế mà chảy ra ướt cả chiếc gối trắng tinh. Quốc Anh đi vào phòng, thấy người cô đang run run. Anh biết là Tuyết Nhi đang thế nào rồi. Anh lặng lẽ nằm cạnh, ôm cô từ phía sau.

-Em...xin em đừng khóc nữa. Anh...đau lắm Tuyết Nhi.

Giọt nước mắt của Quốc Anh cũng bắt đầu lăn khỏi mi mắt. Anh mất anh buồn càng lúc càng trở nên bi thương. Hai trái tim cùng đau và cùng tan nát, chịu nhiều tổn thương đang lặng lẽ ôm nhau vỗ về nhau.

Sau khi khóc xong, Tuyết Nhi dần có chút bình tĩnh, cô bắt đầu suy nghĩ về việc tại sao Tấn Phong lại bị thương. Người như anh ai lại dám đụng chạm, nếu người mà dám đánh anh đến thế này thì duy nhất chỉ có người mà thật sự thân thiết với anh mà thôi. Chẳng lẽ...

Cô không khỏi không bận tâm về vấn đề mình đang suy nghĩ, cô cứ đinh ninh là người đó. Cũng vì vậy mà lúc này cô xoay người đối mặt với Quốc Anh.

-Ai đánh Tấn Phong bị thương vậy anh ? Có phải là...anh không ?

Cô mở to đôi mắt nhìn anh, trong lòng cô luôn thầm nói rằng chắc chắn không là anh đâu. Anh là bạn thân của Tấn Phong, dĩ nhiên không phải anh, chắc chắn là không. Đáp lại lời cô nói chỉ là 1 thái độ đứng đưng của Quốc Anh.

Quốc Anh đau lòng lắm, trái tim anh sắp tan nát cả rồi. Thấy Tấn Phong bị thương, cô lại nghĩ ngay đến anh. Anh không ngờ cô lại tin tưởng và yêu thương Tấn Phong nhiều đến vậy. Anh nhìn cô, nhìn vào đôi mắt cô, thật kĩ, như xoáy sâu vào tâm trí và suy nghĩ.

-Em nghĩ là anh à ?

Tuyết Nhi bối rối. Cô không biết trả lời thế nào. Nếu cô nói là đúng thì hẳn Quốc Anh sẽ đau lòng, sẽ buồn bã, nhưng nếu cô nói là không thì chẳng phải cô đang lừa dối mình sao. Mà câu hỏi của Quốc Anh cũng chẳng rõ ràng, câu ấy cứ như có thể là có mà cũng có thể là không nữa.

Nhưng dù sao, cô cũng muốn là mình tìm ra được người đó.

-Em chỉ nghĩ thế thôi.

Câu nói vừa thốt ra từ miệng Tuyết Nhi đã vô tình gây ra một vết thương rất lớn nơi trái tim của Quốc Anh. Anh biết mà, biết rằng cô sẽ nói câu ấy thôi. Nếu cô ấy đã nói vậy thì anh cũng phải trả lời thật tâm, không gian dối.

-Ừ, anh làm.

Quốc Anh ngồi đây, không dám đối diện với cô để trả lời cô. Anh không hề muốn nhìn thấy được phản ứng của cô, nếu nhìn thấy nó chắc chắn anh sẽ vỡ tim ra mà chết mất. Trái tim anh đã quá đau rồi, đau đến mức giờ đây toàn bộ người anh cũng bị đau và tê liệt hẳn.

Tuyết Nhi sững sờ lắm, cô không ngờ là anh thật. Trái tim cô cũng đau, cô không hề nghĩ người như Quốc Anh lại như thế ! Nước mắt cô chỉ chảy dài, lặng lẽ mà đau đớn khôn nguôi. Cô ngồi đây, chạy đi, trước khi đi cô còn tát Quốc Anh 1 bạt tai.

Quốc Anh ở lại, anh đưa tay mình lên sờ gương mặt. Phải, bỏng rát lắm ! Chỗ mà Tuyết Nhi tát rất mạnh, bỏng rát vô cùng nhưng nó lại không bằng những vết thương nơi tim anh đang bị nước mắt và máu xát vào, đau đến không tưởng được. Anh lặng lẽ rơi nước mắt và nhìn lên trời, cười nụ cười thê lương biết đường nào. Kể từ giây phút Tuyết Nhi bước ra khỏi phòng, trái tim của Quốc Anh cũng đã đóng băng và chết lặng. Tình yêu của anh, bao nhiêu yêu thương của anh dành cho Tuyết Nhi cuối cùng lại được trả giá bằng 1 cái tát. Cuối cùng nỗ lực của anh cũng chỉ là con số 0 mà thôi.

Còn về Tuyết Nhi, ngay khi cô tát Quốc Anh, cô đã chạy đến sân trường nơi không có ai. Cô bó gối, úp mặt khóc. Trái tim cô thật sự rất hỗn loạn và đau đớn. Giữa 2 người, Quốc Anh và Tấn Phong ai cũng quan trọng. Tấn Phong là người con trai cô yêu thật nhiều và mãnh liệt, cô không hề muốn anh đau. Còn Quốc Anh lại là người bạn thân mà cô tin tưởng để chia sẻ mọi bí mật, chuyện riêng tư vậy mà...

Cô khóc nức nở, mặc kệ xung quanh, mặc kệ thời gian. Cô hiểu giờ đây chỉ có 1 mình trong không gian u tối lặng lẽ yêu Tấn Phong mà bỏ mặc Quốc Anh. Trong thâm tâm cô, cô thầm xin lỗi Quốc Anh, xin lỗi rất nhiều.

Ngày đau khổ như thế này cuối cùng cũng được ông trời cảm nhận và bắt đầu tạo cơn mưa.

Mây đen xám xịt giăng kín trời và từng tia sáng không ngừng chớp nhoáng kèm theo tiếng ù ù ù đáng sợ.

Cơn mưa tầm tã làm trắng xóa cả con đường.

Quốc Anh đi về trên đường, không cần ô hay áo mưa. Lúc này, anh rất cần có mưa. Mưa để rửa sạch nỗi đau, để xóa nhòa những gì anh không muốn nhớ ! Nhưng hình như lúc này, càng nhìn mưa anh càng nhớ người mà anh yêu.

Trời đổ cơn mưa nhẹ...

Tuyết Nhi đi vội mua thức ăn quên mang cả ô, cô lo lắng đứng trú mưa ở cửa hàng và không ngừng ngóng trông xem có ai tới đón.

Đứng khá lâu rồi mà chẳng thấy ai, cô buồn buồn nhìn xuống đường và biết rằng có lẽ mình sẽ phải đứng ở đây khá lâu.

Bất ngờ, Quốc Anh xuất hiện kèm chiếc ô, anh tươi cười nhìn cô. Tuyết Nhi vui mừng ôm chầm lấy anh

-Anh đưa em về đi nha Quốc Anh.

Anh mở ô rồi kéo cô vào, trời bắt đầu mưa to hơn và tạt vào người Tuyết Nhi. Anh sợ cô ướt nên đã ôm lấy cô. Tuyết Nhi ngỡ ngàng nhưng rồi cô cũng hiểu và sau đó là cô tựa đầu vào Quốc Anh.

Cả 2 như tình nhân dù chỉ có 1 người yêu đơn phương. Nhìn vào, cảm thấy họ rất hạnh phúc.

Quốc Anh buồn bã nhìn vô hồn ra màn mưa nhớ về cảnh đó khi bên Mĩ. Tất cả giờ chỉ là quá khứ. Trước giờ cũng chỉ có anh níu kéo trong vô vọng. Anh đã quá cố gắng trong chuyện này rồi. Quốc Anh mệt mỏi, anh đứng lại ở trên đường, nhìn lên trời ai oán giận giữ. Anh trách sao ông trời lại nhấn tâm với anh đến vậy. Bao tình yêu của anh nồng nàn và chân thành để rồi đổi lại chỉ có mình anh. Phải chăng ông đang muốn trêu đùa cuộc sống của anh ???

Nhà thì hết thức ăn mà bụng lại đói meo nữa nên Ngọc Linh đành phải mang ô và chịu khó đi ra ngoài dù trời mưa khá to. Cô vui vẻ lựa chọn những rau củ thật tươi ngon. Cầm mọi thứ về, cô vui vẻ trong lòng. Cô mừng tượng trưng trong đầu bao nhiêu là thức ăn ngon đang bốc khói nghi ngút. Và lát nữa đây cô sẽ được ăn no cả bụng. Ngọc Linh thích thú cười thầm.

Trời vẫn mưa khá to mà không ngớt, Ngọc Linh có phần bức bối vì mưa đã tạt vào ướt người dù đã cầm ô. Cô nhìn xung quanh đường. Chẳng có ai ra đường lúc này như cô cả. Bỗng nhiên, cô thấy có 1 người đang đứng giữa đường – một người con trai.

Cô không khỏi thắc mắc nên đứng lại nhìn. Người con trai ấy hình như đang buồn lắm, đang đau khổ lắm mới đứng giữa đường mà ngược mặt lên trời thế này. Trong lòng cô có cảm tưởng là người con trai ấy đang khóc nữa. Dáng người cao cao của người con trai ấy không khỏi làm Ngọc Linh không chú ý. Rõ ràng là đáng cao và đẹp thế kia mà. Chắc hẳn là mọi thứ với con người đó hoàn hảo lắm kia chứ.

Trong lúc Ngọc Linh đang nhìn, người con trai đó nhìn sang phía cô, Ngọc Linh liền nhận ra đó là...Quốc Anh. Cô vội chạy đến lấy ô che cho cả anh. Ban này, lúc Quốc Anh nhìn Ngọc Linh, anh đang lầm tưởng là Tuyết Nhi nhưng cuối cùng anh lại thất vọng. Tinh thần anh thực sự giờ đây đã quá mệt mỏi rồi, mệt lắm, anh không còn đủ sức nữa.

Ngọc Linh không hiểu sao Quốc Anh lại thế, cô cũng lo lắng, hỏi han và quyết định dìu anh về nhà mình vì nhà của cô cũng gần đây.

-Quốc Anh, cậu về nhà mình nhé !

Quốc Anh im lặng, nhìn cô không cảm xúc. Ngọc Linh không chờ lâu nữa vì trời mưa đã quá to rồi, cô khó nhọc dìu Quốc Anh cùng về. Vì sợ Quốc Anh dầm mưa đã lâu sẽ bệnh nên cô bảo anh đi tắm trước và đưa cho anh bộ quần áo của Tấn Phong đã để lại.

-Quốc Anh, cậu tắm đi không lại bệnh đấy !

Quốc Anh vô hồn ngồi đấy, cô thấy hình như có chuyện gì không ổn đã xảy ra với anh. Trông anh thế này, quả thật đáng thương lắm ! Dù cô không thân Quốc Anh cho lắm nhưng cô biết anh là người con trai rất tốt. Anh biết làm cho người khác vui và ấm áp. Đặc biệt là anh rất biết quan tâm người khác. Những đức tính tốt thế này hiếm ai mà có được.

Ngọc Linh suy nghĩ 1 lát rồi cũng kéo Quốc Anh đứng dậy, đẩy anh vào nhà tắm. Quốc Anh trong vô thức làm theo lời cô. Anh vào nhà tắm, đứng trần mình dưới vòi sen. Từng giọt nước bắn vào người anh làm anh tỉnh lại được phần nào. Trái tim anh lại lần nữa đau đớn, anh mệt mỏi lắm rồi. Người con gái anh yêu tại sao lại thế chứ, tại sao lại nhấn tâm đến vậy. Gương mặt thê lương của anh trông đến nao lòng. Anh tựa đầu vào tường, không ngừng đau khổ, trách móc bản thân dù anh không hề có lỗi. Quốc Anh buồn bã, dầm vào tường những cú dấm thật mạnh khiến cho bàn tay anh chảy máu. Nước ấm cọ xát vào làm cho vết thương trở nên bỏng rát. Ừ, thì bỏng rát thật nhưng nào đâu có bằng vết thương nơi con tim anh. Đau...đau lắm...đau đến mức anh không muốn sống nữa.

Anh chợt nhớ ban nãy Ngọc Linh đưa về, sợ cô bạn này lo ình nên anh thay quần áo và bước ra ngoài.

Bên ngoài, mùi thức ăn đã bay khắp mọi nơi trong căn nhà nhỏ. Những đĩa thức ăn và tô canh bốc khói nghi ngút. Ngọc Linh mỉm cười nhìn Quốc Anh và mời anh ăn cùng.

-Quốc Anh, cậu ăn cùng mình đi.

Quốc Anh lẳng lặng ngồi xuống ghế cùng ăn với Ngọc Linh. Nhiều thức ăn ngon được nấu nhưng Quốc Anh vẫn không gấp tí nào. Ngọc Linh thấy vậy cô gấp cho anh miếng thịt kho và cả đậu que xào.

-Ăn đi Quốc Anh, chẳng lẽ mình làm không ngon sao ???

Quốc Anh thấy Ngọc Linh quan tâm đến mình, anh liền ăn thật ngon miệng và cười nhìn cô. Suốt bữa cơm, anh không hề nói gì.

Ăn xong, Ngọc Linh thì dọn chén bát để rửa và bảo Quốc Anh đi ngồi xem tivi.

-Cậu đi ra sofa xem phim đi nhé !

Quốc Anh lẳng lặng đi xem ti vi. Ngọc Linh rửa chén bát xong đâu đấy, cô cũng đi tắm.

Sau khi thấy chẳng còn việc gì nữa, cô đến ghế sofa ngồi cạnh Quốc Anh và trò chuyện.

-Hôm nay sao cậu dầm mưa vậy ?

Câu nói ấy làm cho Quốc Anh mừng rỡ lại cảnh trong phòng y tế, anh chịu đau thế nào, gương mặt anh dần dần trắng bệch. Trắng bệch vì vết thương nơi con tim đang thức tỉnh. Ngọc Linh nhận ra có chuyện, cô tiện tay tắt ti vi và nhất quyết hỏi anh xem có giúp được gì không.

-Có chuyện gì đúng không ?

Quốc Anh không nói gì, anh mệt mỏi gục vào vai Ngọc Linh trước sự bất ngờ của cô. Quốc Anh cất tiếng nói sau hàng loạt sự im lặng này giờ.

-Xin cậu hãy cứ để thế này 1 chút.

Giọng nói buồn buồn của Quốc Anh thốt ra làm Ngọc Linh cảm thương cho người bạn của mình. Không gian xung quanh bỗng nhiên trùng xuống và im lặng.

Ngọc Linh nhẹ nhàng đưa tay vỗ vào vai Quốc Anh như sự động viên và an ủi. Quốc Anh chỉ im lặng. Anh đã quá mệt rồi, mệt vì sự nỗ lực của mình, mệt vì đã làm bờ vai vững chắc quá lâu. Giờ đây anh chỉ muốn thế này, muốn được tựa vào vai ai đó. Dù chỉ 1 chút thôi cũng được, 1 chút để anh có thể quyết định tiếp mình nên làm thế nào.

Anh thả lỏng người, suy nghĩ về những gì anh đã làm, đã cố gắng kể từ khi gặp Tuyết Nhi đến giờ. Từng hình ảnh một hiện lên làm anh thấy đau lòng, từng hình ảnh một làm anh thấy những việc mình làm đã quá vô nghĩa. Trái tim anh trào lên những cơn sóng dữ dội, đau đớn khôn nguôi. Những mảnh kí ức ấy cứ ghim chặt vào con tim không dứt ra được. Anh muốn mình bỏ đi những kí ức đó, những hình ảnh về Tuyết Nhi nhưng có lẽ là rất khó, khó lắm ! Nhưng dù sao, người con gái đó đã không yêu anh rồi. Không yêu thì chỉ còn cách gạt bỏ mà thôi, không nên lưu luyến và vướng bận thêm cho phiền lòng.

Còn ở nhà Tấn Phong, Tuyết Nhi đang gõ cửa phòng anh. Tấn Phong bực bội không hề muốn gặp cô nhưng vì tiếng gõ cửa đã vang rất nhiều lần và rất lâu. Anh không muốn nghe thêm nữa nên đành mời cô vào và nói chuyện, mong kết thúc sớm.

Tấn Phong ngồi trên giường điềm tĩnh, cô cũng ngồi cạnh.

Cô đau lòng đưa tay sờ lên vết thương vẫn còn hơi bầm tím trên mặt Tấn Phong và hỏi han.

-Quốc Anh đánh anh đau lắm đúng không ?

Tấn Phong giật mình, anh gạt tay Tuyết Nhi, nhìn thẳng vào mặt cô với đầy sự ngạc nhiên.

-Sao cô biết ?

-Anh ấy đã thú nhận rồi.

Tấn Phong không ngờ Quốc Anh lại khờ đến vậy. Nếu Quốc Anh nói ra chẳng phải Tuyết Nhi sẽ bỏ cậu ấy hay sao. Rồi Quốc Anh, cậu ấy sẽ chịu thương tổn thế nào.

-Cô đã làm gì cậu ấy rồi ?

-Em...em tát anh ấy và bỏ đi.

Tấn Phong có thể thấy được cảnh tượng và cảm xúc khi đó của Quốc Anh. Hẳn là cậu bạn thân của anh đang đau đớn lắm ! Anh quay sang Tuyết Nhi, giận dữ nhìn cô.

-Sao cô làm thế ? Cậu ấy đánh tôi là chuyện của chúng tôi, không liên quan gì cô. Sao cô lại làm thế ?

Tuyết Nhi đau lòng nhìn Tấn Phong, cô không ngờ vị trí của Quốc Anh còn hơn cô nữa.

-Cũng vì em yêu anh thôi.

-Tôi không cần, thôi cô đi đi.

Tấn Phong bức dọc đuổi Tuyết Nhi. Thấy cô không chịu đi, anh đẩy cô ra khỏi phòng, đóng cửa và nhân tiện bấm chốt khóa luôn phòng.

Tuyết Nhi buồn bã đứng trước cửa phòng, khóc cho nỗi đau của mình.

Vẫn như mọi ngày, Ngọc Linh đến trường vui vẻ nhưng hôm nay cô lại cùng Quốc Anh đi. Tấn Phong cũng hơi ngạc nhiên khi thấy bé con cùng bạn thân đến trường. Anh chào hỏi Quốc Anh vui vẻ và nắm tay bé con vào lớp.

Tuyết Nhi thấy Tấn Phong, cô liền bước lại chỉ mong ước gặp anh thế nào. Cô đến gần Tấn Phong, như mọi lần anh lại gạt tay cô, lạnh lùng bước đi bên cạnh Ngọc Linh. Cô sững sờ đứng nhìn và rơi nước mắt.

Quốc Anh đứng đó, anh nhìn thấy nhưng lại dừng đứng đến gần và lướt qua không nhìn. Tuyết Nhi ngạc nhiên nhìn anh, không chớp mắt. Cô cứ ngỡ như mọi lần, Quốc Anh sẽ lại ôm cô, sẽ lại vỗ về, sẽ lại an ủi nhưng mà bây giờ anh lại xa lạ. Trước mặt cô, anh chỉ đi qua, không nhìn ngẩm, không quay đầu lại, anh lạnh lùng băng giá đi thẳng không đoái hoài đến cô cứ như thể cô đang không tồn tại vậy. Quốc Anh chỉ đi cùng với Ngọc Linh và Tấn Phong mà thôi.

Tuyết Nhi thật sự rất sợ hãi, bên cạnh cô thật sự chẳng có ai cả. Mà cũng tại cô cả thôi, cô yêu Tấn Phong mà, vì Tấn Phong mà đánh Quốc Anh kia mà. Tại cô cả thôi.

Giữa sân trường, cô khóc nức nở, đau lòng, cô đã hiểu ra cảm giác cô đơn và đơn độc là thế nào. Thật đáng sợ...thật trống trải.

Cô khóc nức nở không ngừng nghĩ mặc ọi người nhìn như thế nào. Dù sao ai ai cũng thấy cô tội nghiệp mà thôi.

Quốc Anh đau lòng đi vào lớp, úp mặt xuống bàn, mệt mỏi. Anh thật tâm rất muốn như những lần trước nhưng anh biết nếu còn như vậy nữa thì anh chỉ làm tổn thương mình thật nhiều mà thôi. Trái tim anh cũng là trái tim con người chứ có phải trái tim sắt đá mà anh lại đối xử như thế chứ. Anh phải cố gắng bảo vệ nó thôi.

Quốc Anh lặng lẽ đau, lặng lẽ cười bi thương.

Ngày hôm đó, Quốc Anh đã thật sự đổi khác, không là Quốc Anh như trước nữa.

Ra về hôm đó, Ngọc Linh vui vẻ dọn cặp sách thật nhanh vì có Quốc Anh và Tấn Phong đứng chờ. Cô nhanh nhẩu định chạy ra thì bất ngờ bị 1 vài bạn nữ túm lại và sau đó cô thấy sau gáy mình rất đau rồi cô bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy cô thấy tay chân mình đã bị trói rồi, nhìn xung quanh thì mới phát hiện đây là nhà kho của trường.

-Mày tỉnh rồi à ?

Ngọc Linh nhìn người vừa mới nói chuyện với mình, cô không ngờ đây là 1 bạn trong lớp mình. Tuy trong lòng cô rất lo lắng và sợ hãi nhưng nét mặt vẫn thản nhiên. Điều này cũng phải bởi vì Ngọc Linh đã chịu sự sợ hãi nhiều rồi, cô đã được dịp rèn luyện rồi nên dù có sợ thế này cũng chỉ cầm nín mà thôi.

-Các người là ai ? Sao bắt tôi ?

Đứa con gái đó lời lẽ hống hách đáng ghét nói chuyện với Ngọc Linh, ánh mắt nhìn cô không có gì là thiện cảm.

-Tao là bạn Tuyết Nhi. Tao thấy bất bình cho Tuyết Nhi nên bắt mày xử. Mà con Tuyết Nhi cũng kêu tao xử mày luôn đó. Mày không biết là loại con gái gì mà sức quyến rũ 2 anh đẹp trai đến thế.

Ngọc Linh cười nhạt. Dù sao cô cũng đã đoán là có dính Tuyết Nhi trong vụ này nhưng không ngờ là thật. Tình bạn không ngờ cũng bặt bèo đến vậy.

-Chỉ đơn giản là bạn, mấy người muốn nghỉ sao thì tùy.

Mọi người có mặt ở đó đều nhìn Ngọc Linh một cách ngạc nhiên. Họ không còn nhận ra Ngọc Linh yếu đuối của trước kia nữa, cứ như thể Ngọc Linh hôm nay và hôm qua là 2 người vậy.

-Muốn nghỉ sao thì tùy à ? Được thôi.

Người con gái đó ra hiệu cho cả bọn đánh Ngọc Linh. Ngọc Linh rất đau, cổ rất muốn la lên nhưng vẫn cắn chặt môi không nói. Bọn họ rất tàn nhẫn, dùng tay, chân đánh cô không thương tiếc. Đầu cô cứ hết sang bên này lại sang bên kia.

Dù bị đánh đã khá nặng, nhưng cô vẫn mỉm cười và không hề rơi nước mắt. Cô biết dù mình có khóc cũng không có ích gì vả lại những giọt nước mắt này không đáng.

Cả bọn đánh cô hả hê xong thì họ cũng ngừng tay và bước đi. Ngọc Linh co ro 1 mình trong đau đớn nhưng vẫn nở nụ cười trên môi.

Một lúc sau, cô cố gắng tìm cách cởi trói. Vì bọn họ là con gái nên dây trói cũng khá lỏng, cô dễ dàng mở được và bước đi. Dưới ánh chiều tà, dáng người nhỏ nhắn đi xiêu vẹo trên hành lang trường. Cô quay về lớp lấy cặp. Tấn Phong không biết đứng đó từ bao giờ, thấy cô anh mừng lắm và chạy đến ôm cô.

Vì Ngọc Linh đã chịu đau khá lâu nên cô mệt quá đã ngất xỉu.

Tấn Phong bế cô về nhà, chăm sóc cô rất chu đáo và còn tự tay nấu cháo cho cô ăn nữa. Quốc Anh chỉ biết đứng nhìn người bạn thân của mình mà mỉm cười thôi. Quốc Anh thật sự ghen tị với Tấn Phong bởi anh đã kiếm được 1 người con gái thật sự yêu anh và anh cũng yêu người đó.

Sau khi ngủ xong 1 giấc thì Ngọc Linh tỉnh dậy, lúc này cũng đã 3 hay 4 giờ sáng gì rồi. Nhìn Tấn Phong ngủ bên cạnh, cô thực sự thấy mình rất hạnh phúc. Cô nhẹ nhàng đưa tay lên sờ trên gương mặt anh và cô mỉm cười.

Đối với Ngọc Linh, bây giờ dù cô có chịu đau đến thế nào cũng được, có bị bắt kì ai đối xử với mình ra sao cũng được miễn là có Tấn Phong. Chỉ cần mỗi sớm mai thức dậy, cô lại được thấy anh bên cạnh, chỉ cần mỗi khi cô buồn có anh là điểm tựa, chỉ cần thấy anh cười và hạnh phúc là cô cũng mãn nguyện lắm rồi. Có lẽ...ngoài anh ra cô sẽ không còn có khả năng yêu ai khác được nữa.

Tấn Phong đang ngủ say lại bị Ngọc Linh làm tỉnh giấc, dù là anh vẫn còn buồn ngủ nhiều lắm nhưng anh không hề bực mình tí nào cả. Anh còn giả vờ nhắm mắt mà vòng tay ôm eo Ngọc Linh nữa cơ chứ ! Cô bất ngờ lắm, chẳng biết làm thế nào nhưng rồi cũng như chú mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của Tấn Phong. Cả 2 cùng trò chuyện thật ngọt ngào và đầm ấm

-Em...cảm ơn anh.

-Không có gì mà bé con.

Bên Ngọc Linh, Tấn Phong có thể cảm nhận được con tim cứ nhảy lên rộn ràng. Dù là anh đã bên cạnh Ngọc Linh khá lâu rồi, đáng lẽ anh phải làm chủ được nhưng đằng này càng ngày anh càng lúc càng không kiểm soát được trái tim của mình được.

Có một tính cách của Tấn Phong mà không ai biết đó chính là tính sở hữu của anh cũng được xem là hơi bị cao. Dù biết là bé con chỉ của riêng anh rồi nhưng mà thật sự anh vẫn lo bản tính đáng yêu của cô sẽ là một thứ gì đó khiến cho nhiều người con trai khác đâm đầu vào. Anh quyết định là từ hôm nay, anh sẽ bắt cô gọi anh là chồng và anh gọi cô là vợ.

-Vợ à, vợ ơi.

Tiếng kêu “vợ” của Tấn Phong làm cho Ngọc Linh giật mình. Từ vợ theo Ngọc Linh biết thì chỉ gọi khi 2 người đã kết hôn thôi mà. Cô thật sự là rất thắc mắc nhưng mà không hiểu sao cô lại không muốn Tấn Phong gọi mình bằng từ nào khác ngoài vợ. Gương mặt cô vì hạnh phúc quá thoáng chút đỏ lên đến đáng yêu.

-Sao lại gọi em là vợ hả...chồng ?

Ngọc Linh không biết là cố tình trêu Tấn Phong hay sao mà lại hỏi thế trong khi cô cũng kêu Tấn Phong là chồng. Còn Tấn Phong thì sao ??? Lẽ dĩ nhiên là anh vui đến mức muốn hét lên rồi nhưng mà...anh vẫn kìm nén lại. Ngọc Linh đã muốn chọc anh thì dĩ nhiên anh phải đáp trả chớ.

-Không biết hả vợ.

-Em biết nhưng mà chúng ta chưa...

Ngọc Linh ngại ngùng, ngượng chín cả mặt, cô còn cúi đầu nữa chứ. Tấn Phong không nhịn được bật cười. Anh áp trán mình vào trán Ngọc Linh để có thể nhìn rõ hơn trong bóng tối thế này.

-Vợ ngại hả...vợ.

Từ vợ cứ được Tấn Phong nhấn mạnh và kéo dài làm cho Ngọc Linh vừa thẹn, vừa cười vì quá hạnh phúc. Bị Tấn Phong chọc ghẹo mãi, Ngọc Linh đâm ra muốn giả vờ giận dỗi anh tí. Cô phụng phịu, trách móc.

-Chồng thích chọc vợ lắm nhỉ ? Giận luôn

Ngọc Linh được dịp xoay lưng lại với Tấn Phong nhưng mà vẫn cười khúc khích. Anh thấy vợ giận mà chẳng biết làm thế nào nữa, lòng anh bối rối. Tấn Phong chợt nhớ đến bản tính trẻ con của “vợ yêu” thì anh liền nghĩ đến cách dụ ngọt.

Anh vòng tay mình để ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Ngọc Linh. Cả thân người Ngọc Linh bị kéo về phía sau sát với thân thể Tấn Phong. Cô từng chút một cảm nhận được những nhịp đập yêu thương từ trái tim của Tấn Phong. Tim cô lúc ấy cũng đã bối rối. Đã đập lệch nhịp rồi nay lại đập lệch nhịp nhiều hơn.

Tấn Phong thì tình nghịch phả hơi thở mình vào tai Ngọc Linh khiến cô rợn cả người. Anh thì thầm từng lời thật ngọt ngào.

-Vợ ơi, chồng xin lỗi vợ mờ. Tha lỗi đi nha.

Ngọc Linh ngốc nghếch vẫn muốn xem Tấn Phong làm gì tiếp theo nên cố tình giận dỗi tiếp.

-Ừ, ai bảo chồng dám trêu vợ. Kiếm cách làm cho vợ hết giận đi.

Tấn Phong thấy bé con của mình đã bắt đầu dám trêu mình rồi nên anh càng muốn trêu cô nhiều hơn.

-Vợ à, xoay người lại i, chồng có cái này làm vợ hết giận liền luôn.

Ngọc Linh tò mò quay người lại, cô nhìn anh bằng đôi mắt yêu thương. Tấn Phong được dịp tấn công vào đôi môi nhỏ nhắn của cô. Ngọc Linh chỉ biết nằm chờ ra trần trần nhìn anh mà thôi. Còn anh thì dĩ nhiên là tận hưởng giây phút ngọt ngào rồi. Bé con của anh lúc này nhận ra Tấn Phong nãy giờ trêu mình, cố tình làm cho cô ngại. Cô đẩy anh ra, toan định ngồi dậy. Tấn Phong lúc này thôi hôn cô, ôm chặt cô trong lòng.

-Vợ nè, chồng yêu vợ lắm ! Sau này 2 vợ chồng mình cưới nhau được không vợ.

Ngọc Linh nghe câu nói ấy làm cho lòng hạnh phúc vô bờ, tâm trí cô vui lắm. Cô vui đến mức có thể nhìn thấy từng chùm pháo hoa rực rỡ đang ở trước mặt.

-Ồ. À, chồng nè, sau này đừng có bỏ vợ. Nếu mà chồng bỏ vợ thì chồng sẽ không bao giờ tìm được người ngốc và đáng yêu như vợ đâu. Lúc đó, dù chồng có gặp vợ thì người đó cũng chẳng còn là vợ ngày xưa nữa chồng à.

Tấn Phong nghe Ngọc Linh nói thế, anh sợ lắm ! Anh không muốn bé con của mình sẽ đi mất. Anh càng ôm chặt Ngọc Linh.

-Chồng không dám hứa đâu. Nhưng mà nếu quả thật sau này chồng bỏ vợ thì vợ hãy làm những gì mình muốn với chồng, giết chồng cũng được nữa.

Tấn Phong nói rất chắc nịch, không do dự. Trong lòng anh cũng đang thầm nói với bản thân : “Nếu sau này mà anh có bỏ em thì chỉ có 1 điều duy nhất mới khiến anh rời em chính là anh muốn bảo vệ em”

12. Chương 12: Xa Nhau

“Nhìn em khóc anh chẳng biết phải làm sao để cho em ngừng khóc được nữa. Anh chỉ biết rằng lúc đó trái tim anh đã vỡ ra tan nát, đau đến cùng cực. Anh xin lỗi em, tại anh cả, tại anh mà em phải khóc. Nhưng mà nếu anh không làm thế này thì anh sợ vĩnh viễn anh sẽ không bao giờ gặp được em nữa. Vợ à, dù thế nào đi nữa, cho dù cho sau này thế nào thì có 1 điều không thay đổi và mãi mãi không thay đổi là chồng luôn yêu vợ”

Đầu giờ, khung cảnh sân trường cũng khá là nhộn nhịp và vui vẻ, Tấn Phong, Ngọc Linh và cả Quốc Anh cùng kiếm 1 băng ghế đá và ngồi trò chuyện với nhau chờ đến tiết học. Dù là hôm qua cô đã chịu đau khá nhiều nhưng mà nói tóm lại thì cô cảm thấy không có vấn đề gì bởi bên cạnh cô giờ cô đã có người cô thật sự yêu thương và một người bạn. Vậy là quá đủ rồi.

-Vợ à, tối nay 2 vợ chồng mình đi chơi nha !!!

-Đi công viên chồng ha, vợ thích đi chỗ đấy.

Hai người cứ âu yếm nhìn nhau không rời bỏ mặc cho Quốc Anh ngồi cạnh. Tội nghiệp Quốc Anh, nhìn cảnh 2 người thế này lòng anh vừa cảm thấy đau lại ghen tị nữa. Hai người quả thực rất dễ thương và đáng yêu.

Cứ ngồi nghe 2 người thủ thỉ với nhau miết mà bỏ mặc anh, anh liền buông câu trêu đùa.

-Chồng ơi, 2 đứa mình chia tay chồng nha, vợ yêu Quốc Anh rồi. Anh ấy có 1 mình à, tội nghiệp lắm !

Câu nói đó được Quốc Anh cố tình giả giọng con gái và nói ồm ồm nghe buồn cười chết đi được. Ngọc Linh thì cười khì khì vui vẻ còn Tấn Phong thì mặt hầm hầm nổi giận. Ai đời hai người yêu nhau mà tự nhiên có người lại bảo chia tay là thế nào. Mặt Tấn Phong từ từ đỏ lên, từ người anh phát ra hỏa khí. Anh tức giận đứng dậy, đi sang chỗ Quốc Anh.

Tấn Phong nở 1 nụ cười hết chi là thân thiện cứ như là ác quỷ đang giả dạng thiên thần lờm lờm nhìn Quốc Anh. Quốc Anh đánh hơi được mùi nguy hiểm, anh nhanh chóng chạy vụt đi. Tấn Phong không hề buông tha mà chạy theo, 2 người rượt nhau khắp sân trường. Ngọc Linh hiền lành chỉ biết ngồi cười mà thôi.

Lúc này, Tuyết Nhi đi đến chỗ Ngọc Linh.

-Hôm nay dám đi học à ?

Nhìn thấy gương mặt Tuyết Nhi nhìn mình, thái độ quả thật rất đáng ghét, gương mặt Ngọc Linh lúc ấy thay đổi nhanh chóng trở nên lạnh lùng vô cùng.

-Bình thường.

Tấn Phong chạy một hồi mệt mỏi thì anh dừng lại. Nhìn sang vợ yêu thì thấy bóng dáng Tuyết Nhi. Anh thấy tình hình là có thể Ngọc Linh sẽ gặp chuyện, anh chạy ngay đến bên Ngọc Linh, đứng chắn trước mặt cô.

Đôi mắt sắc lạnh anh nhìn Tuyết Nhi cứ như thể có khả năng khiến cho cô lạnh đến chết.

-Cô đi đi, cô hại Ngọc Linh là đủ rồi. Đi cho khuất mắt tôi. – Anh quay sang Ngọc Linh và nắm tay cô – Vợ à, 2 chúng ta đi vào lớp thôi.

Tuyết Nhi không ngờ giữa 2 người họ lại tiến triển nhanh đến mức đã đổi cách xưng hô. Bỗng dưng cô thêm được Tấn Phong gọi mình là vợ, thêm được anh nắm tay, thêm được anh đối xử ân cần và đầy quan tâm. Trái tim cô lại đau, rất đau là đằng khác. Cô không muốn nhìn thấy họ bên nhau nữa, không thể được. Giọt nước mắt cô lại rơi nữa, rơi tí tách xuống nền đất trong đau đớn.

Quốc Anh đi ngang Tuyết Nhi, anh nhìn cô và rất muốn quan tâm, đưa tay định vỗ về cô nhưng rồi lại rút tay. Anh lạnh lùng không nhìn cô và đi thẳng. Tuyết Nhi nhìn theo bóng dáng Quốc Anh bỗng nhiên cô muốn từ bỏ mọi thứ để Quốc Anh có thể trở về.

Thật ra mỗi đêm, khi Tuyết Nhi khóc, trong những giọt nước mắt dành cho Tấn Phong, hết phân nửa đã khóc khi nhớ về Quốc Anh.

Ra chơi hôm đó, Tuyết Nhi đến gần Tấn Phong chừa cho anh mảnh giấy. Tấn Phong bực mình muốn ném đi nhưng rồi không hiểu sao lại đọc.

Tấn Phong định bụng không đi nhưng mà rốt cuộc anh vẫn đi vì anh nghĩ không phải lúc nào anh cũng bên cạnh Ngọc Linh, rồi cũng có lúc anh phải đi đâu đó thế thì anh phải gặp Tuyết Nhi thôi.

Tấn Phong gặp Tuyết Nhi ở một góc khuất sân trường và nói chuyện.

-Em không ngờ là anh lại ra đây.

-Có gì thì nói nhanh đi.

-Em muốn anh bỏ Ngọc Linh và đến với em.

-Cô mơ tưởng nhiều quá rồi. Suốt đời này tôi chỉ yêu vợ tôi là Ngọc Linh thôi.

-Em mặc kệ anh yêu Ngọc Linh thế nào. Nếu anh không đến với em thì em chắc chắn 1 điều là lát nữa, khi về, Ngọc Linh gặp tai nạn.

-Tôi không thêm tin lời cô nói đâu.

Tấn Phong quay người bước đi, dù là anh có nói không thêm tin nhưng sự thực lòng anh đã có chút bận tâm đến. Anh thực sự rất sợ bé con sẽ gặp chuyện không may, anh không muốn thế chút nào cả.

Tuyết Nhi ở phía sau, mỉm cười. Cô tin chắc rằng trong hôm nay, Tấn Phong sẽ về bên cô mà thôi.

Ra về, Tấn Phong lo lắng ngó trước ngó sau xem có gì không ? Anh làm cho Ngọc Linh bực bội lắm vì anh vô tình...nắm tay cô quá chặt.

-Chồng à, vợ đau.

Tấn Phong quay lại nhìn mới phát hiện ra là mình làm cô đau, anh vội rít xin lỗi.

-Xin lỗi vợ nha. Thôi thì chồng tạ lỗi.

Tấn Phong hôn 1 cái lên trán Ngọc Linh. Trông 2 người thật dễ thương biết dường nào.

-Chồng à, vợ khát nước.

-Ừ, chồng đi mua cho.

Tấn Phong nhanh nhẹn đến máy bán nước chọn nước uống. Lúc này, Ngọc Linh đứng một mình, cô lơ đãng nhìn xung quanh, còn lấy ra một cặp móc khóa mà mình đã mua từ lâu định là sẽ tặng cho người mình yêu thương. Thật ra cô mua móc khóa cặp này chỉ vì nhìn nó quá đẹp và dễ thương thôi ai ngờ mình lại sử dụng nó sớm thế này.

Ngọc Linh hậu đậu, vô tình làm rớt xuống lòng đường. Cô bước ra vài bước, cúi xuống nhặt mà không để ý xung quanh.

Một chiếc xe 4 chỗ không biết chạy với vận tốc bao nhiêu mà thấy nhanh đến lạ lao đến phía cô. Ngọc Linh sững sờ đứng nhìn.

Tấn Phong lúc này vừa mưa xong nhìn thấy cô đang gặp nguy, anh chạy thật nhanh nhưng cuối cùng người cứu Ngọc Linh lại là Quốc Anh.

Tấn Phong lo lắng hỏi han vợ mình.

-Vợ, em sao rồi, có sao không ?

-Em sợ quá, chồng ơi.

Ngọc Linh tựa vào vai Tấn Phong, người run lên. Quốc Anh thở phào, hôm nay anh trực nhật nên về trễ. Cũng may là lúc này có anh nên mới hôm sau.

Dẫn Ngọc Linh về nhà xong, anh trở về nhà mình và nhanh chóng lên phòng Tuyết Nhi.

-Cô...

-Xảy ra rồi à ?

Tuyết Nhi cười, nụ cười nửa miệng đầy thâm độc.

Tấn Phong biết là mình không đủ khả năng bảo vệ Ngọc Linh khi bên cạnh cô rồi.

-Chỉ cần tôi yêu cô là được, bên cô là được, đúng không ?

-Phải.

-Vậy thì mong cô đừng làm hại Ngọc Linh.

Tuyết Nhi cười tươi vui vẻ, trở về nét hiền dịu vốn có.

Tấn Phong về phòng, anh thở dài. Cảm máy di động lên anh nhắn tin cho Ngọc Linh.

Tấn Phong tay run run bấm đi nút gửi. Anh không biết cô sẽ thế nào. Anh chợt nhớ đến lời cô.

-Ồ. À, chồng nè, sau này đừng có bỏ vợ. Nếu mà chồng bỏ vợ thì chồng sẽ không bao giờ tìm được người ngọc và đáng yêu như vợ đâu. Lúc đó, dù chồng có gặp vợ thì người đó cũng chẳng còn là vợ ngày xưa nữa chồng à.

Tấn Phong đau đớn, anh đập tung mền gối, ngồi bó gối trên giường, gục mặt xuống, lặng lẽ để những giọt nước mắt chảy dài trong đau đớn.

Một lúc sau, anh cũng nhắn tin cho Quốc Anh.

Ngọc Linh cầm điện thoại, tay run run mà không tin vào mắt mình nữa. Cô...không tin được. Tại sao ??? Tại sao Tấn Phong lại như thế này, rõ ràng là anh yêu cô lắm kia mà. Trái tim Ngọc Linh...tan nát...vỡ tan thật nhẹ nhàng tưởng chừng như chẳng ai biết nhưng lại vô cùng đau đớn.

Cô vẫn muốn xác minh sự thật, muốn chính tai mình nghe anh nói.

Hồi hộp, cô chờ giọng của Tấn Phong.

-A lô, chồng hả ?

Giọng nói của Ngọc Linh, 1 đứa con gái yếu đuối rất nhẹ nhàng và êm dịu nhưng trong đó lại ẩn chứa sự mỏng manh. Trái tim anh quặn thắt. anh không đành lòng, anh không muốn làm cô đau nhưng...nếu không thế này thì anh sợ anh không còn cơ hội được thấy cô cười nữa.

-Tôi không phải là chồng cô.

-Anh...chia tay em ?

-Ừ, phiền phức thật đấy.

Tấn Phong cố gắng kìm nén nước mắt lại, cố gắng để giọng mình không nghèn nghẹn, cố gắng thật lạnh lùng mong cô hận anh và đừng bao giờ đến gần anh nữa. Tấn Phong ngẩng mặt lên trời, ngăn cho những giọt lệ sắp không kìm được, ngăn cho nỗi đau đừng dâng tràn lên khóe mắt. Anh cố gắng nhiều lắm ! Từng

cơn sóng không ngừng trỗi dậy làm cho con tim anh đau đến chết mất. Trái tim anh thật sự đã bị nỗi đau làm cho rỉ máu mất rồi.

Ngọc Linh ở bên kia cũng đau đớn. Cô không ngờ chỉ mới ngày hôm qua cô còn hạnh phúc thì hôm nay cô đã khổ đau. Phải chăng tình cảm cô dành cho anh thật sự là tình yêu mới rồi. Phải, chỉ có tình yêu mới khiến tim cô đau tưởng chừng như đã vỡ ra thành từng đoạn. Cô vỡ òa...khóc vỡ òa trong đau đớn.

-A lô

-Cậu qua nhà Ngọc Linh xem cô ấy thế nào giúp mình.

-Tại sao cậu không đi ?

-Mình chia tay cô ấy rồi. Vì mình muốn cô ấy sống nên mình mới làm thế này. Nếu mà mình còn bên cô ấy thì Tuyết Nhi...

-Thôi được rồi, mình sẽ thay cậu chăm sóc.

Ngay sau khi gọi nói chuyện xong với Ngọc Linh, thấm đủ mọi đau đớn thì anh gọi cho Quốc Anh nhờ chăm sóc cô hộ anh.

Quốc Anh quả là bạn tốt vì khi vừa nghe xong lời Tấn Phong là anh liền chạy qua nhà Ngọc Linh. Anh nhẹ nhàng vào nhà và đi vào ngay phòng cô. Thấy cô ngồi khóc. Anh không đành lòng nên liền đến ôm cô vỗ về.

-Mình biết rồi, cậu cứ khóc đi.

Ngọc Linh càng khóc to hơn. Khóc cho vơi đi nỗi đau, vơi đi sự nhớ nhung. Cô thật sự đã yêu Tấn Phong rồi. Ngọc Linh chỉ sợ rằng trái tim cô đã có sợi dây liên kết vô hình quá chặt với Tấn Phong mà thôi.

Với tâm trạng đau khổ cô đến trường. Cô càng đau đớn hơn khi thấy Tấn Phong đang bên cạnh Tuyết Nhi. Tuyết Nhi đang tựa vào vai anh. Ngay khi nhận ra sự có mặt của người con gái mà mình yêu thương, anh không muốn mình sẽ bị xiêu lòng nên liền lập tức anh vui vẻ với Tuyết Nhi.

-Em à, mệt hả, lát nữa có học được không ?

Tuyết Nhi bất ngờ nhìn Tấn Phong, cô không tin được là cũng có ngày anh lại ngọt ngào như thế này, cô cảm thấy lòng hạnh phúc và bắt đầu nhõng nhẽo với anh.

-Dạ được mà.

Ngay lúc ấy, giọt nước mắt của Ngọc Linh khẽ rơi trong đau đớn. Những tiếng xì xầm xung quanh không ngớt.

-Haha, bị đá rồi.

-Cuối cùng những người yêu nhau cũng trở về với nhau.

-Tuyết Nhi thật xứng đáng khi được hưởng những điều này.

Những câu nói đó cứ như xoáy sâu vào trái tim Ngọc Linh làm cho tim cô cứ muốn rách toạc ra. Quốc Anh thấy Ngọc Linh đáng thương nên anh nắm tay cô lùi về lớp.

Ngay khi thấy Ngọc Linh đi, Tấn Phong trở về về lạnh lùng của mình.

-Cô đừng tưởng tôi yêu cô rồi, tôi vẫn mãi chỉ yêu Ngọc Linh thôi.

Tuyết Nhi bây giờ mới vỡ lẽ là do mình đã quá mơ mộng rồi.

-Anh...không yêu em sao ?

-Không hề, chuyện này sẽ không bao giờ có.

-Rồi em sẽ làm cho anh hồi tâm chuyển ý. Tấn Phong à, nếu đóng kịch thì anh hãy gọi em là vợ khi có Ngọc Linh đi.

-Không bao giờ, trên cuộc đời này, người được tôi gọi là vợ mãi mãi chỉ có thể là Ngọc Linh.

Tấn Phong lạnh lùng quay bước đi, Tuyết Nhi rất buồn khi phải chấp nhận rằng có lẽ tình yêu cô dành cho Tấn Phong sẽ chẳng bao giờ có thể sánh kịp với tình yêu Tấn Phong dành cho Ngọc Linh.

Ra về, khi Tấn Phong đang ở trong sân một mình. Ngọc Linh mới bước đến, mong sao sẽ làm cho anh quay trở về.

-Anh...không thể trở về với em à.

Đối mặt với Ngọc Linh anh cảm thấy rất khó khăn, anh không biết là mình có đóng tốt vở kịch hay không, anh không biết là mình phải làm sao để ngăn cơn đau thôi thể hiện ra bên ngoài.

-Không, tôi yêu Tuyết Nhi.

-Anh...thật chứ ?

“Thật chứ ?” – Câu nói đó đã vô tình xoáy sâu vào con tim Tấn Phong. Nhưng dù có thế nào đi nữa, anh vẫn phải cố gắng.

-Ừ, thôi tôi đi đây.

Tấn Phong xoay người bước đi. Bất ngờ, Ngọc Linh chạy đến ôm anh từ phía sau.

-Xin anh...đừng bỏ rơi em.

Trong khoảnh khắc ấy, trái tim Tấn Phong như ngừng đập, anh không ngờ là cô lại cầu xin anh, tiếng nói hết sức khẩn khoản, hết sức đau lòng. Anh bỗng muốn quay về bên cô nhưng...lại không được. Nhưng cuối cùng, anh vẫn phải cố gắng...gạt tay cô và bước đi, lặng lẽ rơi nước mắt.

Trái tim Ngọc Linh ngay lúc đó thực sự đã chết, chết vì những gì Tấn Phong đã làm. Ngọc Linh khuyu chân xuống, giờ đây cô phải tập chấp nhận anh...anh đã bỏ rơi cô. Bước đi ra khỏi cuộc sống cô như chưa bao giờ anh bước vào. Cô đau đớn. Và cũng chính ngay giây phút đó, Ngọc Linh...đã hiểu về tình yêu, về nỗi đau khổ.

Cô nhìn bóng anh lần cuối và lấy tay lau nước mắt. Cô quyết tâm sẽ không yếu đuối nữa, bây giờ đã khác rồi, không có ai để dựa dẫm thì mình phải tự lực, tự bảo vệ mình. Và ngay trong hôm đó cô thay đổi. Cô đưa ra quyết định sẽ đi học võ.

Tấn Phong đi thật xa rồi nhưng vẫn nhìn cô lần cuối, trái tim làm cho anh đau đến mức anh không đứng vững mà phải tựa vào vai Tuyết Nhi đi về. Trong lòng anh thật hỗn loạn.

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, mới đó mà ai nấy đều đã tốt nghiệp đại học rồi, Ngọc Linh cũng đổi khác. Ngọc Linh đã trở nên xinh đẹp với gương mặt và dáng người chuẩn, không còn là cô bé năm xưa nữa.

Ngọc Linh không còn là Ngọc Linh ngày xưa, không còn là cô bé hiền lành, đáng yêu và ngây thơ nữa, cô đã trở nên cứng rắn, lạnh lùng hơn xưa nhiều. Nhờ học võ mà cô có thể tự bảo vệ mình mà không cần bất kì ai nữa, trái tim cô cũng đã được bảo bọc hoàn hảo hơn, không phải chịu tổn thương nào.

-Này...cô em dừng lại chút đi.

Đang trên đường đi học về, Ngọc Linh bị 1 đám thanh niên chặn lại. Cô không hề sợ hãi e dè chi cả, mặt khác ánh mắt cô lại sắc lạnh và đầy tự tin.

-Đi ra chỗ khác, phiền phức.

Bọn chúng không ngờ cô lại có thể nói ra lời nói này. Nhìn thân hình khá chuẩn với gương mặt dịu dàng thế này, bọn họ không hề nghĩ cô lại như thế. Bọn chúng tức giận, thái độ hung hãn hơn.

-Rủ đi chơi thôi làm gì ghê thế, đi đi em.

Một người trong số bọn chúng tiến đến nắm tay cô lôi đi. Cô cười nửa miệng, giọng nói lạnh băng nhẹ nhàng tựa làn gió.

-Hậu quả lớn lắm đây !

Bọn chúng lạnh gai người nhưng vẫn một mực kéo cô đi. Với thời gian học võ chỉ mới 1 năm nhưng lại có năng khiếu và quyết tâm, cô nhanh chóng sử dụng những gì mình học được. Thân thủ nhanh nhẹn, cú đâm tuy thấy là mềm yếu nhưng lại có sức và lựa chọn điểm đánh thật chính xác.

Bọn trêu hoa ghẹo nguyệt trong nháy mắt nằm dài, đầu bắt đầu chảy máu.

-Bọn...này...sẽ...sẽ báo cảnh sát.

Cô cười mỉm nhìn bọn chúng.

-Ai gây tội với ai trước chắc là ai cũng hiểu. Cảnh sát sẽ tin ai đây ?

Cô lạnh lùng bước đi.

Ngọc Linh giờ đây hình như là đã quá khác xưa rồi. Trong đầu cô không cần phải suy nghĩ nhiều cho phiền muộn, cảm xúc cũng không cần phải thể hiện. Từ ngữ có thể diễn tả lúc này là mặt biển đã lặng sóng và có thể không bao giờ cần nổi sóng nữa.

Cô về nhà, bước vào nhà đã thấy Quốc Anh.

-Cậu ăn cơm chưa, tối lắm rồi.

-Chưa.

-Vậy để tớ nấu.

Việc Quốc Anh có mặt trong nhà Ngọc Linh không mấy ngạc nhiên vì anh giờ đây là bạn duy nhất của cô, anh cùng sống chung nhà với Ngọc Linh tiện việc săn sóc.

Quốc Anh chỉ biết nhìn người bạn mình mà đau lòng thôi. Anh vẫn còn nhớ những ngày mới bị Tấn Phong ruồng bỏ, cô đã khóc rất nhiều, ngắt nhiều lần và còn bệnh nữa nhưng rồi vì đã tự hứa với lòng, đi học võ nên cô đã thay đổi không còn như xưa nữa. Bỗng nhiên 1 ngày, khi Quốc Anh gặp Ngọc Linh, anh nhận ra cô thực sự rất khác, một con người xa lạ cứ như anh chưa từng quen. Cô không còn khóc và cười nữa cứ như thể đó là 1 cái xác không có sự sống.

Cũng chính vì cú sốc đó, cô đã trở nên cố gắng hết mọi thứ. Những năm học đó cô đã hoàn thành với số điểm cao ngắt ngưỡng trước sự ngạc nhiên của mọi người.

Còn về Tuyết Nhi và Tấn Phong thì hiện tại cô gái này vẫn bám theo anh. Anh vẫn đối xử với cô lạnh lùng thậm chí là đôi lần bỏ mặc nhưng cô vẫn kiên trì. Nếu hỏi trên thế gian này ai yêu Tấn Phong nhất thì lẽ dĩ nhiên đó chỉ có thể là Tuyết Nhi thôi.

Tấn Phong thì vẫn ngày đêm nhớ Ngọc Linh, hằng ngày anh vẫn đều đặn trò chuyện qua điện thoại với Quốc Anh. Anh có thể an tâm về cô phần nào nhưng anh vẫn đau lòng vì tại anh mà bé con giờ không vui như trước.

Có nhiều thứ đã thay đổi, thay đổi quá nhiều đến những người trong cuộc không bao giờ ngờ. Bao cảm xúc, nỗi đau cũng dần lớn theo thời gian. Dù mọi chuyện vẫn là sự im lặng nhưng có những thứ đã khiến con người ta ngẫm hiểu mà vẫn cố chấp.

Trời đẹp, nắng lên. Ngọc Linh đi dạo phố, Tấn Phong lúc này cũng đi cùng Tuyết Nhi do bị ép. Anh dù là đi cùng nhưng vẫn không mấy quan tâm mà luôn nhìn xung quanh. Vô tình anh nhìn thấy người mà trên thế gian này sẽ được anh gọi là vợ mà không phải ai khác. Trái tim anh lại dao động, đập mạnh mẽ vì hạnh phúc và cả đau đớn, đôi mắt trở nên long lanh nhìn cô. Bao cảm xúc ngày xưa vẫn còn đây và giờ đây còn mãnh liệt hơn thế nữa. Anh muốn ôm cô, anh muốn bảo bọc cô, anh muốn làm cô cười, anh muốn gọi cô bằng vợ và muốn nói với cô rằng anh vẫn luôn yêu cô.

Bước chân anh vô thức làm theo con tim nhưng lại bị Tuyết Nhi ngăn lại.

-Anh đừng hòng mà về bên Ngọc Linh nữa.

-Thôi đi, cô giam giữ tình yêu tôi thế là đủ lắm rồi.

Anh gạt tay Tuyết Nhi đi và chạy đến trước mặt Ngọc Linh nhưng...trái với thái độ của anh cô lại lạnh lùng nhìn anh có vẻ uất hận rồi thản nhiên bước đi

Anh níu tay cô lại, giọng nói khản khản.

-Vợ à, về với chồng đi vợ nhé !!!

-Xin lỗi tôi không quen anh.

Cô dứt tay thật mạnh rồi bước đi không quay đầu lại. Anh cứ tưởng thái độ của cô sẽ trở về như xưa nếu gặp anh nhưng rồi lại thế này.

Trái tim anh đau đớn bao nhiêu năm nay lại được dịp đau thêm, hành hạ cõi lòng đã vốn tan nát của anh. Anh mệt mỏi lắm rồi !!! Rốt cuộc anh phải làm sao đây, anh rất nhớ cô, anh muốn ôm cô lắm nhưng...

Làm sao anh mới được gần cô đây, làm sao anh mới có thể có được hạnh phúc gọi cô bằng vợ đây. Chẳng lẽ mãi mãi thời gian không quay về được.

Tuyết Nhi nhận ra đôi mắt của Tấn Phong, anh vẫn không bao giờ thay đổi tình yêu của mình khi đứng trước Ngọc Linh, cô cảm thấy mọi sự cố gắng thật quá vô ích rồi, thật không đáng tí nào.

Cô cũng mệt mỏi rồi, cô sẽ cố gắng thêm 1 tháng, chỉ 1 tháng nữa nếu cô vẫn không có được trái tim Tấn Phong cô sẽ chấp nhận rời bỏ cuộc chơi mà không hối tiếc.

Tuyết Nhi chạy đến gần Tấn Phong và bắt taxi để cả 2 về nhà.

Tấn Phong về đến nhà, Tuyết Nhi dìu anh vào hẳn luôn phòng của anh. Kể từ lúc gặp Ngọc Linh đến giờ, người anh đã trở nên hóa đá, mọi giác quan và cả nhịp đập của trái tim anh cứ như đồng loạt ngừng lại. Tấn Phong cứ thơ thẩn nhìn vô hồn.

Anh không thể nào ngờ rằng Ngọc Linh của anh giờ đã khác xưa đến vậy. Ừ thì cô đẹp, đẹp hơn xưa rất nhiều nhưng...cô đã không còn chỉ luôn nhìn anh nữa. Đôi mắt Ngọc Linh không hề ngó ngang đến anh, cô lạnh lùng phủ nhận mối quan hệ năm xưa cứ như cả 2 chưa bao giờ gặp nhau, cứ như là chưa bao giờ quen biết nhau.

Đau đớn, Tấn Phong chỉ biết im lặng dấu vào trong. Ngọc Linh, người con gái anh thương nhất hình như đã quên anh rồi. Cứ ngỡ khi cô thấy anh, cô sẽ về bên anh, sẽ khóc òa và rồi làm lành nhưng hình như mọi thứ đã không thể nào như thế.

Anh nhớ cô, nhớ người con gái mà anh gọi là vợ, nhớ cô bé ngây thơ ngốc nghếch nhưng vô cùng ấm áp. Nhớ lắm, nhớ đến điên lên, đến đau đớn. Thế mà...Chẳng lẽ Ngọc Linh đã quên anh rồi sao ? Chẳng lẽ mọi thứ đã chấm dứt từ ngày anh dứt khoát đi hay sao.

Tấn Phong ngồi đó, phiền muộn, anh ngồi bó gối, gục mặt trong đau khổ.

Còn Ngọc Linh cũng chẳng khác là mấy. Ngay khi cô vừa vào nhà, cả thân hình cô đột ngột đổ sập xuống nhà, mắt cô nhắm nghiền lại, mặt mày tái nhợt. Cũng may lúc đó Quốc Anh có nhà nên đã đỡ cô vào phòng và bế cô nằm lên giường. Còn anh thì đi lấy cốc nước ấm và còn lấy khăn lau mặt cho cô.

Thật ra, ngay khi cô vừa được gặp Tấn Phong, ngay khi tay anh vừa chạm vào tay cô, trái tim cô trong vô thức phá vỡ lớp băng mà đập mạnh mẽ, hồi sinh lại sau những tháng ngày chết mòn. Ngọc Linh đã cố gắng cho trái tim mình thôi đập, thôi nhớ anh, thôi yêu anh mà phải hận anh vậy mà...

Cô đã luôn cố gắng thầm trách người con trai bỏ cô nhưng vẫn không sao làm được điều đó. Nhìn thấy anh đang đứng trước mặt, nghe thấy anh gọi tên mình, nhìn thấy đôi mắt anh tràn ngập hình ảnh của mình, trong thoáng chốc cô đã định sẽ về bên anh nhưng rồi cô vô tình thấy Tuyết Nhi từ xa. Cô trấn tĩnh mình mà dứt khoát với anh.

Ngọc Linh cố bước đi không quay đầu nhìn bởi cô biết nếu cô quay đầu lại, cô sẽ thấy người con trai cô yêu trong tay người con gái khác, thấy anh nhìn người con gái ấy yêu thương, cô sẽ chết ngay lập tức mất.

Đau đớn, khó thở, cô trở về nhà và cuối cùng ra nông nổi này.

Số phận thật biết trêu đùa, thần tình duyên cũng chẳng chịu buông tha. Và người đã đưa hình ảnh Tấn Phong vào giấc mơ của Ngọc Linh.

Trong mơ, Ngọc Linh chỉ là 1 người lặng thầm quan sát, hình ảnh ngày xưa trở về. Cô từng chút một chăm chú nhìn bản thân mình và Tấn Phong ngày xưa vui vẻ bên nhau, cười nói hạnh phúc. Trái tim cô ngay lúc đó đã thất lại, nước mắt được dịp tuôn trào, vỡ òa trong sự kìm nén đã quá lâu.

Quốc Anh lúc này đang bên cạnh giường cô, anh nhìn cô chăm chú. Quốc Anh hiểu người con gái này đã thật sự quá đau rồi, đau đến đến không còn gì để đau nữa rồi bởi giọt nước mắt của cô từ giấc mơ đã tuôn trào đến ngoài đời thực.

Quốc Anh lau giọt nước mắt, anh nghĩ có lẽ cũng đã đến lúc nói sự thật rồi.

Hôm sau, Ngọc Linh tỉnh dậy, Quốc Anh đã chuẩn bị xong bữa sáng. Cô cùng anh ngồi ăn. Ăn uống xong, Quốc Anh ngồi trò chuyện cùng cô.

-Ngọc Linh, có 1 chuyện mà cậu cần phải biết.

-Chuyện gì ?

-Cậu cứ nghe mình kể, phải nghe thật kĩ và chăm chú nhé !

-Ừ.

Quốc Anh kể lại mọi chuyện, Ngọc Linh bàng hoàng lắng nghe mà không tin được. Đến khi câu chuyện kết thúc cũng là lúc cô thức tỉnh. Ngọc Linh khóc nức, cô không ngờ Tấn Phong vì cô đến thế. Cô vụt chạy ra khỏi nhà, cô chạy mãi và cuối cùng chạy đến nhà Tấn Phong.

Cô đứng đó hét thật to trong nước mắt.

-Tấn Phong, anh ra đây, nhanh lên, không ra là em sẽ không bao giờ gặp anh và gọi anh là chồng nữa. Tấn...Phong, em hiểu rồi...tại em cả. Em...nhớ anh...em yêu anh, chồng ơi dậy đi.

Tấn Phong trong nhà, anh vội chạy xuống nhà gặp Ngọc Linh, nhìn đôi chân trần rướm máu vì đã chạy quãng đường khá xa, Tấn Phong xót xa. Anh đến nhấc bổng cô lên, ôm cô thật chặt cứ như sợ cô sẽ bay đi mất. Nước mắt anh cũng vỡ òa trong đau khổ đan xen niềm hạnh phúc.

-Anh nhớ em, Ngọc Linh. Vợ à, anh rất yêu em, anh luôn yêu em. Anh...xin lỗi.

-Lỗi tại em, không phải tại anh.

-Chúng ta lại trở về bên nhau, đúng không vợ.

Tách...tách...

Mưa rơi từng hạt nhỏ và sau đó nhanh chóng lớn hơn. Một cơn mưa đến xoa dịu đau đớn, làm mát mẻ tâm hồn. Mưa...có nhiều nghĩa lắm ! Vậy rồi cuộc...cơn mưa này thật đang muốn nói gì ???

13. Chương 13: Bất Ngờ

“Vậy là anh không thể trở về bên em nữa, đúng không ? Chỉ cần nhìn vào ánh mắt anh em hiểu mình nên cần làm gì rồi. Em biết anh khó xử vậy nên em chấp nhận chia tay trong im lặng. Dẫu cho có đau thế nào em cũng sẽ không khóc đâu. Anh hãy cố gắng chăm sóc cô ấy thật tốt anh nhé ! Em sẽ âm thầm chúc anh và Tuyết Nhi hạnh phúc. Dù cho thế nào, em vẫn luôn yêu anh.”

Mọi thứ đã trở về đúng quỹ đạo ban đầu, những người yêu nhau trở về với nhau, hạnh phúc đến mức muốn vỡ òa ra trong không khí đầy hương sắc tình yêu.

Ngay khi biết được 2 người trở về với nhau, Tuyết Nhi thấy vừa vui cũng vừa buồn nhưng điều đặc biệt là nỗi hận, nỗi ghen ghét trong lòng Tuyết Nhi thậm chí không có 1 chút nào cả. Thật ra trước giờ, cô chỉ cảm thấy ganh tị với Ngọc Linh khi cô được Tấn Phong yêu nhiều hơn thôi.

Tối tối, tầm 8h, Tuyết Nhi gõ nhẹ cửa vào phòng Tấn Phong. Cô đưa ánh mắt buồn buồn nhìn anh, nỗi đau khổ đã thể hiện quá rõ trên gương mặt và bằng chứng là những vệt dài của giọt nước mắt để lại. Cô không mong sự cảm thông của Tấn Phong hay ánh nhìn của anh nhìn cô mà điều duy nhất cô muốn là anh sẽ chấp nhận bên cô 1 tháng cuối cùng.

-Tấn Phong, anh và Ngọc Linh...trở về rồi đúng không ?

Khó nhọc...Tuyết Nhi cố gắng lắm mới nói được từ “trở về” bởi khi nói từ ấy thì cũng đồng nghĩa với việc cô đang cố tình làm cho vết thương lan rộng trong trái tim.

-Ừ

Tấn Phong không muốn nhìn thẳng Tuyết Nhi nhưng anh vẫn rất muốn biết cô sẽ như thế nào khi biết tin này. Liếc trộm cô, anh thấy...cô rất đáng thương. Anh có thể tưởng tượng được hình ảnh chú mèo nhỏ bị bỏ rơi và không ai thèm đến đem về chăm sóc. Bỗng nhiên, anh thấy mình giống như một tội đồ vì đã làm trái tim 1 người con gái phải đau nhưng không còn cách nào khác. Nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn thế này...e là anh sẽ làm đau khổ người ta dài lâu hơn.

Nhìn thấy Tấn Phong cứ im lặng, không khí ngột ngạt hẳn, cô liền hỏi tiếp.

-Anh...vui lắm phải không ?

-Phải.

Câu nói của anh nhẹ nhàng như gió nhưng đối với cô lại có sức nặng kinh khủng như có tảng đá nặng đè lên lồng ngực khiến trái tim nhỏ bé của cô thoi thóp muốn thở cũng không thành hơi.

-Tấn Phong...em xin anh 1 việc. Anh hãy tạm ngưng liên lạc với Ngọc Linh và ở bên em 1 tháng cuối cùng, sau đó em sẽ im lặng ra đi mà không bên anh nữa. Thế có được không ?

Nhìn ánh mắt khẩn khoản của Tuyết Nhi, bỗng nhiên Tấn Phong thấy động lòng. Tuyết Nhi hẳn là chịu đau đớn nhiều lắm và hẳn là cô biết không còn cơ hội nữa nên mới van xin anh thế này. Anh rất muốn nói không với cô nhưng rồi anh lại đồng ý. Chỉ 1 tháng thôi mà...rồi anh lại về bên Ngọc Linh thôi.

-Được, 1 tháng bên cô.

Đôi mắt Tuyết Nhi khi ấy trong tuyệt vọng bỗng ánh lên những tia hạnh phúc sáng rực trên gương mặt. Cô cười thật vui, gật đầu, rồi rít cảm ơn Tấn Phong và chạy về phòng mình. Tấn Phong ngỡ ngàng nhìn cô. Lần đầu, anh thấy được lời nói của anh có giá trị đến mức nào. Chỉ vì 1 câu của anh mà Tuyết Nhi từ không còn sức sống bỗng tràn đầy sinh lực. Tiếc là anh không yêu Tuyết Nhi, giá như anh yêu cô thì cô đã luôn hạnh phúc rồi, chuyện tình yêu sao thật lắm nan giải.

Vài ngày sau đó, Tuyết Nhi và Tấn Phong cùng đi chơi với nhau. Nói là đi chơi chứ thật ra cũng chỉ là đi dạo khắp con đường.

Tuyết Nhi biết rồi đây Tấn Phong sẽ về bên người anh yêu nên cô cố gắng tận dụng khoảng thời gian ít ỏi còn lại để bên anh thật nhiều, cô nắm tay anh thật chặt. Tấn Phong ngạc nhiên quay sang nhìn cô nhưng rồi anh mỉm cười.

Tuyết Nhi ngạc nhiên nhìn anh nhưng rồi sau đó cô cũng cười theo. Cô biết Tấn Phong đang cố cho cô chút ít hạnh phúc và kỉ niệm để mai sau khi anh đi rồi cô cũng đỡ đau khổ. Tấn Phong thật sự quá tốt, giá như anh là của cô thì đã hay rồi.

-Tấn Phong

Đang đi cùng nhau thì Tấn Phong nghe được tiếng ai đó gọi, nhìn xung quanh thì anh thấy được Ngọc Linh đứng bên kia đường.

Tấn Phong không giấu nổi vui mừng mà cười rạng rỡ đầy ấm áp và hạnh phúc. Anh quay sang Tuyết Nhi định xin cô cho anh gặp Ngọc Linh 1 chút.

-Tuyết Nhi, em cho anh gặp Ngọc Linh 1 chút.

-Em...

-Đi mà.

-Thôi, anh đi đi, chỉ 1 chút thôi rồi lại về bên em đây.

-Ừ.

Anh hạnh phúc cảm ơn Tuyết Nhi rồi vội chạy sang đường.

Tin.....

Tiếng còi xe nhúc tai vang lên, tiếng bánh xe rít lại trên đường. Ai nấy đều bàng hoàng nhìn người con trai đang băng sang đường. Mọi người chỉ còn biết đứng yên nhìn, vài người hét lên. Tuyết Nhi không giấu nổi sự sợ hãi trên gương mặt, cô vội chạy ra thật nhanh, cô sợ nếu mình chậm bước, tử thần sẽ lấy đi người cô yêu.

Ngay khi chiếc xe đến rất gần Tấn Phong, cô cũng đã đến gần anh và kịp đẩy anh ra. Cô đứng đấy, mỉm cười nhìn Tấn Phong mà không chút hối tiếc.

Và rồi...máu...máu đỏ tươi đã thấm đẫm mặt đường. Màu của chết chóc và chia ly. Tấn Phong vội chạy đến bên Tuyết Nhi, bế cô trên tay. Tấn Phong đau khổ nhìn cô, người con gái này đã vì anh mà không màng đến việc sống chết.

Tuyết Nhi dù rất đau, nhưng cô vẫn cố gắng mở mắt nhìn Tấn Phong. Thấy anh lo lắng, tim cô đau lắm, nỗi đau này còn đau hơn và vết thương bên ngoài.

-Tấn Phong...em...em không sao đâu. Nhìn thấy anh lành lặn...em vui lắm. Anh hạnh phúc nhé ! Vì anh mà em đã hi sinh hạnh phúc của mình...hạnh phúc muốn được bên anh và chăm anh cả đời. Em...em..không...không biết mình...có sống được không nên em muốn nói hết...Em...vẫn luôn yêu anh và mãi mãi vẫn vậy.

Tuyết Nhi ngất đi trong vòng tay Tấn Phong. Ngay lúc đó, xe cứu thương đến đưa cô đi.

Ngồi ngoài phòng cấp cứu, Tấn Phong thật sự rất đau khổ, tóc anh đã bị rối tung lên vì những lần anh dùng tay vò đầu. Trong lòng anh không ngừng nghĩ về Tuyết Nhi, anh sợ là cô gái này sẽ chết, anh sợ lắm. Anh đã mắc nợ cô ấy quá nhiều rồi, anh được ngồi đây, vẫn còn sống, trái tim vẫn còn đập mạnh mẽ cũng nhờ cô ấy.

Đứng cách xa Tấn Phong tầm 2m là Ngọc Linh, cô đã đứng đấy lặng lẽ ngắm anh được hơn 10' rồi. Nước mắt Ngọc Linh chỉ biết lăn dài trên đôi gò má rồi cuối cùng rơi rơi xuống sàn bệnh viện tạo thành từng tiếng tách tách dứt khoát những cũng khô khốc. Cô hoàn toàn hiểu được Tấn Phong đang nghĩ gì. Cô biết rằng anh đang thấy có lỗi lắm với Tuyết Nhi, anh đang dằn vặt bản thân nhiều lắm. Ngọc Linh cảm thấy mình đã đã mang ơn người con gái này. Vì người cô yêu, trong chớp nhoáng Tuyết Nhi đã liều mình, còn cô thì sao ??? Cô chỉ biết đứng đó nhìn và sợ hãi mà thôi. Làm sao cô bằng Tuyết Nhi cho được. Cô cứ đứng đó bất động, bao suy nghĩ hỗn loạn cứ không ngừng lướt qua.

Cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở cửa, một cô y tá hốt hải chạy ra, Tấn Phong cảm giác lo lắng vội đứng bật dậy và chạy đến níu tay người y tá.

-Bệnh nhân trong ấy thế nào ?

-Hiện cô ấy đang mất máu khá nhiều, ngân hàng máu của chúng tôi thì đã hết rồi, chúng tôi đang gấp rút kiếm nhóm máu phù hợp.

-Để tôi...

-Để em.

Ngay khi Tấn Phong nhận lời cũng là lúc Ngọc Linh cất tiếng tranh giành. Dù sao Tuyết Nhi cũng là ân nhân đã cứu người cô yêu, vậy nên cô cũng nên có chút đền đáp lại. Tấn Phong nhìn theo dáng người Ngọc Linh và thầm cảm ơn cô.

Ngay sau khi xét nghiệm xong có kết quả. Nhóm máu của Ngọc Linh phù hợp cũng là lúc lấy máu cô để truyền cho Tuyết Nhi. Ca mổ sau đó khá là khả quan vì cứu được mạng sống của Tuyết Nhi.

Tấn Phong lập tức đến liên hệ bác sĩ để biết rõ tình hình hơn.

-Bệnh nhân hiện tại có thể giữ mạng sống nhưng mà cô ấy sẽ vẫn trong tình trạng hôn mê vì đầu bị va đập mạnh. Khả năng cô ấy bị mất trí nhớ khá cao, còn những di chứng khác thì chúng tôi còn đang phải xem tình hình cô ấy thế nào. À, nếu như trong 2 ngày nữa, cô ấy không tỉnh lại, tôi e là mạng sống cô ấy không còn cách nào cứu được nữa

Tấn Phong ngồi phịch xuống ghế ở hành lang bệnh viện. Anh không ngờ Tuyết Nhi lại bị nặng đến vậy. Bao nhiêu nỗi sợ, nỗi lo lắng không ngừng thể hiện trên gương mặt anh.

Ngọc Linh chăm chú nhìn Tấn Phong, cô cũng đồng cảm cùng anh. Ngay cả bản thân cô cũng thấy thương cho Tuyết Nhi dù cô cũng đã từng rất ghét và thậm chí là có đôi chút hận thù nữa.

Ngọc Linh nhẹ nhàng đến bên cạnh Tấn Phong, nắm thật chặt tay anh như tiếp thêm sức mạnh, Tấn Phong nhanh chóng gạt đầu trên vai cô, mệt mỏi và đau đớn.

-Anh không biết mình nên làm sao nữa.

-Anh cứ chăm sóc cho Tuyết Nhi đi, em cảm thấy chúng mình đều có nợ với cô ấy.

Tấn Phong im lặng gật đầu, anh cố gắng giữ vững tinh thần đến gần Tuyết Nhi chăm sóc cho người con gái rất mực thương yêu anh.

1 ngày sau...

Trong lúc Tấn Phong đang ngủ say cạnh giường bệnh của Tuyết Nhi thì cô ấy tỉnh dậy. Tuyết Nhi mở mắt nhìn xung quanh, mọi thứ đều thật sự quá lạ lẫm với cô. Cô cố gắng chăm chú quan sát từng vật mong tìm ra được gì đó thân quen nhưng chẳng có thứ gì làm cô nhớ cả. Cô quay sang quan sát đến những thứ gần mình nhất và vô tình thấy Tấn Phong.

Cô nhìn anh lạ lẫm, nhìn người con trai với những đường nét thật hoàn hảo. Nhưng vì anh đã trông Tuyết Nhi suốt 1 ngày mà không ăn uống nên gương mặt anh có phần tiều tụy và hốc hác. Trong vô thức, không hiểu sao cô thấy thương lắm và cả xót cho người con trai này nữa. Cô đưa tay sờ lên gương mặt anh.

Ngay lúc đó, Tấn Phong tỉnh dậy, nhận ra Tuyết Nhi đã tỉnh, anh vui mừng khôn xiết và ôm chầm lấy cô. Cô ngạc nhiên và sau đó đẩy anh ra.

-Anh...là ai ?

Câu nói đó đã giáng một đòn thật mạnh vào tinh thần của Tấn Phong, anh hốt hoảng, nắm chặt vai của Tuyết Nhi, hỏi cô.

-Em...sự thật là em không nhớ ra anh à ?

-Anh...là ai mà tôi phải nhớ

Đôi mắt của Tuyết Nhi nhìn Tấn Phong vô cùng ngây thơ như Ngọc Linh ngày xưa, không ưu tư, không phiền muộn cứ như cô chẳng có gì cần nhớ và chẳng có gì cần phải biết.

Tấn Phong hỏi cô 1 lần nữa

-Thế em có nhớ tên mình hay mình ở đâu không ?

Nghe Tấn Phong nói, cô mới suy nghĩ, đầu cô bắt đầu nhức mà chẳng có bất kì thứ gì lướt qua cả, cô sợ hãi, cô khóc thét lên.

Tấn Phong liền chạy đi kiếm bác sĩ.

Sau khi bác sĩ đến khám cho cô, ông kéo Tấn Phong ra khỏi phòng.

-Theo tình hình hiện nay thì cô ấy đã mất trí nhớ hoàn toàn. Còn về việc khi nào trí nhớ phục hồi thì tôi e là còn tùy thuộc thời gian nhưng phần lớn là cô ấy sẽ không còn nhớ được những kỉ ức khi xưa nữa. Anh nên chăm sóc cô ấy nhiều hơn.

Tấn Phong buồn bã lặng lẽ đi vào phòng, anh nhìn Tuyết Nhi rồi thở dài, cố nén lại nỗi đau. Sau đó, anh tươi cười và đến gần cô.

-Tuyết Nhi, hiện tại thì em mất trí nhớ. Anh sẽ chăm sóc em như...trước đây.

-Trước đây ?

Đôi mắt Tuyết Nhi tròn xoe nhìn Tấn Phong ngạc nhiên, cô cố lục lọi xem có kí ức nào còn sót lại hay không về chuyện này nhưng xem chừng là 1 chút cũng không còn.

Tấn Phong nhìn Tuyết Nhi ngây thơ, anh bỗng thấy thương cho cô, phải, anh nói dối cô, nói dối để tạo cho cô những hồi ức hạnh phúc và đẹp đẽ nhất.

-Ừ, anh với em vốn là người yêu của nhau mà, anh chăm sóc em là lẽ thường, em hay bướng lắm đấy.

Tấn Phong cốc nhẹ vào đầu Tuyết Nhi và mỉm cười. Tuyết Nhi ngây người nhìn nét mặt đáng yêu của anh rồi cô cũng cười. Trong lòng cô ngay lúc ấy cũng tin rằng mình là người yêu của Tấn Phong mà không chút nghi ngờ bởi trái tim cô đập rất nhanh và vô vàn điều hạnh phúc đang len lỏi trong từng tế bào. Cô cảm nhận được tất cả.

Tấn Phong nhìn cô, ánh nhìn vui tươi nhưng cũng đượm buồn, anh không biết rồi đây mình sẽ làm thế nào với Ngọc Linh. Dù biết rằng người anh yêu hoàn toàn ủng hộ anh nhưng sự thực dù anh làm theo thì hẳn cô sẽ buồn, sẽ đau khổ lắm. Nhưng nếu anh không bên Tuyết Nhi, cô gái này sẽ rất tội nghiệp và anh cũng thấy mình có lỗi nữa.

Tấn Phong lại thở dài, anh nén đau khổ vào trong, ngồi xuống cạnh Tuyết Nhi.

Trong vòng 1 tháng, tình hình sức khỏe của Tuyết Nhi nhanh chóng được phục hồi. Giờ đây cô không còn là Tuyết Nhi ngày xưa hay buồn và u sầu nữa mà trở nên vui vẻ và luôn luôn tràn đầy hạnh phúc. Dù chỉ là đi dạo trong bệnh viện nhưng cô luôn đi cùng Tấn Phong và nắm chặt tay anh tựa đầu vào vai anh. Tấn Phong vui vẻ bên cô, trò chuyện cùng cô.

Cuối cùng, Tuyết Nhi cũng xuất viện, hôm ấy có cả Ngọc Linh và Quốc Anh nữa. Nhắc đến Quốc Anh cũng thật đáng thương. Khi biết tin cô bị tai nạn, anh muốn bay ngay đến bệnh viện nhưng khi đến nơi, anh lại thấy Tuyết Nhi tựa đầu vào vai Tấn Phong. Trái tim anh đau đốn lắm nhưng biết làm sao. Giờ phút đó, thật sự người phù hợp nhất bên Tuyết Nhi chỉ có Tấn Phong. Quốc Anh đau đốn nhưng phải tập chấp nhận sự thật.

Đối diện với Tuyết Nhi, Quốc Anh tươi cười, cố gắng cư xử như những người bạn. Tuyết Nhi cũng nhìn anh cười. Trái tim Quốc Anh đập nhanh lắm, dồn dập và vội vã cứ như nó chưa bao giờ ngừng yêu và nhớ về Tuyết Nhi. Cả cơ thể cùng hòa chung tốc độ con tim, bỗng chốc, người Quốc Anh cũng nóng lên. Anh cố gắng quay mặt đi tránh né.

Ngọc Linh thì dọn dẹp đồ cho Tuyết Nhi và đứng bên trái cô, bên phải đã có Tấn Phong. Ngọc Linh không hề dám nhìn Tấn Phong bởi cô sợ cô sẽ rơi nước mắt, sẽ đau đến mức không đứng dậy được và ngất ngay tại chỗ. Hiện tại, trái tim cô cũng đã đau lắm rồi.

Hai người yêu nhau, cứ ngỡ đã trở về và chạm đến nhau nhưng cuối cùng lại không chạm được và xa nhau mãi, liệu kết cuộc này có phải là cái kết cho tình yêu cả hai ?

Đưa Tuyết Nhi về nhà thì Quốc Anh cũng đi, Tấn Phong thì đi gặp Ngọc Linh.

Đến một góc công viên không có ai, Tấn Phong bất ngờ ôm Ngọc Linh từ phía sau. Anh đã quá nhớ Ngọc Linh rồi, tình yêu đã chôn chặt quá lâu khi gặp Tuyết Nhi rồi, anh không kìm nén được nữa. Ngọc Linh chỉ đứng lặng, rơi nước mắt. Cô đau lòng. Giá như không có Tuyết Nhi, không phải mọi chuyện như bây giờ thì có lẽ Ngọc Linh đã đáp trả cái ôm ấm áp thế này rồi thế nhưng...

Ngọc Linh gạt tay Tấn Phong, quay mặt nói chuyện với anh.

-Anh phải chăm sóc Tuyết Nhi thật tốt, anh nợ cô ấy mạng sống.

-Thế còn em, em thì sao ?

-Em không sao cả, em không bên anh không sao đâu, Tuyết Nhi cần anh hơn em. Yêu nhau đâu có đồng nghĩa với việc bên nhau, không bên anh, em vẫn yêu anh và sẽ luôn là vậy.

-Anh hiểu rồi.

Ngọc Linh mỉm cười với Tấn Phong, nụ cười tươi nhưng đượm buồn, đôi mắt cô dù đã cố không rơi nước mắt nhưng những giọt nước trong suốt không ngừng rơi. Cô quay người bước đi thật chậm rãi nhưng cũng (cố) dứt khoát.

Hai con người đã xa nhau, ừ xa nhau rồi. Một kết thúc trong im lặng của tình yêu, không cần một lời nói hay là sự đau lòng hoặc nước mắt quá nhiều. Chỉ là những sự đau lòng lặng lẽ và giọt nước mắt xa nhau.

Xa nhau...nhưng trái tim sẽ mãi mãi thuộc về nhau.

Nhờ có Tấn Phong bên cạnh, sức khỏe của Tuyết Nhi hồi phục nhanh chóng. Dù đi đến bất kì nơi nào, Tuyết Nhi cũng kéo Tấn Phong theo cùng, cô không muốn mình đi 1 mình bởi khi ấy thì cô đơn lắm.

Tấn Phong bên Tuyết Nhi không hề thể hiện cảm giác buồn phiền mà trái lại anh hay cười, những nụ cười thật nhẹ nhàng nhưng luôn khiến cho cô hạnh phúc.

Nếu ai đó hiểu Tấn Phong thật sâu sắc thì hẳn sẽ nhận ra đôi mắt anh nhìn Tuyết Nhi như thế nào. Có thể nói mỗi lần anh nhìn Tuyết Nhi, đôi mắt anh luôn ánh lên được sự yêu thương cho cô và cả những tình cảm mà không thể nói hết. Nhưng tất cả đó cũng chỉ là sự mang ơn mà thôi, ấy vậy mà Tuyết Nhi vẫn viễn vông nghĩ rằng anh yêu cô. Thật ra mỗi lần anh nhìn Tuyết Nhi, anh đều nghĩ đến người con gái mà anh yêu thương. Một người con gái với nét đẹp trong sáng và đáng yêu nhưng trong đôi mắt thấp thoáng những tư tưởng không còn là của 1 cô nhóc nữa. Anh luôn thường mơ tưởng đến Ngọc Linh.

Đau đớn vì nhớ cô nhưng cũng đau đớn vì bồn phẫn, lúc nào trong lòng Tấn Phong cũng chẳng yên. Muốn bên Ngọc Linh chẳng thành nhưng muốn xa Tuyết Nhi lại không được. Tấn Phong cảm thấy mình thật bất lực...

Ngọc Linh không phải nói xa là xa Tấn Phong không gặp anh hay nhìn anh là được mà cô vẫn cứ âm thầm quan sát Tấn Phong dù chỉ là khoảng cách xa nhưng cũng đủ để lấp đầy nỗi nhớ về anh. Cô thực sự rất yêu Tấn Phong, mỗi lần nhìn anh thế này, cô đều khóc, khóc âm thầm. Sau những giọt nước mắt lặng lẽ ấy là 1 cái gì đó vỡ òa hơn trong cô. Cô rất nhớ Tấn Phong, nhớ lắm, nhớ da diết biết chừng, bao lần thấy anh là bao lần cô chạy đến nhưng chỉ được vài bước cô phải kiềm lòng lại, cô không cho phép mình đến gần anh. Nếu cô đến gần anh thì chắc chắn cô không thể nào rời khỏi anh nữa bước.

Trong lòng Ngọc Linh cứ không ngừng có những suy nghĩ dằn xé nhau, đau đến cùng cực. Quốc Anh cũng chẳng kém gì, anh cũng luôn nhớ về người con gái có tên là Tuyết Nhi. Nhìn cô bên Tấn Phong cảm thấy buồn lắm nhưng buồn hơn chính là việc Tuyết Nhi đã quên hết mọi việc, quên cả Quốc Anh, người con trai yêu cô nhất trên đời.

-Tấn Phong nè, em với anh đi nhà sách tí nhé !

-ừ

Tấn Phong rảo bước cùng Tuyết Nhi đi nhà sách, vừa bước vào, anh gặp Ngọc Linh đi ra. Trái tim Tấn Phong khi ấy đã nhảy dựng lên như thôi thúc anh chạy đến Ngọc Linh nhưng anh lại không làm vậy. Trải qua thời gian dài, Ngọc Linh đã ốm hơn trước rồi – Tấn Phong thấy được và nhận ra. Trái tim anh thấy xót xa vô cùng. Ngọc Linh sau khi tính tiền xong chồng sách vừa mua, cô bước ra, gặp Tuyết Nhi cùng Tấn Phong, nhìn thấy tay Tấn Phong đang được Tuyết Nhi ôm chặt, Ngọc Linh cười buồn. Cô cố bước thật nhanh đến 2 người gạt đầu chào rồi đi ngay. Tấn Phong nhìn theo bóng dáng người con gái anh yêu, nước mắt anh rơi...chỉ 1 giọt duy nhất nhưng cũng đủ để Tuyết Nhi thấy. Ngay lúc ấy, trong đầu cô bỗng lướt qua hình ảnh của Tấn Phong, anh đang ngồi trong phòng. Không hiểu sao tim cô thấy nhói lạ lắm. Hình như khi trước cũng đã từng có chuyện thế này.

Gạt mọi chuyện sang một bên, cô đưa mắt nhìn Tấn Phong, lấy tay lau giọt lệ anh vừa đánh rơi, hỏi anh những câu đầy quan tâm và lo lắng.

-Sao anh khóc vậy ?

-Anh không khóc chỉ là có 1 hạt bụi vừa bay vào mắt anh thôi, em thổi giúp anh nhé !

-Ừ.

Tấn Phong cúi người xuống, Tuyết Nhi nhón chân lên thổi cho anh, Tấn Phong lại lần nữa đánh rơi giọt thứ 2. Anh sợ Tuyết Nhi lo nên đã biện hộ ỉn.

-Nhờ em mà bây giờ hạt bụi đã theo giọt nước mắt chảy ra rồi đấy.

Tấn Phong mỉm cười, anh nắm tay Tuyết Nhi vào hiệu sách.

-À, em đứng đây xem sách tí đi, anh sang kia lựa sách.

-Dạ.

Tấn Phong bước mà như chạy, anh đến giá sách vắng người nhất, thất thần ngồi xuống, đôi mắt lộ rõ đau khổ không chút giấu giếm. Anh ngồi bó gối, úp mặt xuống. Dù là con trai thì việc chịu đựng cũng có giới hạn, trái tim anh thực sự bây giờ chẳng còn chút sức sống nào nữa, hình như sức sống ấy đã bị rút cạn ra ngoài và chạy đến bên Ngọc Linh mất rồi. Nếu trái tim giúp cho anh sống thì Ngọc Linh chính là lẽ sống, là thứ còn quan trọng hơn cả trái tim anh. Dù thế nào anh cũng chỉ có thể bên Ngọc Linh nếu cứ như thế này thì anh sẽ chết mất thôi.

Tuyết Nhi là người con gái đã cứu anh thế nên anh không được phép vô ơn. Anh biết phải làm sao đây, thật sự bản thân anh đã gần như sức cùng lực kiệt rồi. Cả Ngọc Linh nữa, anh chắc rằng cô cũng như anh thôi, anh biết phải làm thế nào ?

Tấn Phong thở dài.

Từng ngày trôi qua, những mảnh kí ức bị đánh rơi đang dần dần trở về, dù chỉ là rời rạc và mơ hồ nhưng cũng đủ để khiến Tuyết Nhi mệt mỏi và đau đầu.

Hằng đêm, cô vẫn thường mơ thấy những điều khiến cô rất sợ, khiến cô đau và những giọt nước mắt cứ lăn dài làm ướt gối.

Cô thấy mình đánh Ngọc Linh rồi cô ấy ngã, rồi cô lại thấy Tấn Phong và cô đã khóc tựa người vào 1 người con trai mang tên Quốc Anh.

Nhiều giấc mơ lắm nhưng tại sao cô trong ấy lại khóc, tại sao cô trong đó không có Tấn Phong bên cạnh mà chỉ có Quốc Anh. Nếu Tấn Phong nói anh là bạn trai cô thì tại sao mọi việc trong giấc mơ lại thế, thật sự là cứ như thật ?

Những ngày sau đó Tuyết Nhi trở nên hiền lành và e dè hơn. Tuyết Nhi không ngừng đặt ra những câu hỏi mà chính trong tâm trí cô đã mơ hồ có câu trả lời. Tấn Phong liệu thật sự trước kia có phải là bạn trai cô ? Phải chăng cô là người mà anh ghét nhất ? Tuyết Nhi cứ âm thầm khóc nức mỗi khi nghĩ đến. Dẫu rằng Tấn Phong đang bên cô nhưng trong tim cô không hiểu sao lại có cảm giác đau nhói thế này, tại sao anh bên cô mà lại cười gượng gạo đến vậy ?

Một buổi tối, Tuyết Nhi đi dạo mà không có Tấn Phong, cô đi thật chậm rãi. Cô đi dọc vỉa hè ngắm khung cảnh xung quanh. Dù xung quanh khá tối nhưng lác đác có vài cột đèn đường. Hai đứa trẻ nhỏ đùa vui trước mặt cô, nhìn chúng như thế lòng cô cũng cảm giác vui lây. Bất ngờ bọn chúng rượt chạy nhau và tông vào cô, Tuyết Nhi té xuống, do không chuẩn bị đầu đã va đập vào nền đất.

Từng hình ảnh một xuất hiện trên đầu cô khiến đầu cô đau và tim không ngừng vỡ vụn. Hình ảnh Tấn Phong tràn đầy niềm vui và sức sống bên Ngọc Linh, hình ảnh cô khóc đau thương vì Tấn Phong...tất cả chậm rãi cứ như 1 bộ phim. Trong đau đớn cô ngất đi, hàng lệ chảy dài qua đôi gò má, đau đến tận tâm can.

Lúc cô tỉnh dậy đã thấy mình ở trong bệnh viện và bên cạnh cô không ai khác chính là Tấn Phong. Cô ngồi dậy và đã được Tấn Phong đỡ hộ.

-Thế mà cũng té cho được, em có cảm giác đau đầu không ? Cũng may là lúc đó anh tìm thấy em.

-Em...không sao.

Tuyết Nhi nhìn Tấn Phong và nước mắt bắt đầu rơi, anh ôm cô mặc dù không hiểu tại sao cô lại khóc nữa. Tuyết Nhi cố ôm Tấn Phong thật chặt cứ như thể nếu cô rời lỏng tay anh sẽ vụt tan biến trước mặt cô.

Thật ra, cô đã nhớ tất cả, không sót một chi tiết. Chính vì vậy, cô mới thế này. Tuyết Nhi sợ lắm ! Cô sợ nếu anh biết cô đã nhớ ra, anh có thể sẽ đi về bên người anh yêu thương mà bỏ mặc cô, trái tim cô trong giây phút ấy đã đập những nhịp thật chậm và đầy run rẩy. Sâu trong tiềm thức cô, nỗi sợ mất anh dần hình thành và cô biết rằng từ đây chuỗi ngày bất an mà cô trải qua sẽ rất tệ.

Sau khi tình trạng cô đã ổn định, Tuyết Nhi xuất viện và về nhà. Ngọc Linh và Quốc Anh có đến thăm. Đối mặt với cả 2 cô không biết nên ứng xử thế nào nữa. Kí ức cô đã trở về và nó cũng đồng nghĩa với việc cô biết mình có lỗi với Ngọc Linh và mang ơn Quốc Anh.

-Mình vào nhà bếp phụ Tấn Phong chút nhé ! Dù sao cũng đã gần đến giờ ăn trưa.

-Ừ, Linh đi đi.

Trong căn phòng rộng này chỉ còn có Quốc Anh và Tuyết Nhi, im lặng đến đáng sợ. Tuyết Nhi ghét thế này nên cô đành bắt chuyện.

-Anh quen Ngọc Linh à ? Hai người lúc nào cũng đi chung hết á.

Tuyết Nhi cười thật tươi giả vờ như trêu chọc nhưng thực chất cô muốn biết câu trả lời. Quốc Anh ngạc nhiên nhìn cô, đôi mắt anh ánh lên những nỗi buồn không thể nói nên lời mà chỉ có cảm nhận mới thấu hiểu.

-Em...nghĩ vậy ?

-Ừ

Tiếng “ừ” cứ như một ngọn lửa nhỏ châm ngòi cho trái bom đau đớn nổ thật to trong lòng anh và làm cho trái tim tan nát. Quốc Anh đau lắm, lời nói vô tình của Tuyết Nhi đã khiến cho anh sụp đổ nặng nề. Anh biết, Tuyết Nhi không nhớ gì, lẽ dĩ nhiên cô cũng sẽ có những lời nói thế này, anh đã sớm đoán biết nhưng không hiểu sao khi nghe vẫn thấy thật đau. Nỗi đau ấy theo mạch máu lan dần đến khắp cơ thể khiến cho trái tim anh không ngừng nhói buốt.

Nhìn gương mặt Quốc Anh, cô biết cô đã hỏi 1 câu không nên hỏi và trả lời 1 câu không nên trả lời. Tuyết Nhi lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Trong lòng cô bỗng nhớ đến Tấn Phong đang làm bữa trưa cùng Ngọc Linh, cô vội vào bếp. Đứng phía ngoài, cô có thể dễ dàng nhận ra 2 người đang xoay lưng với nhau làm phần mình nên làm. Cô thấy Ngọc Linh đang rửa rau và xem chừng cô ấy ra dáng một người phụ nữ đảm đang, bất giác cô ghen tị. Nhưng rồi cô nhận ra Ngọc Linh đang khóc, trong tim cô cảm giác hồi lỗi ngập tràn. Nhìn sang Tấn Phong, cô thấy anh đang nhìn Ngọc Linh, rồi anh từ từ đưa tay ra, cô thầm đoán anh sẽ ôm Ngọc Linh, cô sợ 2 người trở về...cô không muốn. Cô vội đi vào bếp.

-Tấn Phong...anh làm gì mà lâu thế cơ chứ hay là anh chỉ lo nghịch giống con nít thôi hả.

Tuyết Nhi bẹo má Tấn Phong nũng nịu. Tấn Phong chỉ cười rồi trả lời.

-Em nghĩ thế nào thì nghĩ, nói trước anh không là con nít giống em.

Tấn Phong cốc yêu vào đầu Tuyết Nhi khiến cô cười khúc khích. Trong lòng Tuyết Nhi khe thở phào.

14. Chương 14: Trở Về

“Tớ trả lại cho cậu những gì tớ lấy, trả lại cho cậu thứ duy nhất cậu cần có. Xin lỗi vì thời gian qua...tớ đã quá ích kỉ giữ Tấn Phong ỉn. Ngọc Linh à, hình như cậu có vấn đề về sức khỏe đúng không ? Tớ thấy gần đây cậu gầy đi, thỉnh thoảng còn bị bầm ở tay và chân nữa ? Cậu...làm cho Tấn Phong lo lắm đấy ! Vì anh ấy lo cho cậu mà cũng chẳng còn chút quan tâm gì tới tớ nữa, thôi thì tớ trả lại thứ không phải của tớ. Chúc cậu hạnh phúc”

“Anh...lo cho em lắm Ngọc Linh à. Anh biết rằng có thể vì ...nhớ anh mà ốm đi nhưng có đến mức nhanh thế này không ? Lòng anh càng đau hơn mỗi lần thấy trên người em lại có vết bầm. Nếu chỉ là lâu lâu bị

1 lần anh đã không lo, đằng này cứ 1 tuần em lại bị đến 1, 2 vết. Ngọc Linh...em...có thể nói cho anh biết không ? Tại sao khi anh hỏi mà em lại cứ giấu giếm thế này ?”

Ngày nào mà Ngọc Linh cùng Quốc Anh đến thăm Tuyết Nhi là ngày đó cô thấy mệt. Qua bên ấy, cô chỉ toàn là ngồi trò chuyện, nấu ăn và đi chơi mà chẳng nằm nghỉ gì cả thế nên khi về nhà cả người mệt mỏi. Vào Phòng, Ngọc Linh đóng cửa lại và tiến thẳng đến giường mà không hề bật đèn gì cả. Vì sống ở đây cũng đã được một thời gian nên cho dù cô nhắm mắt vẫn có thể đến giường và hầu như là dạo gần đây cô đều thế, cô thích thú muốn thử sức mình.

Nằm trên giường êm ái, cô cảm thấy thoải mái, cô mở mắt nhìn lên trần nhà, tất cả chỉ còn là 1 màu đen lạnh lẽo và cô đơn. Cô...hoàn toàn không thấy gì !?!

Ngọc Linh thật sự có chút lo lắng cho đôi mắt của mình. Cách đây vài ngày cô đã trở nên thế này rồi, điều này khiến cho cô rất lo lắng. Phải chi vì tối quá cô không thấy thì đã không còn gì để nói, đằng này chỉ cần 1 chút tối thôi, chỉ là chớp choạng tối là cô đã không còn thấy gì nữa. Bao lần cô đã vấp té chính vì điều này.

Ngọc Linh đã từng nghĩ rằng mình nên đến bác sĩ nhưng rồi lại thôi bởi cô sợ...kết quả. Cô sợ rằng đó sẽ là 1 căn bệnh không chữa khỏi và cô phải chịu đựng đến suốt đời hoặc có thể tệ hơn, căn bệnh này có thể cướp mạng sống cô trong khoảng thời gian ngắn tới thôi. Ngọc Linh rất hoang mang, cô sợ lắm nhưng cô chỉ chịu đựng có 1 mình. Cô không muốn lo nghĩ nhiều, cô chỉ biết rằng bản thân cô sẽ làm tất cả những gì cô thích và cô muốn cho đến 1 mai kia cô không thấy gì nữa, chỉ có thể nằm một chỗ. Nước mắt cô lăn dài.

Thiếp đi lúc nào không hay, đến nửa đêm Ngọc Linh tỉnh dậy vì đói. Cô không chịu nổi nữa nên đã bước ra khỏi phòng và đi xuống bếp. Vì sợ Quốc Anh tỉnh giấc, cô cố tình không bật đèn. Trong bóng tối, cô đưa tay sờ lên tường dọc lối đi, đi thật chậm và thật chậm. Sau một hồi cô cũng đến nhà bếp.

Bật chiếc đèn nhỏ sát bếp, cô cũng thấy được chút ánh sáng để nấu mì gói. Đang loay hoay xắt cà chua, hành thì đèn tắt. Cô để dao trên thớt và loay hoay bật lại công tắc. Ngọc Linh thất vọng khi biết là cúp điện. Ngọc Linh quay trở lại nơi mình đang xắt cà chua, cô định lấy con dao rửa rồi đem cất. Ai ngờ đầu vì không thấy đường, tay cô đã vô tình chạm vào lưỡi dao và chảy máu, sợ hãi cô quơ tay, con dao rơi xuống nền đất thành tiếng “keng”

Quốc Anh không biết chuyện gì xảy ra, lo có trộm nên vội vàng thức dậy, lấy đèn pin và 1 cây gậy, anh cố gắng nhớ lại nơi phát ra tiếng động và xuống bếp, phát hiện ra là Ngọc Linh, anh đến chỗ cô xem thế nào ?

-Sao thế Ngọc Linh ?

-Em...bị đứt tay.

-Được rồi, anh dìu em đến ghế. Em ngồi đây anh đi lấy urgo dán cho em.

May là có Quốc Anh, Ngọc Linh đỡ sợ hơn. Trong bóng tối, cảm nhận sự dẫn dắt và nắm tay của Quốc Anh, cô đến được ghế ngồi. Một lát sau, thì vết thương của Ngọc Linh cũng được băng bó.

-Em...có phải là em không thấy đường trong bóng tối ?

-Không...không phải, chỉ là đang bật đèn bỗng cúp điện. Tối đến bất ngờ em chưa thích ứng được.

-Ừ. Nếu vậy thì tốt. Em không bị gì là không sao rồi. Nếu có gì thì cho anh biết nhé

Ngọc Linh gật đầu cảm ơn. Thấy sự quan tâm của 1 người bạn dành cho mình, trong lòng Ngọc Linh thấy có lỗi. Đáng lẽ ra cô nên thành thật hơn. Dù sao mọi chuyện cũng đã thế, cô cũng muốn im lặng bởi vì...cô sợ rằng nếu Tấn Phong biết...lại phiền đến anh.

Trên đời có nhiều đau khổ nhưng đau khổ khiến cho con người mau suy sụp nhất có lẽ là tình yêu. Căn bệnh lạ xuất hiện, nỗi đau bị đè nén vì nhớ Tấn Phong đã làm cho Ngọc Linh rất mệt mỏi. Dù cô đã cố gắng không muốn khóc nhưng không hiểu sao nước mắt cô cứ không ngừng chực trào ra nơi khóe mắt. Cô mệt mỏi lắm, đến bây giờ cô không biết nên đi về đâu, nên làm gì nữa.

Từng ngày trôi đi, bệnh tình của Ngọc Linh càng nghiêm trọng. Nếu dạo trước chỉ là trong bóng tối vài lần không nhìn thấy thì bây giờ hễ trời tối thôi là cô không thấy, một chút gì cũng không. Cô sợ lắm nếu mai

này cô không thấy gì nữa kể cả ban ngày.

Giả như cô sẽ bị mù, mọi việc cô làm sẽ phiền đến người khác. Và...thế giới xung quanh cô cũng không được nhìn thấy. Nhưng điều làm cho Ngọc Linh đau hơn chính là việc một mai này cô không thấy được Tấn Phong nữa. Cô sẽ không còn thấy đôi mắt anh, màu tóc anh, gương mặt anh và...nụ cười của anh. Cô sợ...cô không muốn chút nào cả.

Ngọc Linh ngược mặt lên trời cười chua xót, đôi mắt đầy bi thương dưới bầu trời đêm đầy sao. Những tiếng nấc dồn nén trong cổ họng bỗng chốc thoát ra ngoài. Cô khụy chân xuống, ngồi thu người ở ngoài ban công, khóc òa lên đau đớn.

Trong lòng Ngọc Linh...đối với cô...đã không còn gì. Bàn tay cô là bàn tay trắng. Cô không có bất cứ thứ gì cô muốn trong tay cả. Ngay cả người cô yêu nhất, hạnh phúc cô cần nhất cũng chẳng còn. Căn bệnh còn làm cho cô đau hơn. Từng cơn gió thổi qua tường chừng là nhẹ nhưng đủ để khiến cho con tim cô bỗng rất đau đớn.

-Tấn Phong...em phải làm sao ? Hic...Em sợ...em không có gì cả.

Ngọc Linh chỉ biết thầm gọi tên Tấn Phong trong tuyệt vọng. Dẫu biết rằng dù gọi tên anh có nhiều đến thế nào anh cũng không đến với cô nhưng cô mong khi gọi tên anh rồi trái tim cô sẽ bớt cô đơn.

Bản thân Ngọc Linh không dám trách ai cả, cô chỉ tự trách mình. Trách vì tại sao bản thân lại quá yếu đuối không dám đấu tranh giành Tấn Phong mà lại tặng anh cho người khác.

Và đêm ấy...ánh trăng sáng cô đơn trên bầu trời đã chiếu những tia sáng buồn bã xuống Ngọc Linh...1 đêm dài không ngủ.

Từ sớm Ngọc Linh đã sang nhà Tuyết Nhi chơi rồi. Bước vào nhà, Ngọc Linh đã thấy Tuyết Nhi chuẩn bị bữa ăn sáng cùng Tấn Phong, cô cũng vào giúp. Cả 3 ăn sáng vui vẻ.

Vì dạo này Ngọc Linh thường không ngủ, sức khỏe cô lại không tốt nên đã khiến cho bản thân thường hay mệt mỏi. Khi đang ngồi trò chuyện thì bất ngờ Ngọc Linh ngất đi. Tấn Phong đã thấy được sự bất thường của Ngọc Linh từ sớm nên anh đã nhanh chóng bế cô vào phòng và đặt cô lên giường. Gương mặt anh vô cùng lo lắng. Tuyết Nhi cũng chạy vào...Tấn Phong nhờ cô đi khuấy 1 ly chanh nóng và mang vào phòng 1 thau nước ấm để chăm sóc Ngọc Linh. Ngọc Linh lúc này đã sốt.

Tấn Phong lo lắng không ngừng, anh bên cạnh Ngọc Linh không rời. Anh dịu dàng đưa tay vuốt vài sợi tóc con lòa xòa trên vầng trán của Ngọc Linh. Trong lòng anh dâng lên nỗi đau không tả được, nỗi đau mà anh đã âm thầm chịu đựng thời gian dài vì yêu và nhớ cô.

Ngọc Linh thì cứ nằm đấy và nói những câu mà sâu trong tiềm thức cô đã giấu.

-Hic...em...nhớ anh...Tấn Phong.

Nước mắt Ngọc Linh chảy dài rồi rơi xuống gối. Cô đã không ngừng nói nhiều nhiều câu khác nữa làm cho Tấn Phong đau lòng.

-Em...cần anh. Em mệt lắm !!!

-Tấn Phong...em cô đơn lắm...anh có còn yêu em không ?

-Chắc là...anh yêu Tuyết Nhi và quên em rồi.

-Giá như anh...có thể về bên em.

Đau đớn và tuyệt vọng, Ngọc Linh không ngừng nói mê. Hẳn là cô đã nhớ và yêu Tấn Phong nhiều lắm. Hẳn là trong tiềm thức cô đã sợ mất anh nên mới thế. Trái tim Tấn Phong đập những nhịp đập run rẩy cô đơn và đau đớn.

Rất lâu rồi trái tim anh đã cô đơn vì không được gần Ngọc Linh, anh không còn thấy hạnh phúc. Nụ cười thường trực trên môi Tấn Phong cũng chỉ gượng gạo mà thôi, vô hồn và không cảm xúc.

Nỗi đau khổ mà Tấn Phong chịu hẳn cũng chẳng thua kém Ngọc Linh. Anh nhớ người con gái anh yêu, nhớ nụ cười của cô ấy, nhớ lúc cô ấy ngốc nghếch. Mọi thứ về Ngọc Linh đã in sâu vào anh mà không gì gạt

bỏ được. Để rồi đến khi vô tình chúng lướt qua trong tâm trí khiến con tim anh đau đến mức nghẹt thở. Trái tim cứ như bị ai đó bóp chặt và rồi trong vô hình trái tim tổn thương của anh tan nát đau đớn đến tận xương tủy. Nỗi đau cứ dai dẳng và theo anh từng ngày tháng. Bao đêm trong giấc mơ, anh mơ hồ nhìn thấy nụ cười Ngọc Linh nhưng rồi sau đó nụ cười ấy tắt đi và giọt nước mắt từ khóe mắt Ngọc Linh rơi. Anh đưa tay lau đi thì gương mặt ấy biến mất.

Tấn Phong...đã yêu Ngọc Linh da diết. Trái tim anh đã yêu cô quá sâu đậm. Và...tình yêu này có thể nói sẽ là 1 tình yêu mạnh đến mức muôn đời sau trái tim anh vẫn thôi không ngừng yêu cô. Hằng ngày đối diện với Ngọc Linh, anh vẫn luôn thầm đau đớn. Không bao giờ nỗi đau với anh là cùng cực của đau khổ bởi mỗi ngày nỗi đau ấy là tăng lên như muốn nhấn chìm anh.

Bây giờ lại nhìn thấy Ngọc Linh thế này, tim anh càng nhói thêm. Tấn Phong rồi cũng...khóc, đôi mắt anh thấp thoáng hiện lên những giọt nước mắt đầy thương yêu và chua xót. Anh đến gần Ngọc Linh hơn, hôn lên môi cô một nụ hôn.

Nụ hôn ấy đã vô tình thổi vào giấc mơ cô. Cả 2 cứ nhẹ nhàng rơi nước mắt. Ngọc Linh mơ hồ cảm nhận được vị đắng của nước mắt, ngọt ngào của yêu thương và vị mặn của những nỗi nhớ thương. Và tất cả những điều ấy...dần dần xoa dịu phần nào nỗi đau trong cô. Tấn Phong dần dần thỏa được phần nào nỗi nhớ mong những nỗi đau cứ mỗi lúc xâm chiếm. Anh tự hỏi : Lỗi lầm phải là do anh ? Chỉ vì anh mà Ngọc Linh khóc...chỉ vì anh mà cô đã không còn cười tươi. Và...Tấn Phong đã ước nguyện.

-Nếu thời gian quay trở lại...anh ước rằng đừng gặp em.

Chiều chiều, Ngọc Linh tỉnh dậy, mặc dù trong người cô thấy còn hơi mệt nhưng mà có vẻ đã khỏe hơn rồi. Cô đi ra khỏi phòng. Trong nhà hình như chẳng có ai cả. Cô đến bàn ăn trong bếp thì thấy một mảnh giấy với hàng chữ nắn nót.

“Em đi siêu thị, anh ở nhà trông Ngọc Linh nhé !”

Ngọc Linh thầm đoán là Tấn Phong còn ở đâu đó trong nhà. Cô lên sân thượng và phát hiện ra Tấn Phong ở ngoài ban công.

Ngọc Linh đứng lặng nhìn Tấn Phong, anh chỉ đứng 1 mình. Càng nhìn càng thấy anh rất cô đơn. Trong lòng cô tự hỏi : Có phải bản thân đang nhìn nhầm ??? Tấn Phong đã bên Tuyết Nhi, đã chăm sóc cô ấy lâu như vậy thì lẽ nào anh lại thế, chắc là cô nhìn nhầm thật. Nhưng rồi cô thấy anh thờ dài nhìn lên trời, miệng nói câu gì đó không rõ nữa nhưng sắc mặt anh lúc đấy nhìn rất buồn, rất đau khổ. Trong lòng Ngọc Linh cũng cảm thấy buồn.

-Em đứng đấy làm gì ? Khỏe rồi à ?

Ngọc Linh giật mình rồi cô cười vui vẻ đến gần Tấn Phong và đứng cạnh anh.

-Em khỏe rồi anh ạ.

Ngọc Linh cười buồn nhìn thẳng ra phía xa, cô không muốn phải nhìn anh, nhìn thấy người con trai mình yêu thương nhưng lại không được ôm.

Tấn Phong đứng cạnh cô, nhìn cô. Anh hỏi khẽ

-Có phải...em rất đau không ?

Câu hỏi nhẹ nhàng theo làn gió mát hút về phương nào đó mà Ngọc Linh không rõ nhưng cô vẫn mơ hồ cảm thấy câu hỏi ấy đang vọng lại trong tâm trí cô. Câu hỏi đó đã vô tình len lỏi vào nơi sâu nhất trong tâm hồn chôn giấu những đau khổ của Ngọc Linh và...cô khóc. Chỉ là những giọt nước mắt rất nhẹ thôi lăn dài trên gò má nhưng bấy nhiêu đó cũng đã là câu trả lời rõ ràng nhất rồi.

-Em nhớ anh ...có phải không ?

Lại một câu hỏi...khiến cho Ngọc Linh rơi thêm nhiều giọt nước mắt khác. Cô thực sự nhớ anh...nhớ anh đến mức phát điên nhưng lại không làm gì được. Cô không dám nhìn anh mà chỉ nhìn ra phía trước, cô sợ mình sẽ ôm anh, ôm 1 lần thôi nhưng rồi không chịu buông tay. Bản thân là con gái, cô hiểu mình cũng ít khi như bất kì cô gái nào. Đã ôm 1 lần thì chắc rằng sẽ nhiều lần khác và thậm chí là buông tay nhưng...làm

sao cô lại làm thế. Tuyết Nhi cần anh hơn cô, Tuyết Nhi đã vì Tấn Phong mà bỏ mạng sống, người như thế Tấn Phong xứng đáng để bên cạnh hơn, làm gì đến lượt cô. Ngọc Linh đau đớn trong trái tim.

-Ngọc Linh...có phải em vẫn còn yêu anh ?

Ngọc Linh ngừng khóc. Câu nói đó làm cô giật mình. Cô mím môi, cô gắng ngăn lại tiếng nấc, tiếng khóc sẽ vỡ òa. Phải...cô yêu anh. Cô yêu anh hơn bất kì thứ gì trên đời này, yêu anh sâu đậm đến mức ngay cả trong giấc mơ và nỗi sợ hãi cô vẫn gọi thầm tên anh. Hơn thế nữa...tình yêu này sẽ ngày càng nhiều hơn...nhiều hơn cả hôm qua.

Tấn Phong nhìn cô đau khổ, anh biết...anh thừa biết câu trả lời của cô dù cô không nói gì. Anh ôm cô từ phía sau, ôm thật chặt mong rằng hơi ấm từ anh sẽ nói cho cô biết những tâm tình mà anh đã cố gắng chôn giấu.

-Anh...yêu em nhiều hơn hôm qua và mãi mãi...đến hết suốt cuộc đời này anh vẫn yêu em.

Tiếng nói nghẹn lại, bị chặn ở cổ họng nhưng vẫn thoát ra khỏi miệng đầy đau đớn, đầy thương yêu. Câu nói như làm thời gian ngưng lại. Ngọc Linh không chịu đựng được nữa, cô quay người lại phía sau, ôm anh. Cô tựa đầu vào ngực anh khóc...nhưng tiếng khóc rất bi thương.

Bao nhiêu nỗi đau, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu uất ức theo nước mắt thấm đẫm chiếc áo thun của Tấn Phong. Anh vỗ về, an ủi cô. Anh khóc cùng cô. Cả 2 trái tim dưới ánh hoàng hôn hòa làm một.

-Em...rất yêu anh...yêu anh sâu đậm...yêu anh hơn bất kì thứ gì trên đời...

Tiếng nói đã bị nước mắt làm cho đục đi, đặc lại trong không gian mát lạnh của gió thổi buổi chiều. Tấn Phong hiểu...hiểu tất cả những gì Ngọc Linh nghĩ. Anh biết Ngọc Linh đã chịu khổ nhiều rồi nhưng...anh không có cách gì bù đắp cho cô cả, anh phải làm sao...làm sao cho cô cười như xưa.

“Nếu thời gian quay trở lại...anh ước đừng gặp em”

Câu nói ấy cứ không ngừng vang lên trong đầu Tấn Phong khiến anh đau lòng. Tấn Phong trách mình không làm cho Ngọc Linh vui vẻ, không làm cho cô hạnh phúc mà chỉ biết làm cho cô khóc mà thôi. Nếu biết có hôm nay, anh đã xin Thượng Đế không gặp cô rồi. Nếu như anh không gặp cô, hẳn rằng cô sẽ hạnh phúc lắm, sẽ vui vẻ lắm và vẫn hồn nhiên như trẻ con.

-Điều mà em...hạnh phúc nhất chính là gặp anh và yêu anh. Dù...cho...em yêu anh trong đau khổ em vẫn cứ yêu. Vì thế...xin anh đừng ước rằng thời gian quay trở lại để không gặp em.

Gió thổi lướt nhẹ qua mái tóc của Ngọc Linh, hong khô đi nước mắt của cô và anh. Hai người thôi không ôm nhau nữa.

-Ngọc Linh...chúng ta xuống dưới nhà đi.

Ngọc Linh gạt đầu, cô định bước đi theo sau Tấn Phong thì chợt phát hiện ra là ...không thấy đường. Cô nhìn lại thì mới biết trời đã tối rồi. Cô nhớ ra...căn bệnh của mình.

Tấn Phong thấy Ngọc Linh lâu quá mà chưa đi theo, anh quay người lại.

-Ngọc Linh, nhanh nhanh lên nào...chúng ta còn ăn cơm nữa.

Cô đứng đấy, nhìn theo nơi phát ra giọng nói. Cô lo Tấn Phong phát hiện ra, cô cố gắng cảm nhận bước đi thật tự nhiên.

Ngọc Linh cắn chặt môi, bước đi từng bước một thật bình thường. Cô có ngờ đâu trước mặt cô là 1 chậu hoa, Ngọc Linh không thấy đường nên vấp té. Tấn Phong lo lắng chạy đến hỏi thăm.

Ngọc Linh bật khóc, cô trách bản thân, ngay cả việc đơn giản là đi mà cũng chẳng làm được. Tấn Phong sốt sắng lo lắng, anh lau nước mắt cho Ngọc Linh, sợ cô đau quá đi không được vậy nên anh đã công cô.

Lâu rồi không gần Tấn Phong thế này, trong lòng cô cảm thấy vui và hạnh phúc lắm. Cô choàng tay ôm cổ Tấn Phong, tựa đầu vào vai anh. Ngọc Linh không hề muốn giây phút này trôi đi chút nào cả, cô cứ muốn thế này mãi thôi. Ngọc Linh mỉm cười thật vui nhưng rồi... cô lại khóc. Cô biết rằng ngay khi xuống dưới

nhà, Tấn Phong sẽ không công cô nữa và chẳng bao giờ có cơ hội thế này nữa. Trái tim cô đập nhanh thốn thốn.

Tấn Phong công Ngọc Linh nhưng trong lòng anh lại đau đớn vô cùng khi biết trên lưng mình bé con đang khóc. Anh ước gì như mọi thứ cứ mãi mãi thế này thì mọi chuyện đã hay lắm rồi.

-Ngọc Linh, em đừng khóc nữa. Anh...đau lắm !

Ngọc Linh dụi đầu vào vai anh, cố ngừng khóc dù nước mắt cứ chảy ra mãi.

-Sao lúc này em lại té...trời đâu tối lắm đâu.

-Em...bất cẩn thôi.

Ngọc Linh đau đớn sâu thẳm trong tim, nỗi đau bùng cháy thành ngọn lửa thiêu đốt cả trái tim vừa bỏng lại vừa rát. Cô đưa tay chạm nhẹ vào lưng Tấn Phong. Nước mắt chảy dài, lưng anh rộng lắm...thoải mái lắm nhưng có lẽ sẽ mãi không còn là...của cô nữa. Từng cảm xúc bùng cháy dữ dội, cô đau khổ đến mức trái tim như chết lặng, lồng ngực nặng trĩu không thể thở được, đầu óc bồng chốc cũng nặng nề.

-Tấn Phong...em yêu anh lắm !!! Em phải làm sao ???

Ngọc Linh khẽ thì thầm. Công cô xuống nhà, anh thả cô trên ghế salon. Xoa đầu cô rồi đi lấy cốc nước. Tuyết Nhi lúc này cũng đã về nhà. Cô vừa mở cửa thì bỗng nhiên ánh sáng trong phòng tắt vụt đi. Ngọc Linh sợ hãi vì...cô không thể thấy gì...cô đứng dậy loạng choạng bước đi. Tấn Phong lo lắng...trong bóng tối anh đi đến chỗ Ngọc Linh. Ngọc Linh bất cẩn té nhào về phía trước, may mắn là lúc này có Tấn Phong, anh đỡ cô. Ngọc Linh sợ hãi...cô sợ bóng tối thế này. Cô ôm Tấn Phong thật chặt, khóc giàn giụa, cô tựa đầu vào ngực Tấn Phong. Tấn Phong ôm cô.

-Em...hic...em sợ. Anh...anh đừng đi...có được không ?

-Không sao...anh đây...ngoaan nhé, đừng khóc mà.

-Tấn Phong...anh ôm em chặt đi...em...em rất sợ.

-Được rồi..được rồi mà.

Tuyết Nhi nghe rõ từng âm thanh. Trong lòng cô cảm thấy buồn. Bởi vì người cô yêu đang ôm người con gái khác...bởi vì tại cô mà Ngọc Linh không biết từ khi nào lại yếu đuối đến vậy. Ánh sáng bắt đầu trở lại. Tuyết Nhi nhìn rõ cả 2. Ánh mắt sợ hãi đến đáng thương và ánh mắt lo lắng đầy thương yêu.

-Không sao chứ ? Mới cúp điện đúng không Tấn Phong ?

-Ừ, em cất đồ ăn vào tủ đi nhé !

Tấn Phong đỡ Ngọc Linh ngồi trên ghế salon, tươi cười trò chuyện để cô an tâm. Trong nhà bếp, tiếng thút thít của Tuyết Nhi rất tội nghiệp...cô đau đớn khóc vì 1 quyết định.

Tuyết Nhi lau nước mắt, cô đi ra ngoài, ngồi trên ghế sofa đối diện với 2 người, gương mặt bình tĩnh. Thật tâm, cô rất đau khổ. Tuyết Nhi biết sẽ sớm có ngày này, đã sớm chuẩn bị tinh thần nhưng không ngờ đến giờ cô vẫn cảm thấy đau khổ và tuyệt vọng đến thế.

Nhìn Tấn Phong lần cuối, trái tim cô đau đớn không thể tưởng tượng được, cô biết rằng chỉ 1 chút nữa thôi sợi chỉ đỏ mà cô đã cố tình buộc vào tim mình và tim người con trai cô yêu sẽ đứt. Sợi chỉ ấy sẽ rời khỏi tim Tấn Phong và thôi không ràng buộc anh. Chỉ có ở trái tim cô, sợi chỉ vẫn mãi cột chặt, thít lại để lại 1 vết hằn nhỏ rất nhỏ nhưng cũng rất sâu, mãi mãi không thể hồi phục lại hiện trạng ban đầu. Dẫu biết rằng mình đã cố hết sức, có buông tay cũng không phải hối tiếc nhưng sự thật lại không nhẫn tâm rời bỏ Tấn Phong. Yêu lắm...cô yêu lắm người con trai đang ở trước mặt cô, người con trai đã ở bên cô hơn 1 tháng qua nhưng mãi mãi cô không thể nào chạm tay được tới anh, mãi mãi không thể nào thay thế vị trí người con gái mang tên Ngọc Linh. Cô cay đắng thừa nhận : Đã đến lúc...rời xa anh.

Nhìn sâu vào đôi mắt Ngọc Linh, hít một hơi để lấy hết can đảm, cô cất tiếng.

-Ngọc Linh...tớ trả lại cho cậu thứ vốn dĩ thuộc về cậu.

Cả hai nhìn cô ngạc nhiên và đầy khó hiểu. Tâm trạng họ lộn xộn và rối bời.

-Tớ nhớ ra rồi

1 câu nói đã đủ giải đáp thắc mắc trong lòng cả 2. Tấn Phong vui mừng, trái tim anh đập rất nhanh như đang nhảy cẫng sung sướng và hân hoan nhưng rồi sau đó...tâm trạng ấy vụt mất. Anh cảm thấy buồn, thấy lo cho Tuyết Nhi – người con gái sẵn sàng hi sinh mạng sống chỉ để vì cứu anh. Anh nợ ân tình của Tuyết Nhi quá lớn, chỉ có cách là ở bên cô để đền đáp. Rồi anh quay sang nhìn Ngọc Linh, anh biết nếu anh nói bên cạnh Tuyết Nhi hẳn là cô sẽ đau đớn, sẽ lại chìm vào thế giới cô đơn, lạnh lẽo và u ám. Một thế giới đau khổ và nước mắt vì nhớ anh nhưng anh biết thế nào.

Ngọc Linh trong đầu cũng chất chứa bao suy nghĩ. Chỉ qua lời nói của Tuyết Nhi, cô biết người bạn này đã không còn muốn Tấn Phong bên cạnh nhưng...đó cũng chỉ vì là ở do cô. Nếu cô nói không yêu Tấn Phong thì sao ? Nếu cô nói vậy thì hẳn Tuyết Nhi sẽ chấp nhận cho Tấn Phong bên cạnh, cô sẽ tạo điều kiện cho Tấn Phong đáp trả tất cả ân tình. Tấn Phong...hẳn rồi người con trai này sẽ đau đớn khi nghe câu nói đó nhưng còn cách nào khác nữa...còn cách nào nữa đâu. Câu chuyện này đã quá tồi tệ rồi, có kéo dài cũng chỉ thêm đau. Thà rằng cô tự dối lòng để có một kết cục hoàn mỹ nhất là chỉ có 1 kẻ đau. Phải...cách này là...hoàn hảo nhất rồi.

-Nhưng...tớ đã không còn yêu Tấn Phong nữa.

Tuyết Nhi sững sốt ngạc nhiên...cô không ngờ chính miệng Ngọc Linh lại nói thế. Một câu nói tưởng chừng rất nhẹ nhàng để giải quyết vấn đề nhưng kì thực cứ như là chất độc từ mũi kim đâm sâu vào tim Tấn Phong. Rất nhẹ nhàng thôi nhưng lại cứ đau liên hồi và nỗi đau sẽ tăng lên rất nhanh.

Tấn Phong nghe câu nói ấy cũng nhìn qua người con gái có nét đẹp thuần khiết, cười buồn, đau đớn và chua xót. Một nụ cười khó hiểu. Anh cười vì cái gì ? Vì sự hy sinh của cô ? Vì điều kiện cô tạo ra cho anh ? Hay vì nỗi đau mà anh vô tình nhìn xuyên thấu khi thấy cô cố nói ra câu lạnh lùng đó ?

-Đã quá lâu ột sự cố gắng chẳng có kết quả. Cái gì mà cố quá rồi mà nó cũng như vậy thì chi bằng là từ bỏ. Ngọc Linh, tình yêu của Tấn Phong dù cố mấy cũng chẳng có được. Trước giờ nó vẫn là của cậu mà thôi. Tớ đã hướng về nơi vô vọng quá lâu rồi, bắt đầu tớ cũng thấy mệt mỏi. Mọi thứ đáng lẽ ra của cậu tớ nên trả về.

Trái tim Tuyết Nhi cứ không ngừng bị nứt toạc ra. Mỗi một từ cô ấy nói, trái tim càng lên cơn đau mạnh hơn. Dẫu biết là vậy nhưng cô vẫn nói bởi nếu không chịu đau đến mức sẽ chết đi thế này thì nỗi đau sẽ dai dẳng theo ngày tháng. Chi bằng chịu đau đớn đến cùng cực một lúc hơn là một nỗi đau dai dẳng theo năm tháng. Con người chỉ nên sống khi mà họ được hạnh phúc mà thôi.

-Anh...

-Anh không cần nói gì đâu, em chỉ đang thực hiện đúng lời hứa với anh, em đã vi phạm nó rồi. Em không sao. Từ bỏ anh không có nghĩa là em sẽ đau khổ, chỉ là em sẽ tiếp tục kiếm tìm hạnh phúc và lần này em sẽ tìm 1 hạnh phúc luôn hướng về mình và mãi mãi là của mình.

Tuyết Nhi đứng dậy, bước đi thật nhanh ra khỏi căn nhà. Cô chạy đi, cố chạy đến một nơi nào đó mà cô không rõ. Đau khổ đã bao lâu rồi ? Cố chấp đã bao lâu rồi ? Tại sao cô lại như thế ? Tại sao cô lại phải chịu đau ? Mọi thứ giờ đây nên cần một cái kết. Cô nên tìm một chốn ỉnghỉ ngơi, một nơi để cô xoa dịu vết thương và tận hưởng hạnh phúc.

Bất chợt...hình ảnh Quốc Anh hiện lên trong đầu cô. Có 1 người luôn hướng trái tim về mình ? Tại sao cô lại cố chấp gạt đi ? Mệt rồi, trò chơi nên kết thúc.

Bước chân cô dừng lại trước cửa nhà Quốc Anh.

15. Chương 15: Hóa Ra...mọi Thứ Lại Đơn Giản Như Vậy

“Anh tìm em trong vô vọng và hốt hoảng...em đã ở đâu, em ở chốn nào vậy. Anh...rất lo cho em. Trời tối thế này ...làm sao em thấy đường ? Rồi ai sẵn sóc cho em ? Em phải làm sao để vượt qua nỗi sợ. Ngọc Linh à...xin em hãy xuất hiện...Trên đời này...điều khiến anh sợ nhất chính là mất em...em hiểu không ?”

Một buổi chiều...ở 1 quán cà phê, những tia nắng cuối cùng còn sót lại chiếu xuyên qua lớp kính rọi thẳng vào gương mặt Tấn Phong...anh đang chờ Ngọc Linh.

Tiếng chuông treo ở cửa khẽ rung lên...đôi mắt anh linh hoạt chuyển động dõi theo vị khách nữ vừa bước vào quán...trái tim reo vui từng nhịp đập.

-Chào anh...

Nụ cười Ngọc Linh đáng yêu và hồn nhiên tỏa sáng hơn nắng chiều.

Buổi hẹn hôm nay thật ra là do Ngọc Linh hẹn cả...cô muốn nói chuyện với Tấn Phong.

-Anh chờ em có lâu không ?

-Cũng không lâu đâu.

Tấn Phong nở một nụ cười vui vẻ và thoải mái. Trong lòng Ngọc Linh dâng trào hạnh phúc...cô cảm thấy khoảnh khắc này thật sự là quý báu.

-Tấn Phong...anh có yêu em không ?

Tấn Phong nhìn Ngọc Linh ngạc nhiên. Anh đưa tay sờ trán bé con của mình và rồi lại sờ trán mình như đang kiểm tra thân nhiệt.

-Em nói gì lạ thế ? Em thừa biết thế nào mà ?

-Em muốn nghe anh nói

-Anh yêu em...rất nhiều...rất sâu đậm...mãi mãi vẫn vậy.

Ngọc Linh mỉm cười hài lòng. Nhưng rồi sau đó...tận đáy lòng cô ánh lên một nỗi đau khó tả : Cô không muốn anh yêu cô.

-Tấn Phong...sau này nếu như em có chuyện gì...

-Anh không cho em nói như vậy.

Tấn Phong không hài lòng, bực mình vì câu nói ngốc nghếch của cô, cốc 1 cái thật đau vào đầu cô. Ngọc Linh xoa xoa chỗ đau, phụng phịu nhăn mặt.

-Em chỉ nói nếu thôi mà...Nếu mà em có chuyện gì thì anh hãy kiếm 1 người khác nhé !

-Không, anh đã nói là yêu em rất sâu đậm thế nên...mãi mãi vẫn sẽ yêu em. Anh không kiếm người khác đâu, có ai lại đáng yêu và ngốc nghếch được như em đâu nào.

Ngọc Linh mỉm cười nhìn Tấn Phong chất chứa bao suy nghĩ.

-À...anh có liên lạc với Quốc Anh không ?

-Có...cậu ấy hạnh phúc lắm !!!

Tần ngần đứng trước nhà Quốc Anh, cuối cùng Tuyết Nhi cũng ấn chuông. Quốc Anh mặc quần áo chỉnh tề bước ra, ngạc nhiên nhìn người con gái với gương mặt đầy nước mắt.

-Em...

-Quốc Anh...anh luôn yêu em đúng không ?

Không đợi câu trả lời, Tuyết Nhi đã chạy đến ôm chầm lấy Quốc Anh khóc thật nhiều. Cô khóc vì mình đã can đảm rời xa Tấn Phong, khóc vì bản thân quá ngu ngốc và khóc vì...cuối cùng cũng nhận ra những thứ mình đã vô tình gạt bỏ.

-Em...đã quá ngốc nghếch, quá níu kéo những thứ không là của em. Em đã trả Tấn Phong cho Ngọc Linh rồi anh ạ ! Anh ấy đã luôn không hướng về em...chỉ có em khờ khạo luôn chờ mong trong vô vọng. Bây giờ em quay lại đây...nơi có người vẫn luôn yêu em và sẵn sàng chấp nhận em dù em thế nào. Anh có cho phép em về bên anh không ?

Chuyện tình của Quốc Anh là một cái kết có hậu.

Nói chuyện xong, Tấn Phong đưa Ngọc Linh về đến tận nhà. Trước khi vào nhà, cô đưa cho anh một bức thư.

-Ngày mai anh hãy đọc nhé ! Phải là ngày mai đấy. Nếu không em sẽ giận anh.

Sau đó, cả hai vẫy tay tạm biệt, lúc thấy Tấn Phong vừa quay lưng, Ngọc Linh không nỡ rời liền chạy đến ôm anh từ phía sau.

-Em rất yêu anh

Trái tim Ngọc Linh thổn thức và đau đớn. Ôm anh thế này có lẽ là lần cuối, được nhìn anh thế này e cũng là lần cuối. Sợ lắm...cô sợ lắm. Và...những đau khổ của cô theo giọt nước mắt rơi trên áo Tấn Phong. Anh thấy lạ định quay lại hỏi thì cô đã chạy vào nhà. Trong lòng anh bỗng nổi lên một nỗi bất an rất khó tả.

“Ngọc Linh đứng đó, nhìn Tấn Phong...gương mặt cô thấm đẫm nước mắt, ánh mắt chứa chan yêu thương và đau khổ nhìn người mà cô yêu sâu đậm. Mái tóc dài bay bay trong gió. Tấn Phong đứng từ xa nhìn cô...muốn bước đến ôm chầm cô, vỗ về cô và hỏi cô tại sao khóc nhưng không hiểu sao đôi chân anh không thể bước đi cứ như là đã bị hóa đá.

Ngọc Linh cứ đứng đấy nhìn anh đau khổ, trái tim anh đau lắm, tưởng chừng như hàng vạn, hàng triệu con kiến đang cùng nhau cắn xé trái tim anh, hơi thở anh cứ đứt quãng.

-Em yêu anh...Tấn Phong...

Giọng nói chứa chan tình cảm và nhẹ nhàng lắm...nhẹ đến nỗi cơn gió đã cuốn đi về phương nào mất rồi nhưng đâu đó vẫn còn vọng lại trong tâm trí anh.

Trong đầu anh không ngừng đặt ra câu hỏi : Tại sao lại khóc khi nói yêu anh ? Tấn Phong không suy nghĩ nhiều nữa anh vội chạy theo nhưng càng chạy anh càng xa Ngọc Linh. Và...sau đó...cô chạy về đâu...anh không còn thấy bởi bóng đêm đã bao trùm, ôm gọn cô đi mất rồi.”

Anh tỉnh dậy, mồ hôi ướt đẫm trán, khóe mi còn vương lệ. Tấn Phong cảm giác rất bất an, anh lo lắng cho bé con. Định gọi điện cho bé con nhưng sợ cô còn ngủ nên lại thôi vì bây giờ cũng chỉ mới vừa 6h sáng mà thôi.

Nhớ lại bức thư của bé con, anh liền đi lấy và mở ra đọc. Hàng chữ nắn nót xinh xắn trông thật đẹp.

“ Tấn Phong, người em yêu nhất

Trên đời này...anh là người mà mãi mãi dù cho em muốn ghét bỏ, muốn quên cũng chẳng quên được. Em đã yêu anh sâu đậm...yêu anh đến mức sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì vì anh.

Năm cấp 3, bên anh với em là niềm vui, dù khi ấy em rất ghét anh nhưng mà trong thâm tâm em đạo ấy, anh đã là một người không thể thiếu. Anh luôn bên em, gần em mỗi ngày, dù thái độ của anh rất đáng ghét nhưng không hiểu sao em vẫn cứ muốn bám theo và làm anh cười. Lúc đó...anh và em...trong nhận thức của nhau...là kẻ thù...

Sau đó...vì Tuyết Nhi, đã có nhiều việc xảy ra. Em bị ức hiếp, em bị tổn thương...em chỉ khóc. Tấn Phong, khi ấy...anh đã bên em, là người em tin tưởng nhất, xoa dịu nỗi đau và vết thương...anh lau cho em những giọt nước mắt. Rồi anh nói yêu em...khoảnh khắc đó...dù chưa hiểu gì nhưng em cảm thấy vui và hạnh phúc lắm. Khi ấy...anh và em...trong nhận thức của nhau...là người yêu. Một thứ tình cảm rất mới lạ và có chút trẻ con.

Nhưng...rồi...anh xa em, em không thể trách anh được. Người đã dám hy sinh mạng sống vì anh trong khi em chỉ đứng đó ngơ ngác xúng đáng có anh hơn em. Em chỉ biết rằng mình phải âm thầm yêu anh mà không được bên anh, lặng lẽ tặng anh cho cô ấy. Em hiểu và dĩ nhiên em biết anh yêu em nhưng...anh phải đáp đền cô ấy, em chỉ có bốn phận là giúp anh. Người ta nói muốn có hạnh phúc phải giành lấy, muốn có tình yêu thì phải can đảm nhưng...em không có được những thứ đó. Làm sao em giành lấy anh được khi chuyện xảy ra như vậy ? Làm sao em có đủ can đảm để có thể kéo anh về được khi Tuyết Nhi lại cao cả

đến vậy ? Mọi thứ đã không thể trở về những ngày tháng cấp 3 với mối tình trong sáng, ngây thơ nữa. Lúc này em nhận ra...em...yêu...anh.

Những ngày tháng sau đó em phải sống trong nhớ nhung, trong đau khổ. Nước mắt cứ rơi nhưng chẳng có anh, trái tim lạnh giá nhưng chẳng có ai sưởi ấm, mệt mỏi nhưng chẳng có bờ vai nương tựa. Em hiểu rằng...em cần anh. Cần anh...cần anh ??? Thì sao ? Làm sao được hả anh...anh phải chăm sóc Tuyết Nhi...phải thế...vậy thì làm sao anh bên em. Mỗi đêm như thế...em ngồi trong phòng...bóng đêm bao trùm, che dấu đi những giọt nước mắt nhớ anh và đau đớn tột cùng.

Sau đó...gặp lại anh...mỗi lần như vậy trái tim em lại được dịp thổn thức và đập mạnh mẽ. Em không thể nào ngăn được nó cả. Có lẽ anh không biết được rằng em đã quay lưng đi để ngăn giọt nước mắt rơi. Không biết và mãi sẽ không biết nếu em không nói. Thấy anh đi bên Tuyết Nhi, chiều chuộng và quan tâm cô ấy, cười với cô ấy làm em ghen tị. Em cũng muốn anh cười với em nhưng sao mà chẳng được. Em phải chấp nhận sự thật phũ phàng đến thế. Dẫu biết rằng anh đang cười gượng đó...em thấy mà nhưng em vẫn mong nụ cười đó dành cho em. Bởi khi anh bên Tuyết Nhi rồi...anh không cười với em nữa...dù chỉ một lần. Anh có biết em đau đớn lắm không. Em đã cố chôn giấu tất cả vào nơi sâu nhất trong trái tim để cho những nỗi đau ấy sẽ mục nát và thối rữa nhưng lại không được. Ngày nào cũng đau đớn...đau đến mức chỉ muốn chết đi vậy thì phải làm sao ?

Nhưng mà không sao nữa rồi, em đã được bên anh rồi. Hạnh phúc lắm anh à ! Cứ như là không gian chỉ toàn màu hồng ấy anh nhỉ ? Cả gió cũng dịu nhẹ như tay anh ôm em, ôm em để bù đắp những gì em đã chịu đựng.

Em yêu anh nhiều lắm, yêu sâu đậm, yêu anh đến mức sẵn sàng xa anh để anh hạnh phúc, anh biết chứ ? Em đã ghi nhớ mặt anh rồi anh ạ . Em không nhớ gương mặt xấu nhất của anh đâu. Em chỉ nhớ lúc anh cười và nhìn em thôi. Em đã từng nói : Sau này em có chuyện gì thì anh hãy kiếm người khác. Anh hãy thực hiện nó đi nhé ! Thực hiện nó nhanh lên 1 chút đi nhé ! Tất cả chỉ vì anh thôi đấy ! Anh...xin anh đừng tìm em nữa...đừng tìm em, có được không ?

Hạnh phúc...hóa ra rất gần nhưng...cũng rất xa. Hạnh phúc...là món quà xa xỉ mà em mãi không có.

Tạm biệt...

Người em yêu nhất”

Tâm trạng Tấn Phong rồi bời. Bức thư anh cầm trên tay như là 1 bức thư báo trước cho anh sự chia ly. Những dòng chữ cuối bị nhòe đi vì thứ gì ??? Nước mắt ư ? Của anh hay Ngọc Linh. Tấn Phong vội chạy đến nhà Ngọc Linh.

Đứng trước nhà cô...anh ấn chuông mãi không thấy cô. Lòng anh dấy lên nỗi bất an khó tả. Anh không thể chờ được liền đập cửa xông vào nhà, anh chạy vào phòng cô. Mọi thứ ngăn nắp và sạch đẹp, anh mở tủ quần áo...chỉ còn là 1 chiếc tủ trống không. Tấn Phong thờ người ngồi xuống.

Mọi thứ trước mặt anh dần trở nên ảm đạm, sắc hồng ngọt ngào đã biến mất nhanh chóng. Nỗi đau từ tim lan ra khắp cơ thể. Tấn Phong đã bị nỗi đau nhấn chìm thật sâu xuống đáy đại dương mãi không tìm được. Nước mắt anh lăn dài...

Ngọc Linh...

Em ở đâu ?

Em đi rồi ư ?

Tại sao ?

Em hết yêu anh rồi sao ?

Anh phải yêu người khác sao ?

Không thể đâu Ngọc Linh, anh đã yêu em hơn anh nghĩ, hơn bất kì thứ gì trên đời rồi. Ngọc Linh, sao em lại bỏ anh. Anh sợ...anh cũng có nỗi sợ em có biết ? Anh sợ...phải sống mà không có em...

Anh...sẽ tìm ra em...nhất định...là vậy.

Tinh thần Tấn Phong càng ngày càng suy sụp.

Mỗi ngày, từ sáng sớm anh đã chạy ra khỏi nhà tìm kiếm cô khắp nơi, không nơi nào là anh không đi cả. Cứ như vậy, anh ở không ăn uống, không nghỉ ngơi cả ngày chỉ để mong sẽ tìm được Ngọc Linh ở đâu đó. Tối về, anh chỉ ngồi trong phòng, khư khư giữ chiếc điện thoại trong tay mong cô gọi đến. Đợi lâu quá chẳng thấy, anh liền bấm số nhưng cuối cùng đầu dây bên kia chỉ vang lên 1 thứ tiếng duy nhất : “Thuê bao quý khách...”. Không đợi tổng đài nói hết câu, anh đã bấm tắt.

Nhìn Tấn Phong thế này, ai cũng thấy được nỗi đau khổ, sự tìm kiếm trong mệt mỏi nhưng vẫn kiên trì. Anh thật đáng thương và tội nghiệp biết bao.

Tấn Phong phong độ dạo trước đã mất hẳn, giờ đây chỉ còn là một Tấn Phong với gương mặt hốc hác, mái tóc rối bời không kịp chải. Anh đã sụt đến 5 kg chỉ trong 1 thời gian ngắn.

Sao đã giăng đầy trên bầu trời đen tối rộng lớn. Đồng hồ điểm 12h khuya. Tấn Phong mở cửa, anh đi vào phòng. Không thêm bật đèn, anh nằm dài trên chiếc giường rộng lớn, đôi mắt mở to nhìn lên không trung u tối , u tối như chính tương lai không có Ngọc Linh. Nhưng đau đớn dâng trào từ tận sâu trái tim của anh, dữ dội và mạnh mẽ như từng đợt thủy triều vào lúc chiều tà.

Ngọc Linh...

Anh mệt...

Nhưng anh ... vẫn muốn tìm em...

Làm sao anh đối mặt...với chuỗi ngày không có em hả ?

Em đã đi đâu ?

Tại sao...lại đi khỏi tầm mắt anh ?

Em...nhấn tâm tự tay làm đau tim anh đến vậy sao ?

Em...thật tàn nhẫn

Ngọc Linh của anh...quá tàn nhẫn...

Anh không cần cái thứ hạnh phúc phải xa em...

Thứ anh cần là em bên cạnh

Anh...muốn mãi mãi bảo vệ em...

Che chở em trong vòng tay của mình...

Anh sẽ truyền tất cả hơi ấm của mình để em hạnh phúc...

Từng câu nói của anh, từng chữ một khiến cho ta không những đau đớn mà còn cảm động. Vậy...Ngọc Linh có hiểu...nỗi đau này ?

Cô đã đứng dưới nhà Tấn Phong...rất lâu rồi. Dù rằng trời tối lắm...tối đến mức cô không thấy gì cả nhưng vì muốn xem anh về chưa ? Anh thế nào cô đã không ngần ngại cầm theo đèn pin đi sang nhà anh. Không phải đường không có đèn nhưng nó lại mờ quá, trong thời điểm khuya thế này...nó không đủ sáng. Trái tim cô cũng như vậy...không còn được ánh sáng ấm áp soi rọi nữa...không còn nữa. Nước mắt lăn dài, bóng rất như đi xuyên qua da thịt lan tỏa toàn bộ tế bào. Từng chút một đau đớn đã nhấn chìm cô.

Mục đích cô rời xa anh chính là vì căn bệnh của mình. Ngọc Linh không muốn mình sẽ làm phiền anh. Sau này anh còn phải đi làm, anh còn tương lai mà, lo cho cô rồi thì làm sao mà anh lo cho tương lai anh. Cô biết thế nào anh cũng một mực đòi bên cô, sợ cô sẽ bị thương...cô không thích thế.

Hằng ngày, lúc nào cô cũng dõi theo anh từ xa. Cô biết rất rõ anh như thế nào và ra sao. Nhìn anh tất bật kiếm cô, một cảm giác ấm áp trào dâng khiến cô rơi nước mắt vì hạnh phúc. Trong cuộc đời này, Ngọc Linh đã rất may mắn vì kiếm được Tấn Phong, một người rất yêu thương cô nhưng mà...cô không thể nào đáp trả tình cảm đó.

Ngọc Linh nhẹ nhàng để thư dưới khe cửa trước nhà và đẩy vào. Sau đó cô ấn chuông rồi chạy đi thật nhanh, nấp sau một cái cây không xa lắm.

Tấn Phong nghe thấy tiếng chuông, vội vã chạy xuống như người điên. Trong đầu anh không ngừng hiện lên hình ảnh Ngọc Linh đang mỉm cười chờ anh trước cửa. Tiếng chuông cửa chính là cái phao cứu sinh cứu anh khỏi những nỗi tuyệt vọng.

Không thấy ai ngoài cửa, Tấn Phong thở dài. Anh định đi lên lầu thì vô tình nhìn thấy bức thư dưới chân. Cầm trên tay, Tấn Phong không khỏi ngạc nhiên, những cảm xúc vui buồn không ngừng đan xen. Là thư Ngọc Linh gửi, chữ viết của cô đã khiến anh nhận ra.

“Tấn Phong

Đạo này...anh xấu đi rồi đấy, biết không ? Nhìn anh ốm em thật sự rất đau lòng. Người em yêu mà lại như thế này ư ? Tấn Phong, xin anh hãy đừng kiếm em nữa có được không ? Xin anh đấy ! Anh hãy ngoan ngoãn mà ăn uống thật đầy đủ và ngủ nhiều vào đi rồi kiếm việc làm nữa. Em không thích anh như lúc này.

Trái tim em...rất đau...rất đau anh có hiểu không Tấn Phong. Em có cảm tưởng mọi nỗi đau trên thế gian này như đang trút hết vào người em vậy. Tại sao anh lại lo cho em nhiều đến vậy ? Tại sao chứ ? Em không cần nhiều đến thế đâu.

Tình yêu của anh khi trước em rất mong muốn có và rất cần nhưng bây giờ...em không cần nữa...không cần nữa anh à. Anh hãy thôi yêu em và làm anh cao ngạo như trước đi. Kiếm một ai đấy yêu mình rồi sống hạnh phúc. Mọi thứ giờ đây đã khác...khác lắm rồi. Tất cả đã xa vời...xa đến mức không với tới mà cho dù với tới em cũng chẳng dám chạm vào nữa.

Tấn Phong...em mong anh hãy có lối đi đúng...có một lối đi thật sự là đúng đắn để bước đi, bỏ mặc em luôn đi.

Còn con đường của em...con đường của em giờ đã không còn lối đi nữa...à không...trước giờ chưa từng có lối đi.

Mặc kệ em...bỏ mặc em đi, em van anh.

Tấn Phong,

Giữ gìn sức khỏe”

Đọc xong bức thư, Tấn Phong chạy ra ngoài, anh chạy dọc con đường trước nhà mình.

Anh biết bé con đã luôn nhìn anh, dõi theo anh bởi chỉ có như vậy cô mới biết anh ra sao và thế nào. Anh trách mình ngốc nghếch đã không biết quan sát xung quanh thật kĩ khi tìm kiếm mà chỉ mãi lo tìm những địa điểm cô thường đi.

Khi đã bắt lực, anh dừng lại một hồi nhìn xung quanh.

-Ngọc Linh...anh biết em đang ở đây. Em ra đi có được không ? Em đừng trốn anh nữa. Anh...anh nhớ em, em có biết không ? Anh yêu em, em có biết không ? Sao em lại rời khỏi tầm mắt anh, em nói rằng em yêu anh mà ? Em yêu anh sâu sắc lắm kia mà ? Vậy sao lại đi.

Ngọc Linh tựa người vào gốc cây, bật khóc. Lấy tay bịt miệng, cô không muốn âm thanh này sẽ vang đến tai Tấn Phong. Nỗi đau không ngừng trào dâng. Từng cơn kiến nhỏ không ngừng xâu xé trái tim tan nát. Những kỉ niệm yêu thương qua từ “anh yêu em” khơi gợi lại. Từng kỉ niệm...rất đẹp...đẹp như những đóa hoa nở rộ giữa trời xuân nhưng nhanh chóng vỡ tan ra giống như chiếc bình sứ trân quý bị ai đó cố ý đập vỡ xuống đất.

-Em...có phải là em bị gì không ? Tại sao...lời lẽ lại tuyệt vọng đến vậy ? Tại sao ? Có khó khăn gì hãy về bên anh đi, anh sẽ cùng em giải quyết. Chuyện gì cũng được ? Anh sẽ bảo vệ em mà...

Ngọc Linh khóc nức lên, Tấn Phong của cô giỏi lắm, Tấn Phong mạnh mẽ lắm nhưng anh...sẽ mãi không ngăn được căn bệnh này bởi sẽ rất nhanh cô không còn thấy gì nữa. Anh không bảo vệ cô được đâu...

Những vì tinh tú sáng nhất trên bầu trời cùng soi rọi 2 tâm hồn đau đớn...

Con người không thể nào bảo vệ mình khỏi căn bệnh nếu như căn bệnh đã chọn nơi muốn đến chỉ có thể cùng nhau vượt qua những tháng ngày với căn bệnh ấy mà thôi.

Ngày hôm đó, anh vẫn không tìm thấy Ngọc Linh. Dù anh đã cố gắng thế nào, cô vẫn trốn tránh anh. Tấn Phong...tiếp tục cuộc tìm kiếm...không chút do dự. Anh rất sợ ngày nào đó, Ngọc Linh sẽ xa anh thật thì lúc đó anh sẽ không biết làm thế nào.

Gương mặt đầm đìa mồ hôi, đôi mắt tin tưởng, anh kiếm Ngọc Linh khắp mọi nơi. Dưới ánh nắng gay gắt của buổi trưa, anh không hề cảm thấy mệt, ngược lại, anh càng muốn tận dụng thời gian nhiều hơn bởi anh biết Ngọc Linh đang ở xung quanh và lo lắng cho anh. Trong lòng càng lúc càng nôn nóng hơn nữa mong sao tìm được người mà anh cần tìm. Từng giọt mồ hôi ướt đầm chiếc áo thun, từng giọt mồ hôi rơi xuống đất tí tách.

Ngọc Linh đứng tựa người vào gốc cây, đôi mắt cô, từng đợt sóng nổi lên, tràn ra ngoài, lướt qua đôi gò má. Đôi môi bị cô cắn chặt suýt cũng bật máu.

-Tấn Phong, em đã bảo anh rằng anh đừng kiếm em, sao mà anh bướng bỉnh thế. Xin anh đừng tìm em nữa. Anh đã không ăn gì lại không uống nước nữa, anh muốn bỏ mặc cuộc sống này sao ?

Trong lòng cô, từng cơn đau cứ dâng lên, đầy ắp cả trái tim nhỏ bé. Từng hình ảnh thuở xưa hiện về.

Anh lạnh lùng đi với cô ở sân trường

Anh vỗ về cô những lúc cô khóc

Đôi mắt thương yêu anh nhìn cô

Bàn tay anh nắm chặt tay cô như sợ cô đi mất

Ngày ấy, anh tràn đầy sức sống và khỏe mạnh nhưng...giờ đây trước mặt cô, anh dần xanh xao hơn. Cô...phải làm sao ? Rốt cuộc điều cô làm cho anh là đúng hay sai ? Là tốt hay xấu ? Ai đó hãy cho cô 1 lời giải đáp đi.

Tấn Phong ngoài kia vẫn tìm cô, đột nhiên anh thấy cô, đôi mắt cô ướt đầm lệ, đau khổ và chứa chan yêu thương nhìn anh. Không ngần ngại, anh chạy theo, chạy theo hình ảnh đó. Nhưng cuối cùng anh không thấy cô nữa mà trước mắt anh, ngôi nhà của anh xuất hiện. Anh cười cay đắng rồi nhìn xung quanh.

Ngọc Linh đứng gần đó nhìn anh. Cô cố tình làm thế này chỉ muốn anh về nhà mà nghỉ ngơi thôi

-Em...hóa ra em muốn anh nghỉ. Nhưng...anh...anh vẫn muốn...

Hơi thở Tấn Phong đứt quãng, gương mặt anh đỏ bừng lên, câu nói chưa hết đã bị bỏ lửng. Anh ngã xuống trên nền đất. Ngọc Linh hốt hoảng chạy đến bên anh, cố gắng lay anh dậy nhưng anh vẫn cứ nhắm mắt. Sờ trán anh phát hiện ra là anh sốt, cô vội vàng dìu anh vào nhà.

Tấn Phong thật sự rất nặng, Ngọc Linh cố lắm cô mới dìu anh vào nhà được. Nước mắt cô cứ trào ra không ngăn được vì cô...lo cho anh.

-Sao lại thế này ? Đã bảo anh rồi mà.

Cô thầm trách anh nhưng rồi sau đó cô vội đi lấy khăn ẩm chườm cho anh, chạy đi mua thuốc hạ sốt rồi còn nấu cháo cho anh nữa.

Chỉ cần nhìn thấy việc cô làm, ai cũng biết rằng tình yêu trong cô rất lớn. Vì anh...chuyện gì cô cũng sẽ làm. Ngọc Linh sợ rằng mình phiền phức, mình vô dụng, lúc nào cũng để anh lo xa anh nhưng thực ra xa anh rồi cô mới thấy hối hận. Nỗi sợ cứ lớn dần lên mỗi khi về đêm. Mò mẫm mọi thứ trong bóng tối, tập sống với 1 màu đen u ám và lạnh lẽo thật sự rất...đáng sợ. Cô rất muốn sẽ có anh bên cạnh, anh sẽ ôm cô rồi cô khóc òa trong vòng tay ấy. Sẽ được anh lo và chiều chuộng nhưng...sẽ làm phiền anh.

Vật vờ cả đêm, cuối cùng anh cũng đã hạ sốt hẳn. Cô thở phào nhẹ nhõm. Lúc trời vừa sáng, cô đã nhanh chóng làm cháo để sẵn rồi bước ra cửa. Chốt cửa vừa mở...tiếng nói trầm ấm, tuy mệt mỏi nhưng rất lo lắng gọi cô

-Ngọc Linh

Trái tim cô ngừng đập rồi bỗng chốc đập nhanh, nước mắt rơi lã chã, đôi mắt mở to không chớp. Cô đứng lặng không biết phải làm thế nào. Từng đợt cảm xúc ồ ạt tuôn trào không ngừng. Tiếng gọi rất quen thuộc rất hay đang gọi cô. Cô nhớ lắm...nhớ lắm tiếng nói này. Đã lâu rồi cô không nghe tiếng gọi thân thương và ấm áp này.

Chưa kịp quay lại, từ đằng sau, Tấn Phong đã ôm cô, rất chặt, chặt đến mức khiến cô muốn ngạt thở. Trên vai cô, từng giọt nước mắt của anh chạm đến. Động lực rời bỏ cô bỗng chốc cũng bị xóa sạch theo làn nước mắt rất ấm áp này.

-Em...em về rồi. Xin...xin em đừng đi nữa. Anh nhớ em.

Cô cúi đầu, nước mắt lăn dài theo từng lời anh nói.

-Em...em nên đi. Em sợ mình phiền phức.

Cô vùng vẫy muốn thoát khỏi anh thì anh ôm cô chặt hơn.

-Không cho em đi nữa. Chuyện gì cũng được, em phải bên anh.

Niềm hạnh phúc ấm áp dâng lên len lỏi qua những cơn đau buốt giá ngày trước ngập tràn tim cô, trái tim cô thổn thức, ý nghĩ muốn đi khỏi anh không còn nữa. Cô thực sự rất yêu anh, trước sau gì, ngày cô không còn thấy được màu sắc cũng sớm đến thôi. Bản thân nên biết tận dụng 1 chút, luôn bên anh, ghi nhớ tất cả mọi thứ về anh, có như vậy khi cô chỉ còn thấy bóng tối thì trong tâm trí mãi mãi vẫn không quên hình ảnh anh được.

-Sau này...nếu em không nhìn thấy gì nữa, anh có bên em không ? Sau này, lúc em sợ hãi, anh có luôn bên em không ? Sau này lúc em ngã, anh có luôn bên cạnh đỡ em không ?

Tấn Phong ngạc nhiên, đôi vòng tay đang ôm chặt Ngọc Linh dần nới lỏng, anh xoay người cô lại, mặt cô đối diện với mặt anh. Trong chớp mắt, anh nhìn thấy được tất cả những nỗi sợ hãi đang nhấn chìm cô trong đáy mắt. Và anh hiểu...vốn dĩ Ngọc Linh vẫn như xưa : rất yếu đuối và mỏng manh.

-Tại sao em lại ngốc thế ? Dù sao đi nữa anh vẫn bên em.

Câu nói ấm áp, vòng tay anh ôm lấy cô rất dịu dàng khiến cô bật khóc, vỡ òa. Anh quá tốt, anh tốt đến nỗi cô cảm thấy mình quá có lỗi với anh.

-Trong bóng đêm...em không thấy đường. Và...nhanh thôi...em sẽ không còn thấy được ánh sáng, thấy được thế giới xung quanh. Điều em sợ nhất chính là 1 ngày, khi mở mắt em sẽ không còn thấy gì nữa, không thấy được...anh

Giọng cô nghèn nghẹn, cố nói cho hết những gì muốn nói. Cô sợ...nỗi sợ đó đã khiến cho từng chữ một thoát ra khỏi miệng run run. Cô yêu Tấn Phong, yêu anh nhiều lắm. Yêu đến mức mỗi ngày đều muốn thấy anh, được nhìn anh mỗi giây phút, được ôm anh trong vòng tay.

Tấn Phong bàng hoàng, hóa ra Ngọc Linh vì lý do này nên đã đi khỏi anh. Bé con của anh đáng thương lắm...đáng thương đến mức tội nghiệp. Tại sao cô lại ngốc nghếch đến thế chứ, anh đã yêu cô thì nhất định sẽ vẫn yêu cô dù cô có thế nào mà.

-Ngọc Linh, em thật là...ngốc nghếch...

Tấn Phong nhắm mắt lại, nước mắt của anh, những giọt đau khổ nhất cuối cùng cũng rơi ngay trong khi anh nói câu ấy, anh đặt nụ hôn của mình lên đôi mắt của cô. Anh mong rằng nụ hôn này sẽ xóa đi đau khổ và truyền cho cô thêm động lực, anh muốn rằng đôi mắt này sẽ nhìn anh thật kĩ và nhớ tất cả về anh.

-Ngọc Linh...mãi mãi...anh vẫn luôn bên em và bảo vệ em.

16. Chương 16: Phần Kết

Từ sớm, mọi thứ đều rất tốt. Cho đến gần 12h trưa thế này, ánh nắng không hề gay gắt. Thời gian những ngày sắp sang đông qua thật là đặc biệt khiến cho con người ta rất thích thú. Dưới gốc cây to nhất trên cánh đồng cỏ xanh rì là 1 đôi trai gái rất dễ thương. Cô gái với gương mặt ngây thơ và trong sáng nhắm

mắt hờ lại nằm trong vòng tay của người cô yêu nhất. Không còn lo lắng, không còn sợ hãi, Ngọc Linh an tâm mỉm cười. Tấn Phong cảm nhận được đây có lẽ là giây phút tuyệt vời nhất nên anh cũng cười theo.

-Vợ ơi, ngủ rồi đấy à ?

Hàng mi dài cong cong của Ngọc Linh khẽ động, đôi chân mày chau lại. Dù cô chỉ là đang nhắm mắt thế này thôi chưa ngủ nhưng cô vẫn cố tình trả lời trêu chọc anh.

-Ừ, vợ ngủ rồi

Tấn Phong thừa biết tính này của vợ. Trong đầu anh động não thử xem cách nào làm cho cô vợ ngốc này có thể mở mắt ra chơi với anh.

-Ngủ thật rồi ư?

Giọng nói anh đầy ẩn ý, thái độ thì rõ ràng sắp làm hành động gì đó rồi. Ngọc Linh ái ngại, cô ti hí mắt nhìn thử xem anh làm gì. Hóa ra là anh cù vào eo cô, khiến cô nhột đến mức mở mắt, cười mãi không thôi.

-Được rồi, vợ không đùa nữa

Cô cười cười, kéo Tấn Phong nằm cạnh, 2 người nằm nghiêng nhìn nhau đầy yêu thương, rất chân tình. Sau đó, là tràng dài im lặng, không ai nói gì. Tấn Phong nhìn cô...đầy đau khổ. Đôi mắt Ngọc Linh là đôi mắt đẹp nhất trên thế gian này bởi trong đó luôn có hình ảnh của anh nhưng sao ông trời tàn nhẫn vậy.

-Vợ, em thật đáng thương. Giá như có thể đổi mắt, anh sẽ đổi cho em, anh muốn em thật vui và hạnh phúc mãi mãi không buồn phiền, không có giọt nước mắt nào phải rơi cả.

Ngọc Linh cảm động, lời nói của anh thật quá đổi chân thành, từng dòng cảm xúc hạnh phúc từ tim cô lan khắp cơ thể. Đôi mắt cô rưng rưng như sắp khóc.

-Chồng...

Lời nói bị nghẹn lại ở cổ, mãi cũng không thể nào thoát nên lời.

-Không sao, miễn em bên anh là được rồi, anh sẽ chăm sóc cho em, lo lắng cho em, công em. Anh nguyện là đôi mắt cho em, dẫn lối bước em đi, là đôi chân cho em, cõng em những lúc mệt mỏi. Dù thế nào, em hãy luôn tin anh và em phải hứa rằng mãi cũng không được rời khỏi tầm mắt anh dù chỉ một chút. Em hiểu không ?

Ngọc Linh gạt đầu, giọt nước mắt của cô tràn khỏi mi rơi xuống. Hạnh phúc không hiểu sao lại đơn giản và ngọt ngào đến vậy. Sau đó, cô nhắm mắt lại tận hưởng làn gió mát, tận hưởng không gian thật bình yên.

-Vợ à, vợ có thấy gì không ? Trời xanh thật đẹp mừng cho vợ chồng mình đây và cả mùi hương của cỏ, rất thơm nữa. Mọi thứ thật tốt đúng không nào ?

Ngọc Linh không nói gì, hóa ra là cô đã ngủ thiếp đi rồi. Tấn Phong nhìn cô, bàn tay anh lau đi giọt nước mắt của cô. Anh ôm cô vào lòng.

-Mãi mãi anh cũng sẽ bảo vệ em, dù cho căn bệnh của em có thế nào đi nữa. Cho đến giờ anh nhận ra, sự lén lút ban đầu đã thay thế ột ước muốn được bên em và bảo vệ em. Đừng sợ nhé ! Anh sẽ luôn là điểm tựa vững chắc cho em...mãi mãi...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/len-lut-yeu-em>